

Giới thiệu Trượt Vỗ Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!

Trượt Vỗ Chuối, Xuyên Qua Rồi!!! là tựa truyện đặc sắc kết hợp giữa thể loại truyện teen và xuyên không. Mai Bảo Lam đã từng là một cô công chúa được mọi người trong gia đình yêu chiều, cưng hết mực. Một cô bé dịu dàng, nữ tính đúng nghĩa.

Nhưng rồi biến cố xảy ra, cả nhà nó gặp tai nạn trong một vụ đụng xe, ba mẹ vì che chở cho nó mà đã bỏ mạng. Kể từ giây phút ấy nó đã chính thức trở thành cô nhi năm 7 tuổi, cả trong mơ nó cũng không hề nghĩ chuyện sẽ như thế này. Nó được đưa tới cô nhi viện, trải qua bao lần bị bắt nạt, nó nhận thấy rằng yếu đuối, khóc lóc, dựa vào người khác không có tác dụng gì mà phải dựa vào chính mình, phải mạnh mẽ hơn. Nó bắt đầu đứng lên, không khóc lóc nữa mà dùng chính nắm đấm của mình để đánh bại những đứa trẻ khác. Một cô bé dịu dàng nữ tính ngày xưa giờ đã là thủ lĩnh của cả một băng nhóm khi tròn 17 tuổi.

Một lần đổi hồn, cuộc sống cũng thay đổi. Nó sẽ phải đối mặt với chuyện này ra sao????

Đây là lần đầu tiên mình viết truyện, nếu có sơ sót xin mọi người thông cảm, cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vỗ Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trượt Vỗ Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!

Trắng, đó là màu sắc ập vào mắt khi nó tỉnh lại. trần nhà trắng, tường trắng, cửa sổ trắng, cả giường cũng trắng nốt.

Cái quái gì thế này??? Ôm cái đầu đau nhức, nó cố nhớ ra mọi chuyện. "Đúng rồi, mình trượt vỗ chuối rồi ngất đi".

Nhìn cả căn phòng, nó lẩm bầm

-Ái chà, đây chẳng phải là phòng bệnh hạng sang trong truyền thuyết sao?

Một đêm nằm ở đây cũng bằng gần 3 tuần đi làm thêm của nó !. Bình thường đi đánh nhau mình đầy thương tích, bọn nó cùng lằm cũng chỉ nằm ở phòng bình thường thôi, chính vì thế mà nằm phòng hạng sang chính là trong truyền thuyết đó. Bọn đàn em của mình cũng tốt phước chứ, chỉ là trượt vỗ chuối ngất đi thôi mà đã hi sinh cho đại ca thế này quả là anh em tốt. Chẳng biết mình nằm ở đây bao lâu rồi.

Cứ nghĩ rằng sau khi mình ngất đi, bọn đàn em của mình mới đưa vào bệnh viện, lại còn phòng hạng sang, nó sung sướng bước xuống giường đi tìm điện thoại. Dù gì cũng phải báo cho bọn nó một tiếng nói mình tỉnh rồi, nhân tiện bày tỏ lòng cảm kích tới các anh em chí cốt của mình chứ!!

Đảo đạc một hồi, thấy rồi, ngay trên cái bàn. Chẹp, chỉ là một cái bàn trong phòng bệnh thôi mà có cần phải xa xỉ thế này không, nhìn qua là biết lằm từ gỗ tốt, khắc họa tiết tỉ mỉ, sơn trắng tinh lại còn có gương. Đi tới phía trước, lấy điện thoại, một giây liếc qua cái gương trên bàn kia lằm nó khựng lại.

Khoan đã, chuyện gì thế này. Hình ảnh phản chiếu trong gương lằm nó cứng ngắc trong 2 giây. Gương mặt trong gương kia không phải nó, mái tóc ngắn như con trai của nó cũng không dài thế này, mũi cao, mắt to, môi đỏ, ngay cả cái điện thoại trên tay nó cũng là Iphone 6 chứ không phải là cái 1280 cùi bắp của nó, cảm mà run tay.

Nằm mơ rồi, chắc chắn là nằm mơ rồi, biết ngay là nằm trong phòng hạng sang, xài iphone6, biến thành mỹ nhân (dù trước kia nó cũng dễ thương nhưng không đẹp như thế này) cũng chỉ có trong mơ thôi.

Dùng sức véo vào đùi mình một cái thật đau đến mức chảy cả nước mắt, Mẹ ơi đau quá!!! Không phải mơ rồi. Mình xuyên qua rồi, xuyên vào trong thân thể của người khác, chẳng phải là chuyện này chỉ ở trong tiểu thuyết mà con nhóc Bảo Hà hay đọc hay sao???

(Chú thích: Bảo Hà là một trong những đứa trẻ sống cùng cô nhi viện với nó và cũng là người bạn thân duy nhất của nó trước khi nó trở thành thủ lĩnh)

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....!!!!

Hét lên một tiếng. Nó ngã phịch xuống đất. Trời ơi, trượt vỗ chuối, xuyên qua rồi!!

Nghe tiếng hét của nó, một y tá chạy vào, phía sau là một người phụ nữ trung niên khoảng 30 tuổi, tóc búi cao, mặc chiếc váy màu xanh lam, gương mặt tỏ vẻ lo lắng bước vội về phía nó

- Y Nhả rồi cuộc con cũng tỉnh, cảm ơn trời, cuối cùng cũng tỉnh, con biết đi và ba con đều lo lắng như thế nào không?

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của nó, người phụ nữ lo lắng hỏi

- Con thấy trong người thế nào rồi? Y tá làm ơn gọi bác sĩ cho tôi!!

-Bà...Bà...Bà...là ai?? Tôi..tôi...là ai??? Sao tôi không nhớ gì hết ??

Mặc kệ trước tiên phải giả vờ nói là mất trí thôi. Không phải trong phim toàn như thế này à.

-Con...con... nói gì thế?

Nghe nó hỏi, người phụ nữ ngần ngừ cả người. Đúng lúc bác sĩ chạy tới.

- Bác sĩ, ông có chắc là nó chỉ uống thuốc quá liều không? Sao bây giờ trở thành như thế này?

- Phu nhân, xin bà bình tĩnh, chúng tôi sẽ lập tức khám tổng thể cho tiểu thư ngay. Bác sĩ vội nói.

Này này, uống thuốc quá liều là thế quái nào?

Sau khi y tá và bác sĩ rời đi, nó được người phụ nữ đỡ đến giường. Nó nói

-Này, kể cho tôi nghe đi.

- Con muốn biết gì??Người phụ nữ nghi hoặc hỏi

-Tất nhiên là lí do tôi vào viện, rồi bà là ai , tôi là ai nữa.

Nó cần biết tất cả về cuộc sống trước mắt, về thân thể mà nó đang ở bên trong này.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Gia Đình Mới, Cuộc Sống Mới

Nó mở to mắt nằm xuống, nhìn trần trần lên trần nhà, suy nghĩ về những điều mà người phụ nữ khi nãy nói.

Cô gái này tên là Hoàng Y Nhã, là tiểu thư của một tập đoàn đá quý lớn nhất nhì trong nước, bằng tuổi nó, đang sống cùng với ba và người vợ thứ 2 của ông cũng chính là người phụ nữ nó vừa trò chuyện xong, cô còn có một đứa em trai cùng cha khác mẹ.

Được rồi, chung quy là nó đang ở trong thân thể của một cô tiểu thư nhà giàu, điều này cũng được thôi. Nhưng làm cho nó khó chịu chính là lí do mà nó có cơ hội được nằm trong cái phòng bệnh hạng sang này.

Chả là cô tiểu thư này thích một thằng nhãi tên Hạo gì gì đó, vì thế mới đi gây sự với cô bạn gái thanh mai trúc mã gì đó của hần. Cái gì mà quyết đấu sinh tử, người thua phải uống hết một lọ thuốc ngủ. Cô bạn kia cũng không phải tay vừa, trước mặt mọi người thì tỏ vẻ thánh thiện, sau lưng lại chơi xấu không ai bằng. Thế là cô tiểu thư này thua, phải làm theo thỏa thuận. Nốc cả lọ thuốc ngủ xong chả biết là hồn cô tiểu thư này có thăng thiên không hay là bay đến đâu rồi, sau đó là nó trượt vô chuối rồi vô tình nhập vào thân thể này.

Hoàng Y Nhã, cô đúng là ngu hết thuốc chữa, vì một thằng con trai mà đánh cược cả mạng sống của mình, không chịu được nó mắng thăm. Nhớ tới ngay thời khắc ba mẹ đã bỏ mạng vì muốn mình sống tiếp, nó đã từng thề rằng sẽ sống cho thật tốt, sống cho cả phần của ba mẹ nó nữa, nếu như không có vô chuối chết tiệt kia. Vậy mà lại dám uống cả lọ thuốc ngủ vì một thằng con trai, dù thân thể này không phải là của nó nhưng mà.. thật là tức điên người.

Thờ ắt ra một hơi, không ngờ có ngày Mai Bảo Lam này lại dính vào chuyện rắc rối thế này.

Sau khi tiêu hóa hết mọi chuyện, nó mệt mỏi nhắm mắt rồi chìm vào giấc ngủ.

---

2 ngày sau,

Tại biệt thự nhà họ Hoàng.

Bước xuống xe, ngừng đầu cho đến khi mỏi cổ để nhìn tầng trên cùng của căn biệt thự, nó như nhận ra một điều gì đó nằm ngoài tưởng tượng mà há hốc

mồm

"Trời ơi! Cái này không phải giàu thông thường mà là quá giàu rồi!"

Căn biệt thự trước kia nó ở cùng ba mẹ cũng không phải thuộc loại nhỏ nhưng...nhưng mà căn này cũng to quá mức bình thường đi!

Cỏ được trồng bao phủ hết cả khuôn sân, hoa thì phong phú nhiều loại trồng thành khóm to nhỏ xung quanh, ôi trời chỉ là cái hồ cá thôi mà có cần phải rộng bằng 2,3 cái phòng ngủ ở cô nhi viện gộp lại không, ngay đến cả cánh cổng trước mắt này của nó cũng được mạ vàng cũng nên.

Thật là làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Nhớ lúc trước khi nó xem một gameshow truyền hình trên TV có tên là Câu hỏi bất ngờ. Cái chương trình này đơn giản là đặt những câu hỏi hóc búa cho người chơi trả lời, có lần MC hỏi một cô gái

-Nếu như cô tỉnh lại bỗng thấy mình biến thành một người khác, là tiểu thư của một gia đình cực giàu thì cô sẽ cảm thấy như thế nào?

-Khi đó chắc chắn tôi sẽ rất hoảng sợ.

Lúc nghe được câu trả lời của cô ấy, nó đã cười nhạo một phen. Bây giờ nó mới hiểu tại sao lại "sợ". Giàu đến phát "sợ" aaaaaaaa (hiểu sai nghĩa rồi chị ơi -_-)

Hít vào thở ra không dưới 10 lần, ưỡng thẳng lưng, cố nhớ lại dáng đi của mấy vị tiểu thư quyền quý trong TV. Sao nhỉ? Chắc là cũng hơi giống người mẫu đi thì phải. Đúng rồi! Lắc hông, ngưỡng cao đầu, vừa đi vừa tạo dáng. Sau khi hình dung ra được cái gọi là "dáng đi tiểu thư", nó sải bước đi về phía cánh cửa chính trước mắt kia. Không đi không biết, đi rồi mới biết, thì ra người mẫu cũng không phải nghề dễ dàng, kiếm tiền từ mấy bước đi cũng đâu có dễ. Haizzzz

Ngoài cổng.

Vệ sĩ A:

-Tiểu thư thật tội nghiệp, chỉ vừa mới xuất viện thôi mà chân lại bị thương nữa rồi, đi xiên xiên vẹo vẹo thế kia...

Vệ sĩ B:

-Sai rồi sai rồi, là hông bị thương mới đúng. Nhìn kia, thấy không, tiểu thư vừa đi vừa phải đánh hông sang một bên khó sở như thế để làm gì? Tất nhiên là tránh đụng tới vết thương quá nhiều. Đúng là càng nhìn càng thấy tội nghiệp, vừa mới lành chỗ này lại bị thương chỗ khác. Chắc lão gia lo lắng lắm đây.

Cả hai người bất giác lại nhớ tới con của mình rồi thở dài một hơi.

Nếu nó nghe được đoạn đối thoại trên, biết tác dụng phụ của "dáng đi tiểu thư" đối với 2 người sau lưng thì không biết là nên khóc hay nên cười đây?

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vó Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gia Đình Mới, Cuộc Sống Mới (2)

Vắt và đi từng bước, rốt cuộc cũng tới cánh cửa chính kia. Nó thở phào nhẹ nhõm. Chống tay lên tường đứng thờ dốc một hồi, nó tự nhủ

-Từ nay xin kiêu, có đánh chết cũng không đi kiểu này nữa, vừa tốn sức vừa đau hông!!! Mặc kệ có là tiểu thư quyền quý hay không, không đi kiểu này nữa, nhất quyết không đi nữa!!!

Bước vào căn biệt như lâu đài kia, người nó nhìn thấy đầu tiên chính là người phụ nữ đã gặp ở bệnh viện. Bà nở một nụ cười chào đón nó

-Y Nhã, con về rồi sao? Thấy trong người thế nào rồi? Vào nhà đi, ba con đang đợi bên trong đó.

-A..ha...ha. Con đi ngay đây! Nó cười một cách miễn cưỡng.

Gặp chủ gia đình đó nha! Chủ tịch công ty đá quý lớn nhất nhì trong nước đó nha! Thật là lo lắng.

Được rồi, mình là ai chứ, Mai Bảo Lam thủ lĩnh cả một băng nhóm, không sợ trời không sợ đất mà bây giờ lại lo lắng về chuyện con con này ư?

Đứng thẳng lưng, tư thế hiền ngang, sửa sang lại vạt áo, nó bước vào phòng khách.

Mái tóc đã điểm vài sợi bạc, trên gương mặt chữ điền nghiêm nghị là đôi mắt tinh anh như nhìn thấu mọi thứ. Ồ, chắc đây là ba của Hoàng Y Nhã

- Con chào ba! Con đã về! Nó lên tiếng rồi lễ phép cúi đầu.

- Ủ! Người đàn ông mắt vẫn không rời khỏi tờ báo trên tay trả lời.

Ủ? Ủ? Ủ? Nhiều đó thôi sao?

- Nếu đã về rồi thì đi nghỉ đi, mai đến trường, không thể để việc học hành trễ nãi được

- Vâng! Con biết rồi! Con chào ba.

Sao nghe trong lời nói của ông ấy có vẻ tức giận nhỉ? Chẳng hiểu nổi!!! Vừa nghĩ nó vừa đi ra khỏi phòng khách.

Nhìn bóng nó khuất sau cánh cửa, Hoàng Ngự-người đàn ông trên ghế thờ dài, đặt tờ báo trên tay xuống. Nó là đứa con ông yêu thương nhất, vì thấy có lỗi khi để nó lớn lên mà không có mẹ, ông càng yêu thương nó nhiều hơn, việc gì nó làm ông cũng đều mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua, cưng chiều nó hết mực. Nhưng lần này nó dám uống thuốc ngủ quá liều, đặt cược cả mạng sống của mình, điều này khiến ông rất tức giận nhưng hơn hết là ông cảm thấy rất đau lòng. Cha mẹ nào mà thấy con cái mình nằm trong bệnh viện, mặt trắng bệch không còn giọt máu nào như thế mà không như đứt từng khúc ruột chứ. Dù đau lòng ông cũng chỉ biết làm mặt lạnh trước mặt nó, hy vọng sau lần này nó sẽ nhìn ra được cái sai ở đâu.

Sáng hôm sau.

Mở to đôi mắt gấu trúc, nó mệt mỏi đi tới phòng vệ sinh, cả đêm qua nó không tài nào ngủ được, có ai gặp chuyện này mà ngủ ngon được chứ?

Làm VSCN, thay đồng phục học sinh xong, đứng trước gương ngắm nhìn hình ảnh người trong gương kia, mái tóc dài mượt ngang lưng được buộc thành kiểu tóc đuôi ngựa gọn gàng mang cảm giác khỏe khoắn, chiếc áo sơ mi cụt tay màu trắng với những đường họa tiết màu đỏ đen, bên ngực trái là hình chiếc vương miện biểu tượng cho trường quý tộc cùng với chiếc váy carô đỏ đen làm cho nó càng xinh hơn. Đôi mày thanh tú, chiếc mũi cao, mắt to tròn, môi đỏ mọng, càng nhìn càng thấy hài lòng. Ngửa mặt lên trời nó bất giác cười to

- Hahahaha, biến thành mỹ nhân cũng không tệ, hahaha!! ~(^▽^~)

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa cắt đứt dòng YY của nó.

- Y Nhã, xuống dưới lầu ăn sáng thôi con, di chuẩn bị xong rồi!

- Vâng!

Bước vội xuống phòng ăn, nhìn những món ăn trên bàn kia, nó cảm khái " Rốt cuộc cũng không làm bạn với mì tôm hằng ngày rồi ". Thật tốt aaaa.

- Mọi người đâu hết rồi ạ? Có đưa tầm mắt ra khỏi mặt bàn, nó hỏi Hà Phương-người mà nó gọi là dì, cũng là người mẹ thứ 2 trên danh nghĩa của nó này.

- À ba con đến công ty trước rồi, còn Phong thì đi với bạn nó đến trường trước rồi. Thôi con ăn đi không lại đi trễ đấy!

Phong? Ai nhĩ? À À Hoàng Quốc Phong, là em trai, em trai. Nói mới nhớ, từ hôm qua về nhà mình chưa thấy mặt cậu em trai này một lần nào, sáng thì lại đi với bạn đến trường trước, không phải là cố tránh mặt mình đó chứ. Nó nghĩ

Quét sạch bữa sáng trên bàn chưa tới 5 phút, nó thỏa mãn ợ một cái, dựng ngón cái về phía Hà Phương

- Dì nấu ăn là số một!

Hà Phương sùng sốt một chút, trong mắt tràn ngập vui mừng

- Nếu con thích thì dì ngày nào cũng sẽ nấu cho con ăn.

Trước đây Y Nhã không sẽ không như thế này, con bé luôn cho bà là kẻ làm tan vỡ hạnh phúc của gia đình nó, nó đối với bà chưa bao giờ nói quá 2 câu, lạnh nhạt như đối với người xa lạ vậy. Bà cũng hiểu và yêu thương nó nhiều hơn, chỉ mong con bé sẽ hiểu. Vậy mà bây giờ con bé như thay đổi, nó không còn lạnh nhạt với bà nữa, bà thậm chí vui mừng trong lòng.

- Vậy con đi học đây, chào dì!!

Nó đứng dậy, mang cái balô trên lưng, bỏ lại một câu rồi chạy nhanh ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tới Trường

-Rẽ trái 100m, đi thẳng 300m rồi quẹo phải. Rẽ trái 100m, đi thẳng 300m rồi quẹo phải.

Cô gái mặc bộ đồng phục trường N.W nổi tiếng cả nước chỉ dành cho con cái của các bậc đại gia đang đạp xe đạp vừa lăm nhăm gì đó trong miệng quả thật khiến nhiều người chú ý. Chắc chắn là gây chú ý rồi, tại sao ư? Là học sinh trường N.W đó, thấy học sinh trường này đi moto đã hiếm, xe máy thì lại không nói làm gì, nhưng mà đạp xe đạp thế này thì quả là hiếm của hiếm.

Đúng vậy, hàng hiếm của hiếm trong mắt mọi người giờ phút này đang lăm bằm định vị đường đến trường chính là nó. Chắc mọi người đang thắc mắc vì sao không phải là BMW hay Audi mà là một chiếc xe đạp thì phải kể đến trước kia. Sau khi tai nạn của gia đình xảy ra không lâu, nó mắc chứng sợ ngòi trong xe hơi, sau này cũng giảm bớt nhưng đồng thời lại mắc chứng say xe. Chính vì thế mà nó đòi đi xe máy nhưng trong nhà xe hơi thì xếp hàng dài mà xe máy thì có tìm một cái bánh xe cũng không có. Đúng lúc này, cô giúp việc mới vừa tới cùng với một chiếc xe đạp mini. Liếc nhìn kim đồng hồ đã điểm 8h15 trên tay, nó cuống quýt nhanh chóng mượn chiếc xe rồi đạp đi luôn mà quên một việc quan trọng chính là...hỏi đường. Kết quả sau hơn 10 phút vừa xem bản đồ, vừa lăm bằm đường đi, sau bao nhiêu lần đi nhầm đường nó đã tới nơi cần đến. Quả là gian nan.

Ôi!! May quá vừa kịp.

Ê, có cái gì mà đông người tụ tập ở ngay cổng thế nhỉ?? Có ai tới à???

Ngay cổng trường.

Ba siêu xe lần lượt dừng song song với nhau.

Không hẹn mà cùng mở cửa, những con người được hâm mộ nhất trường bước ra.

Lăng Hạo Thiên-Con trai nhà tài phiệt nắm giữ 1/3 bất động sản thế giới

Nguyễn Vũ Trúc- Đại tiểu thư của tập đoàn thời trang cao cấp thế giới, cũng là bạn thanh mai trúc mã với Lăng Hạo Thiên

Dương Thế Tĩnh- Đại thiếu gia tập đoàn công nghệ điện tử INT có tầm ảnh hưởng lớn trên thế giới

Dương Hoàng Yến-em gái Dương Thế Tĩnh

Cuối cùng là Hoàng Quốc Phong - Con trai tập đoàn đá quý cao cấp thế giới-Hoàng Ngự

Nhóm nữ sinh cùng nam sinh si ngốc nhìn năm người từ xe bước ra. Họ không chỉ nhờ gia thế quyền quý mà trở thành người được hâm mộ nhất trường mà còn nhờ vào tài năng cũng như trí tuệ và trên hết là vẻ đẹp như thần thánh của 5 con người ấy.

Cổng trường ồn ào một mảng, người đông đứng chắn cả lối vào. Bỗng

Kính koong... Kính koong...

Tiếng chuông xe đạp cùng với một câu nói vang lên

-Làm ơn tránh đường!!

Im lặng

Cổng trường trước đây 2 giây vẫn còn ồn ào mà giờ thì không một tiếng động. Ngay đến cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy. Mọi người trở mắt nhìn cô gái đang thông thả đi xe đạp vào khu đỗ xe cho học sinh, thông thả dựng xe, rồi thông thả đi vào trường.

-Này, bây giờ đi xe đạp đang là mốt à? Một nữ sinh bắt giắc dùng cùi chỏ đẩy đẩy người bên cạnh hỏi.

-Đó không phải là Hoàng Y Nhã sao? Một giọng nam sinh "vút cao"

-Cái gì? Con nhỏ khó ưa đó không phải đang nằm viện sao? Lại còn đi xe đạp đến trường? Đầu nó bị chạm mạch rồi!!!

Đám đông bắt đầu xôn xao, bàn tán.

Lăng Hạo Thiên nhú mày, ánh mắt rất nhanh vọt qua tia sáng khó hiểu nhưng rồi cũng tắt rất nhanh

Nguyễn Vũ Trúc tay nắm thành quyền, ánh mắt sắt lẹm, uống cả lọ thuốc ngủ mà tỉnh lại sớm thế này thật quá dễ dàng cho nó.

Dương Thế Tĩnh trên mặt đầy hứng thú.

Dương Hoàng Yến bật thốt

-Ồ! ra đó là xe đạp mini à ??

Hoàng Quốc Phong : không quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Căn Tin - Kịch Bản Cũ Rích

Rengg...rengggggg.....

Tiếng chuông báo hiệu hết tiết làm nó tỉnh ngủ. Uể oải ngáp một cái dài rồi vươn mình đứng dậy. Rốt cuộc cũng qua tiết văn ru ngủ.

Ôt ột...!! Bụng nó sôi lên, liếc nhìn đồng hồ, đến giờ ăn trưa rồi, vậy thì đi xuống căn tin thôi.

Đang đi, nó đột nhiên bị một cái chân chắn ngang qua, cả đám học sinh trong lớp cười thầm xem trò hay sắp xảy ra. Nhưng chỉ 1s sau

-Aaaaa, đau quá...!

-Ôi xin lỗi bạn nha, mình không để ý, phản xạ ấy mà!! Nói xin lỗi mà trên mặt nó chả có một tí áy náy, lại còn nở nụ cười rất đáng đánh đòn.

-Chính mày cổ ý, tao thấy rõ ràng là mày dùng cả hai chân dẫm lên chân cậu ấy. Một đứa con gái với mái tóc đỏ rực, tai đeo đầy huyên tai đứng ra buộc tội nó.

-Đúng vậy, đúng vậy. Một đám con gái phía sau hòa theo.

-Ồ, vậy thì sao? Các người có chứng cứ không? Hay là cứ đi nói với người khác chân cậu ta bị tôi-một đứa con gái dẫm cho gãy đi! Để xem có ai tin không? Nó nhướn mày hỏi, mắt như có như không liếc qua cái người đang ôm chân kêu đau và cả đám người kia.

-Mây... mây....

-Nếu không có thì làm ơn tránh đường, tôi không rảnh ở đây để xàm với mấy người! Giọng nó bỗng dưng thay đổi hẳn, âm trầm đến đáng sợ, làm cho đám người trong phòng học cảm thấy lạnh gáy.

Đội nó đi ra khỏi cửa, một thằng con trai đứng gần đó liền đỡ cái người đang ôm chân, mặt trắng bệch kia, nói

-Mau giúp tôi đưa cậu ấy tới phòng y tế, chân cậu ấy gãy rồi.

Tại căn tin.

-Hừ, đừng tưởng bà đây dễ chơi mà giờ mấy cái trò trẻ con đó, xưa rồi điếm!!!

Vừa nói nó vừa xúc một miếng com to hết sức có thể vào mồm, vừa nhai vừa chép miệng

-Ừm..., hương vị có khác, đúng là com nhà giàu!

Một góc trong căn tin, nơi mà mọi ánh mắt của nữ sinh và nam sinh đều dồn hết về phía đó.

-Này Phong, xem kia, kia chẳng phải là chị cậu sao? Nghe nói mới xuất viện mà, nên qua đó quan tâm chị cậu đi chứ! Dương Thế Tĩnh mắt nhìn về phía

nó, dùng cùi chò đẩy đẩy người bên cạnh.

-Cô ta không liên quan đến tôi! Hoàng Quốc Phong không buông một câu rồi không để ý đến Dương Thế Tĩnh nữa.

Nguyễn Vũ Trúc ngồi đối diện, liếc nhìn bọn đàn em của mình vừa mới bước vào căn tin kia, dùng mắt ra hiệu cho chúng hành động, sau đó đổi tầm mắt, tay đồng thời gấp một miếng thịt bò bỏ vào chén của Lăng Hạo Thiên ngồi bên cạnh, nở nụ cười

-Thiên, ăn đi.

-Bỏ ra ngay, cậu không biết tôi rất ghét ăn thức ăn của người khác sao? Giọng nói hần lạnh lùng vang lên.

-Thiên, sao cậu lại nói thế? Vũ Trúc làm ra gương mặt nhìn rất đáng thương. (giả tạo đến phút cuối mà -_-)

-Không ăn thì tôi ăn cho! Dương Hoàng Yến hớn hờ gấp ngay miếng thịt cho vào mồm.

-Ồ có kịch hay để xem rồi kìa! Giọng Dương Thế Tĩnh vang lên, mắt hứng thú nhìn về phía bàn của nó.

Bên này.

Nó đang hí hửng xử hết bữa trưa, bỗng một giọng nói chua lè vang lên

-Ồ còn tưởng ai, chả phải đây là phế vật của lớp 11B1 sao? Thế nào, vừa mới xuất viện xong đầu lại chạm mạch rồi phải không, lại còn đi xe đạp đến trường, ăn như chết đói thế kia? Giọng nói còn nhấn mạnh 2 chữ "Phế vật".

Cả một đám con gái đứng trước bàn nó, đứa vừa nói dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nó.

Nó ngẩng đầu lên, nhìn trái nhìn phải, sau đó chắc chắn là có người đang nói chuyện với mình, nó hỏi với khuôn mặt bình tĩnh.

-Cô nói xong chưa?

-Tao nói xong thì như thế nào? Đứa con gái trừng mắt nhìn nó.

- Nói xong rồi thì làm ơn tránh xa bàn tôi một tí, phần trên mặt cô bay cả vào thức ăn của tôi rồi này, dơ quá!!!! Nói xong kết hợp tay làm động tác phỉ phui

-Mây...Mây...vừa mới nói gì??? Trương Mỹ Dung-đứa con gái tức điên lên quát

-Còn phun mưa nữa chứ!! Dơ quá đi. Mặt nó nhăn lại, tỏ ra chán ghét

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vở Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Căn Tin - Kịch Bản Cũ Rích (2)

Chân thành cảm ơn mọi người đã chiếu cố mà đọc đến chương 6. Gà đã (có gắng)² để suy nghĩ nội dung cho chương này, hơi ngắn cho nên dù không được hay mọi người cũng cho nhận xét giúp nhé!!! A ri ga tô!! Thank you, thank you!! Cảm ơn cảm ơn cảm ơn!!!!!!!

Đối phó với người khác không nhất thiết phải dùng vũ lực mà chỉ dùng lời nói làm cho đối phương tức điên lên mới là cao chiêu.

Trong căn tin loáng thoáng nghe một vài tiếng cười khúc khích của nữ sinh. Nói phần trên mặt cô ta bay vào thức ăn không phải là phần trát dầy đến nổi cử động miệng cũng làm rơi đó sao? Nói cô ta phun mưa chẳng phải đồng nghĩa với việc cô ta nói chuyện thô tục thế nào sao? Những nữ sinh từng bị Trương Mỹ Dung bắt nạt bây giờ cảm thấy thật hả hê.

-Hahaha! Phấn bay vào thức ăn, mở miệng thì phun mưa, đúng là lời nói làm cho người khác khó chịu, vậy mà mặt vẫn tỉnh bơ thế kia!! Tôi không ngờ là chị cậu lại có mặt thú vị như thế này đây Phong!! Dương Thế Tĩnh cười ha hả, mặt đầy hứng thú nói chuyện với người kế bên.

Lúc này mặt Trương Mỹ Dung đã đỏ gay, nghe những tiếng cười xung quanh, cô ta thấy xấu hổ và tức điên lên, ánh mắt ác độc nhìn về phía nó

-Mây...Con khốn này! Nói xong bước đến, tay giơ lên định giáng cho nó một cái tát với lực tay không hề nhẹ.

Nhưng khi bàn tay cô ta chưa kịp đáp trên mặt nó thì đã bị một cái tay khác chụp được.

-Này chị hai, tôi đã nói với chị rồi, nói xong thì làm ơn tránh xa ra một tí, chị không hiểu tiếng người sao?

Nó vừa nói tay lại dùng thêm lực làm cho Mỹ Dung đau đến mặt trắng bệch, mày nhú lại khó chịu

-Mùi nước hoa nồng nặc quá, thật là làm mất hứng ăn cơm

-Chị Dung!!!. Đám con gái đi theo Trương Mỹ Dung đằng sau thấy thế thì nhao nhao lên, ý vào thế đông mà định xông lên bị ánh mắt sắc lạnh của nó xẹt qua làm cho lùi một bước.

-Có chuyện gì xảy ra ở đây thế hả? Tiếng thầy hiệu phó cắt đứt tình huống đang gay cấn (cái này là nói theo cách nhìn của Dương Thế Tĩnh nha mn)

-Xi..! Lại mấy ông thầy! Chán. Dương Thế Tĩnh bữu môi rồi quay sang tiếp tục ăn cơm

-Hừ, Mày cứ chờ đó!! Trương Mỹ Dung dùng hết sức rút tay ra khỏi tay nó, mặt tái mét buông ra một câu rồi quay người cùng một đám đàn em bỏ đi, lúc đi liếc nhanh qua Nguyễn Vũ Trúc, thấy ánh mắt cô ta tối sầm nhìn mình thì sợ sệt nhanh chóng bước ra khỏi căn tin.

Nguyễn Vũ Trúc ngón tay xiết chặt đũa, tay trái để dưới bàn nắm thành quyền."Trường hôm nay dạy cho nó một bài học, ai ngờ... Lũ vô dụng".

Nó sau khi thả tay Trương Mỹ Dung ra, ngẩng cằm lên, nhìn một cách kiêu ngạo

- Hừ câu đó để tôi nói mới đúng!!

Nói xong dựng ngón giữa về phía Trương Mỹ Dung vừa bước ra khỏi căn tin.

Đúng lúc ngón tay nó vừa giơ lên, cái mặt đang nhìn rất kênh, thầy hiệu phó quay trở lại, đứng ngay hướng ngón tay nó đang hướng về kia. (o_o) !!! Ông đỏ mặt lên, nói bằng giọng kiềm chế

-Hoàng Y Nhã, lên văn phòng ngay cho tôi!!!!!!

-Thầy, em.. em..

Ông thầy đi mất tiêu rồi! Orz!!

Thế là cái mặt nó vặn vẹo quay lại chỗ ngồi, ăn xong cơm (làm cái gì thì lấp đầy bụng rồi tính), rồi lên văn phòng.

May mà chỉ bị cho viết bảng kiểm điểm, nó thờ phào nhẹ nhõm, bảng kiểm điểm nó có kinh nghiệm viết chục lần rồi, cho nên: không sao!!!!!! [͡° ͜ʖ ͡°]. Nộp xong bảng kiểm điểm nó vui vẻ ra về.

Thầy hiệu phó sau khi nhận xong tờ giấy từ tay nó. Trong mắt thoáng xẹt qua ngạc nhiên, trước kia nó gây ra chuyện, răn đe nó, bảo nó viết nó chỉ hừ một cái, làm mặt lạnh rồi bỏ đi luôn, lần này nó lại nghiêm túc viết????

Khó hiểu mở tờ giấy ra xem, mặt thầy cứng ngắc trong 2 giây. Biết ngay là nó nghe lời thế là không bình thường mà!!

Trong tờ giấy, năm chữ in hoa to hết cỡ được viết bằng bút mực hiện ra : ĐÂY LÀ BẢNG KIỂM ĐIỂM. Ông thầy đọc xong muốn học máu.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chạm Mặt

Sau khi nộp xong bản kiểm điểm, trở về lớp học, từ ngoài cửa đã nghe tiếng bà cô dạy văn thao thao bất tuyệt, cả bọn học sinh đứa như bị thôi miên, đứa gục đầu xuống bàn ngủ, đứa thì làm việc riêng, chẳng biết từ lúc nào chân nó đã quẹo sang hướng khác. Nói đùa, bây giờ có điên nó mới đi vào cái phòng đó, tìm một chỗ thoải mái ngủ không sướng hơn à?

Rời khỏi dãy phòng học, bây giờ nó mới có dịp tham quan ngôi trường này. Nobility World - ngôi trường chỉ dành cho con cái các bậc đại gia, được xây thành 5 khu: Khu phòng học, khu hoạt động các CLB, khu ăn uống, gara để xe và cuối cùng là khu dành cho các hoạt động khác như thi đấu, lễ hội...

-Trường cũ của mình không bằng một góc, cách biệt quá lớn!! Sau khi đi lòng vòng xung quanh xong, nó tóm gọn lại bằng một câu.

Khoan đã, chẳng phải là mình đang tìm chỗ ngủ sao? Sao lại biến thành đi tham quan thế này ㄟ_ㄟ??? (t/g: có trời mới biết ㄋ [ㄲ ▽ ㄴ] ㄷ)

Theo kinh nghiệm 10 năm đi học, sân thượng là chỗ thích hợp để ngủ nhất, vừa thoáng mát lại yên tĩnh, nó chắc mẩm rồi bước nhanh về dãy phòng học (Quả là kinh nghiệm xương máu, đi học 10 năm rút được mỗi cái này!! -_-)

Lên sân thượng, chọn một vị trí vừa ý, nó ngả lưng rồi nhắm mắt lim dim ngủ.

-Này, chỗ này là của tôi, tránh ra!!!

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên sau đó là

Bóp!! Nó lãnh trọn cú đá từ cái người phát ra giọng nói kia, lăn ra xa 1 mét.

-Mẹ kiếp! Đứa nào thế hả? Không thấy bà đang ngủ à? Muốn chết phải không??(ㄹ 'ㄷ)' Nó sau khi lăn ra, mắt nhắm mắt mở ngồi dậy, hướng cái người kia tức giận hét.

Lăng Hạo Thiên nhú mày, dùng một cú đá nhắc nhở cô ta là nhẹ rồi mà còn la hét (t/g: nhẹ quá -_-) đúng là không biết điều.

Vốn là hấn lên đây như thường lệ, khi thấy nó thì định bỏ đi nhưng sau một giây quay lưng suy nghĩ "tại sao mình phải bỏ đi chứ, cô ta mới là người phải đi" hấn quay lại và sự việc diễn ra như trên.

Sau khi đá nó ra xa, hấn đi tới vị trí kia, ngồi xuống, ngả lưng vào tường, đeo tai nghe vào rồi nhắm mắt.

Chúng kiến hết sự việc trước mắt, mặt nó nóng lên.

Dám không coi lời nói của mình ra gì, thằng nhãi này chán sống rồi!!!

Nó sôi máu, hậm hực bước về phía hấn, tay giờ lên định cho hấn ăn một đấm nhưng được một nửa thì tay nó đã dừng trong không trung.

Nhìn kĩ thằng nhãi này cũng đẹp trai đó chứ, mày rậm, lông mi dài, môi mỏng, mũi cao, tóc hung đỏ, cmn da còn đẹp hơn cả da mình. Khoan đã, lộn rồi, nó dùng tay không phải vì cái này. Điều làm nó chú ý bây giờ chính là cái tên trên bảng tên nằm trên cái áo của hấn kia: Lăng Hạo Thiên.

Sao nhìn quen quen nhỉ? Lăng Hạo Thiên?? Chẳng phải người này chính là nguyên nhân sâu xa làm cho Hoàng Y Nhã "thăng" sao?

-Cô làm gì thế hả? Tránh ra!! Hấn bồng mở mắt nhìn nó, nói

-Này, chỗ này là tôi tìm thấy trước, mắc mớ gì tôi phải tránh ra, anh vô lí vừa thôi!!! Nó hậm hực cãi lại.

-Đừng tưởng cô làm như thế thì tôi sẽ chú ý đến cô, nếu lúc trước cô chết ở bệnh viện có lẽ tôi sẽ bớt ghét cô hơn! Lăng Hạo Thiên nhìn nó nói, trong mắt còn có chế giễu.

Hà!! ㄟ_ㄟ??

Mặt nó ngêch ra trong 2 giây, sau đó dùng ánh mắt quan tâm hỏi

-Này, nhà anh biết chưa?

-Chuyện gì?? Hấn nhú mày

-Chuyện anh bị tự kỉ cấp độ cao không thấy đỉnh này này!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Sân Thượng Gió Mát

-Chắc chắc, nhìn cái mặt cũng sáng sủa đẹp trai mà lại mắc bệnh nặng quá! Tôi khuyên anh nên báo cho người nhà sớm để còn biết mà trị kịp thời, nếu trễ thì dù cái mặt anh có đẹp đến đâu cũng không vớt vát được chút nào đâu!!

Nó chép miệng rồi lắc lắc đầu tiếc rẻ nhìn hấn đang không hiểu gì hết mà ngơ ra kia.

-Hay tôi chỉ cho anh một vài bệnh viện uy tín nhé?? Bệnh viện XXX thì như thế nào? Hay là bệnh viện YYY cũng không tồi! Tôi thấy mấy người bệnh ra khỏi đó tươi cười niềm nở lắm, chắc là chất lượng cũng không tệ đâu!!!! Nhìn cái mặt hần đang dần biến đổi màu sắc kia , nó tốt bụng nhắc nhở một vài nơi được xem là có chất lượng

Trên trán hần lúc này đã nổi gân xanh, đè nén tức giận, hần nghiến răng

-Cô nói xong chưa?

Nó như không để ý đến sắc mặt hần, vẫn cao giọng

-Hả, chọn được rồi sao? Cũng không cần kích động thế chứ?

-Xem ra mọi người nói cô đầu óc chậm mạch không sai chút nào, thì ra càng đáng ghét hơn lúc trước!!!

-Uầy..., như thế là không đúng rồi! Nói chuyện với người khác sao lại thế kia, nhìn tôi này, lời nói phải đi đôi với nụ cười, thấy chưa!!! Càng nói nó càng nở nụ cười trông rất chói mắt.

"Hahaha, mặc dù không chính anh ra tay nhưng cũng do anh mà Hoàng Y Nhã thắng thiên, không biết chừng lúc trước cơ thể này còn chịu nhiều thứ không tốt đẹp gì mà cô bạn thanh mai trúc mã kia của anh mạng lại nữa, đã thế còn dám đá tôi, không chơi anh một vỏ là tôi lỗ rồi, không phải sao???" (𐄂-𐄂) " (t/g: Chưa biết người ta ra sao mà nói xui thế!! -_-)"

Ý nghĩ tà ác vụt qua đầu nó, nó cười càng chói hơn, mắt nheo lại nham hiểm. Lăng Hạo Thiên thấy nó cười bỗng cảm thấy bất an.

"Chắc mình nhầm, người như cô ta có thể làm cái gì chứ!" nghĩ thế, hần lại tựa lưng vào tường, đeo tai nghe.

-Tôi cho cô 3 giây biến khỏi đây!! Nói xong hần nhắm mắt.

-Đi liền đây, tôi cũng không có hứng thú giành chỗ ngủ với người bị bệnh, ngủ ngon ha!!!! Nó cười cười rồi nhanh chóng li khai.

Hờ hờ hờ....

---

5 phút trôi qua

Một loạt tiếng bước chân chạy vội vã hướng về phía sân thượng.

Rầm, tiếng cửa mở vang lên. Một toán người chạy về phía hần đang ngồi kia. (giải thích một chút là chỗ hần ngồi là bên ngoài ban công, chỗ có cái mái hiên không có rào chắn nha bà con)

-Lăng Hạo Thiên, em đừng kích động, hãy nghe thầy nói, đừng suy nghĩ đại dột!! Tiếng thầy hiệu phó "tha thiết" vang lên

-Đúng vậy anh Thiên, anh đừng nghĩ bậy!! Dù anh không còn gì thì còn có chúng em mà!! Anh đừng nghĩ bậy!!! Đám con gái hét lên.

Nhóm nam sinh tò mò đứng xem

Lăng Hạo Thiên không hiểu gì hết ngẩng cổ lên, thấy một bên ông thầy hiệu phó đang dùng ánh mắt "tha thiết" nhìn mình, tay còn giơ ra ra hiệu cho hần, đám con gái hét lên cầu xin cái gì đó. Hả?Nghĩ bậy??Hần á???

Liếc xa xa thấy Dương Thế Tĩnh đang ôm bụng cười sằng sặc, mặt Hoàng Quốc Phong đỏ lên, vai run run.

Nguyễn Vũ Trúc đứng ngay chỗ đám con gái lo lắng, Dương Hoàng Yến thì đứng ngay bên cạnh góp vui.

Trong đầu hần bỗng xẹt qua cái gương mặt cười cười nham hiểm của nó.

"Hoàng Y Nhã, đừng để tôi thấy cô, không thì....!!!!" tay nắm thành quyền, nổi gân xanh, hần nghiến răng, tức giận nghĩ.

-Hahahahaha, chắc giờ này tên đó đang tức điên lên!!

Tưởng tượng cái mặt hần lúc bị mọi người vây quanh, nó không nhịn được mà cười phá lên!!

Chỉ là lúc xuống sân thượng đi ngang qua phòng hiệu phó nó chỉ ghé vào nói băng quơ là thấy một mình hần trên sân thượng, không ngờ thầy hiệu phó coi vậy mà "hiếu ỷ" ngay, trong lúc trường vắng vẻ ai cũng vào học thì hần lên sân thượng một mình làm gì chứ, lại có tin là cha con hần bắt hòa nhờ một người quen làm trong nhà hần tiết lộ cho, thầy vội vã chạy đi "ngăn chặn", đừng đùa, con trai nhà tài phiệt nắm giữ 1/3 bất động sản thế giới, hơn nữa cha hần là một trong bốn nhà đầu tư lớn nhất cho trường này, thầy hiệu trưởng thì không có ở đây, hần mà xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm đây?

Không ngờ hiệu suất làm việc của thầy quả là cao, còn cả đám người phía sau nữa.

Nó ngồi ở quán kem đối diện cười như điên bất chấp mọi ánh mắt xung quanh. Há há há... trời hôm nay sao đẹp thế nhò!!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vó Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đạo Phố (1)

Sau khi xử xong hết 12 ly kem, nhìn một đồng chén đĩa trên bàn, cười đã đời, xoa xoa bụng, nhìn đồng hồ mới chỉ đến 2h, nó nghĩ thầm

"Còn 1 tiếng nữa mới hết giờ, có nên quay lại trường không nhỉ?...Không nên không nên, bây giờ chắc hẳn đang điên lên, hừ ai bảo dám đá Lam tỷ này, đã thế còn giành chỗ ngủ của mình nữa. Haizzz anh cũng đừng trách tôi, tôi cũng đã định cố gắng để để lại ấn tượng tốt đẹp về một người bạn tốt rồi!! Nhưng mà.. hahaha càng nghĩ càng thấy chơi hần một vỏ như vậy thiệt đã!!"

Bất giác nó lại cười phá lên.

Ngay tại quầy phục vụ, nhân viên phục vụ cùng người quản lý đang xì xầm to nhỏ

-Quản lý, anh xem con nhóc kia nãy giờ nó cứ như thế miết, đã có mấy người khách muốn vào rồi lại bỏ đi rồi, bây giờ phải làm sao đây? Phục vụ A lo lắng chỉ chỉ nó, nói.

-Đứng rồi đứng rồi, nhà nó đào được vàng à? Cười đến nổi miệng kéo đến mang tai rồi mà vẫn cười. Phục vụ B bĩu môi.

-Ôi trời, nó lại cười nữa kia, vừa mới bình yên được vài phút. Phục vụ C rợn người với nụ cười "thùy mị" của nó.

Quản lý dùng tay xoa xoa huyệt thái dương, điều đó thì ai chẳng thấy, nhưng vấn đề ở đây là bộ đồng phục nó đang mặc trên người kia. Bộ đồng phục độc nhất vô nhị với cái biểu tượng hình vương miện đó chẳng phải là của trường N.W sao? Trường đó toàn con ông cháu cha không đó mấy người ơi, muốn làm ăn yên ổn thì tốt nhất là đừng dây vào. Lỡ như mà phục vụ không tốt hay nói xấu gì nó, gặp mấy đứa nhà giàu mà nhà nó mặc kệ thì còn may, chứ gặp mấy đứa nhà nó coi nó như cục vàng thì không còn miếng cơm mà ăn đâu. Nhìn cái nhà hàng bên cạnh kia, lúc trước lỡ chọc nhầm một đứa học sinh bên trường đó thôi mà giờ thành quán tạp hóa rồi không thấy sao? Nếu biết trước sẽ như thế này dù có cho vàng thì mình cũng không mở quán đối diện cái trường này, nhưng mà giờ hối hận thì được gì chứ?. Quản lý suy nghĩ một hồi, thở dài rồi ôn tồn khuyên bảo nhân viên

-Thôi cố chịu thêm một lát rồi chút nữa nó đi!!

Quay đầu nhìn đồng ly, đĩa trên bàn nó rồi quay lại nói tiếp

-Khách hàng là thượng đế!!

Cả 4 người không hện mà cùng thở dài một hơi.

Đúng lúc này, giọng nó vang lên

-Anh ơi tính tiền!!!

Phục vụ A lập tức hiện ra khuôn mặt tươi cười chuyên nghiệp rồi cầm hóa đơn đi tới chỗ nó. Sau một hồi đếm đi đếm lại đồng tiền lẻ còn trong túi, nó trả tiền rồi vui vẻ đi ra khỏi quán.

Nhìn đồng tiền toàn 1000, 2000 với 5000 trên bàn, phục vụ A mặt méo xệch, lòng nổi lên nghi ngờ chẳng biết nó có lấy trộm bộ đồng phục của người khác không.

Nhìn bóng lưng nó dần khuất xa, cả đám người cùng nhau thở phào nhẹ nhõm, âm thầm liệt nó vào danh sách khách hàng nguy hiểm. [ʹ ∇ ʹ|||] ʹ

"Haizzz, bây giờ đi đâu đây ta? Còn sớm quá!!!"

Sau khi để lại ấn tượng "tốt đẹp" tại quán kem mà nó không hề hay biết, đạp xe lòng vòng nó nghĩ.

Cảm thấy mọi người đi đường cứ nhìn mình, nó khó chịu, nó có làm cái gì đâu mà nhìn dữ vậy, ừ thì Hoàng Y Nhã cũng thuộc dạng mỹ nhân nhưng mà

nhìn như thế cũng hơi lố rồi. Nghĩ nghĩ, bây giờ chắc cũng gần 2h30, thôi về nhà vậy.

Đây là lần thứ 2 đứng trước căn biệt thự như lâu đài này, bây giờ nó vẫn cảm thấy còn chút áp lực. Chắc, phải tập làm quen mới được.

Bước vào nhà đã thấy Hà Phương ngồi ở phòng khách đọc sách, chà chà đúng là phong thái phu nhân chủ tịch ha, đọc sách cũng quý phái thế kia,

Nhận thấy có người bước vào nhà, quay đầu thấy nó, bà hỏi

-Sao con về sớm thế? Chẳng phải nói 3h mới tan học sao? Thấy trong người mệt à???

-À...ờ...thực ra thì..."thực ra thì tôi cúp tiết đó chứ mệt quái gì"! Nó cười cười rồi nói tiếp

-Vâng, con hơi chóng mặt nên xin về sớm!!!

(trong đầu " " là suy nghĩ đó nha mn)

-Vậy con mau lên phòng nghỉ đi, để đi pha cho con ly nước cam

-Thôi, thôi không cần đâu dì, con ngồi nghỉ một chút là khỏe thôi, vậy con lên phòng đây, chào dì!!!

-Ừ, vậy con nghỉ đi, dì không phiền con nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Dạo Phố (2)

Mở cánh cửa phòng ra, ập vào mắt là một căn phòng chỉ có một màu chủ đạo là màu hồng, miệng nó giật giật. Hôm qua lúc về nhà, trong tâm trí nó chỉ toàn nghĩ phải làm sao để chấp nhận rằng nó đã thực sự biến thành người khác mà không để ý, bây giờ nó mới nhìn kĩ được căn phòng này. Tường màu hồng nhạt, tủ màu hồng đậm, bàn học hồng neon, giường kiểu công chúa hồng cánh sen, đến cả đôi dép đi trong nhà mà nó đang mang đây cũng là màu hồng phấn. Nó choáng!!! @@ Cái gì đây? Màu hồng hạnh phúc à? Cô tiểu thư này cũng cuồng màu hồng quá đi.

Trời trời, nếu bọn đàn em của mình thấy thủ lĩnh của bọn nó mà ở trong căn phòng như thế này chắc sẽ cười sái quai hàm mất!! Không được, phải thay đổi gấp!!! Dù biết là nó chỉ đang mượn tạm thân thể của cô tiểu thư này, cũng không có quyền động tay động chân với đồ của cô ấy nhưng mà... ở trong căn phòng này thì làm sao mà ở cho được ?? Cả căn phòng ngoài màu hồng ra không hề có đến một màu gì khác, bất giác nó đi đến tủ đồ.

Mẹ ơi!! Lại hồng!!! Phần lớn còn là đầm kiểu công chúa không nữa chứ!! ("□"). Nó sau khi mở tủ đồ ra, đúng là không còn gì để nói. Chắc cũng chỉ có bộ đồng phục nó đang mặc trên người đây là khác màu.

Chọn mãi được một bộ yếm jean màu hồng dài tới gối mà không quá nổi bật, nó đội một chiếc mũ bí màu hồng đậm, tóc thắt con sam dài tới lưng, đeo một cái giỏ quai chéo, mang đôi giày slip on màu trắng, may mà còn có đôi giày màu trắng, nó thờ dài. Nhìn trong gương thấy tạm ổn, nó quyết định đi xuống phố, phải mua một vài thứ để trang trí lại chứ, sẵn tiện mua vài bộ đồ cho có màu sắc, nhìn cả căn phòng màu hồng, nó ngán ngẩm.

Xuống phòng khách, chào Hà Phương một tiếng, nó rời khỏi nhà.

Chà, lâu rồi mới xuống phố, lúc mới đến đây, nó cũng chỉ ở bệnh viện sau đó về nhà rồi tới trường, bởi vậy bây giờ tâm trạng nó rất háo hức, nó quyết định đi bộ.

Ồ ai thế nhỉ? Nhìn xa xa ngoài công, bóng một người con trai đi ra từ chiếc siêu xe, sau đó hướng về phía biệt thự mà đi tới. Chắc đây là cậu em trai yêu quý của Hoàng Y Nhã, phải để lại ấn tượng về một người chị gái tốt mới được. Nghĩ thế nó bước nhanh về phía Hoàng Quốc Phong.

-Chào em trai, mới đi học về à? Em có mệt không, hay là uống chút nước nhé!! Nó nở nụ cười tự cho là "có thiện cảm" nhất, mắt chớp chớp, nói ra câu nói "dịu dàng quan tâm". Nhìn kĩ mới thấy cậu em trai này cũng thuộc dạng nể nam đó nha, da trắng, mắt đen láy, mũi cao. Chẳng biết có phải là nhà giàu ăn toàn đồ bổ không mà sao ai cũng dễ nhìn thế nhỉ.

Hoàng Quốc Phong nhìn nó như sinh vật lạ, theo bản năng lùi một bước, ánh mắt đề phòng, sau đó mới nói

-Có chuyện gì thì nói ra luôn đi, đừng có vòng vo!!!

Này này, nói thế là ý gì hả, tôi đã cố làm đúng kiểu một người chị tốt hỏi han em trai khi đi học về rồi mà. Sao không giống tưởng tượng gì hết vậy???

-À chị...

-Nếu không có gì thì tôi vào nhà đây.

Nói rồi lách qua nó đi về phía biệt thự, bỏ nó lại nói chuyện với không khí.

Quê à nha, quê à nha!! Có vẻ như cậu em trai này không thích Hoàng Y Nhã cho lắm thì phải. Haizzz, thôi để tính sau đi, bây giờ nên đi mua cái gì đây ? Nó ngẫm nghĩ rồi đi ra đường.

Hoàng Quốc Phong sau khi bỏ nó lại, đi được một đoạn rồi quay đầu nhìn nó khó hiểu

"Cô ta hôm nay bị sao thế nhỉ?? Uống lộn thuốc à?? Sao không mặc mấy cái bao quai gờ kia nữa (đầm của người ta mà kêu cái bao -_-)?? Còn hỏi han mình có mệt không" Nhớ lại lời nói ngọt xớt cùng với cặp mắt chớp chớp của nó mà Phong nổi da gà."Chẳng lẽ đi chứng sau khi xuất viện sao?".

Lúc trước, Y Nhã luôn đối chọi gay gắt với cậu, từ bé đã thế, không lúc nào cô cho cậu một sắc mặt tốt cả, vì cô nghĩ rằng mẹ con cậu phá vỡ hạnh phúc gia đình cô nên cô rất ghét đứa em trai này, những bữa tiệc gia đình hay tiệc xã giao chỉ cần thấy mẹ con cậu là nhất quyết cô không đi. Bây giờ lại đột nhiên thay đổi như thế hỏi sao mà cậu không thắc mắc cho được.

_____tua nhanh_____tua nhanh_____tua nhanh_____

Sau hơn một tiếng đi vòng quanh vừa mua đồ vừa ép giá, tay phải nó mang cả đóng đồ, tay trái cầm một que kem vừa đi vừa nhìn ngắm xung quanh, lia mắt nhìn xem còn có món hàng nào có thể ép giá được nữa không. Không phải khoe đâu nha, nó được mệnh danh là "Vua ép giá" đó, chính vì thế mà nó mua được đóng đồ với giá rẻ mạt trong chợ. Đáng ra nó cũng định vào mấy cái shop đồ hay TTTM rồi nhưng vì đức tính tiết kiệm vô cùng tốt đẹp đã ăn sâu vào máu của nó nên nó mới quyết định đi vào chợ. Có ai quy định rằng tiểu thư nhà giàu không được mặc đồ ở chợ không?

Chắc chắn rằng đã mua đủ đồ, đi đến độ mỏi chân, nó quyết định vào công viên ngồi nghỉ.

Bây giờ là chiều thứ 6 nên công viên cũng hơi đông người, chọn một cái ghế đá gần cây dương liễu nơi có ít người qua lại, nó ngồi xuống.

-Chúng ta chia tay đi!! Tôi hết hứng thú với cô rồi!! Giọng một người con trai cất lên.

-Không chúng ta không thể chia tay được, em không đồng ý!!!Tiếp đó là câu đối đáp của cô gái.

Nó ngồi ở phía sau cây dương liễu hóng chuyện, không ngờ ngồi nghỉ mà cũng có chuyện vui để xem (người ta chia tay mà bà vui -_-). À mà sao nghe giọng nói cô gái quen quen nhỉ?

Nó ló đầu ra thân cây, ồ kia chẳng phải là Trương Mỹ Dung sao?? Nghe giọng Trương Mỹ Dung mềm nhũn cùng với cử chỉ của cô ta, nó như rụng mảy. Gì đây?? Níu kéo tình yêu à?? Chắc, tiếc là không thấy mặt cái người còn lại kia, chẳng biết hẳn là cái dạng gì mà cô ta phải xuống nước cầu xin thế nhỉ? Chắc cũng chẳng phải dạng tốt lành gì, nghe điệu bộ vô tình thế kia.

Bỗng nó như nhớ ra một cái gì đó, trên môi nở nụ cười thật tươi. Dù gì nghe là biết kết quả rồi, thôi thì thêm tí nhạc cho nó đặc sắc. Lấy ra cái điện thoại Iphone 6 đắt tiền trong túi, nó bấm bấm, chà chà, kết nối mạng nhanh ghê, đồ tốt, đồ tốt. Nó cười cười..

Hờ hờ hờ hờ hờ.....

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Dạo Phố (3)

Nó bấm volum điện thoại to hết cỡ, đủ để cả 2 người kia cùng nghe thấy, chờ đợi câu thoại tiếp theo.

-Không, Vương Khanh, em không thể chia tay được, em còn rất yêu anh mà!!! Giọng Trương Mỹ Dung níu kéo.

[Giờ em đang lừa dối cả chính bản thân mình rằng anh vẫn yêu em..

Giờ em đang giày xéo nỗi nhớ hằn sâu vết thương không lành...]

Câu hát cùng giai điệu da diết của bài Quên anh là điều em không thể do một "ca sĩ" nào đấy không biết tên cover lại bằng chất giọng nghe eo éo vang

lên sau khi Trương Mỹ Dung vừa nói xong.

- Yêu ư? Rất tiếc phải nói rằng tôi chưa bao giờ yêu cô!!

[Không, không, tôi không còn tôi không còn yêu em nữa....không, không tôi không còn tôi không còn yêu em nữa, em ơi]

- Anh còn nhớ chúng ta lúc mới gặp nhau không? Chính anh nói là thích em mà, sao bây giờ chúng ta lại chia tay chứ?

[Ta gặp nhau một chiều thu tháng 10, vì nụ cười ấy cho em nhớ mong từng ngày....]

- Tôi chỉ nói có hứng thú với cô chứ chưa bao giờ nói thích cô!! Nhìn khuôn mặt cô bây giờ đáng thương chưa kia!!

[Em giờ không phải em mà

Anh thì không phải em mà

Khuôn mặt em yêu vẫn thế nhưng nay cảm xúc đã quá nhạt phai mà

Nơi đâu cho anh cảm xúc thăng hoa?

Nơi đâu anh tìm khoảng cách đôi ta?

Không gian đâu có chắc cho em nhận ra một con người đến từ hôm qua...]

- _ _ =!!

- Được lắm, tôi đã cầu xin anh hết lời rồi!! Chia tay thì chia tay, lúc yêu anh tôi cũng đã được cái gì đâu chứ?? Trương Mỹ Dung lật mặt

[Tình là tình nhiều khi không mà có, tình là tình nhiều lúc có như không...]

- Nếu cô như thế này ngay từ đầu không phải tốt hơn sao? Vương Khanh nhìn cô ta khinh bỉ

[Giờ này tắt đèn thì mới biết nụ cười người giả dối với tôi bao nhiêu lâu nay...]

Cứ thế nó ngồi bấm bài hát theo từng câu thoại của 2 người kia, nhạc gì cũng có, miễn là khớp với từng câu thoại, nhìn y như 2 người đó đang diễn kịch còn nó như hậu trường sân khấu vậy.

Tiếng nhạc cứ liên tục phát ra từ phía sau cây dương liễu như phụ họa thêm cho cảnh chia tay đặc sắc của bọn họ, một vài người đi ngang qua công viên nhìn vào rồi nhin cười mà đi tiếp.

Vương Khanh nhìn mặt Trương Mỹ Dung càng thấy đáng ghét, sau đó liếc nhanh qua cây dương liễu kia.

- Không nói nhiều nữa, tôi đã đến đây nói trực tiếp với cô đã coi như là ân huệ cho 3 tuần làm bạn gái của cô rồi, vậy đi!! Nói xong quay người đi một mạch bỏ lại Trương Mỹ Dung đứng ngơ ngác.

[Ten ten tèn ten ten tén tén tén ten, tén ten tén ten tén tén tén ten ten ten]

Khúc nhạc khi cường hóa thành công trong gunny vang lên kết thúc cảnh chia tay của bọn họ.

Trương Mỹ Dung vừa bực vừa tức, đã chia tay rồi lại làm trò cười cho người khác, cô ta đi nhanh đến cây dương liễu nhìn xem ai dám đem cô ta ra làm trò cười nhưng chỉ thấy bóng một người mặc bộ đồ màu hồng cùng với đuôi tóc dài ngang lưng đang đưa qua lại đang chạy thật nhanh. Cô ta tức giận dậm dậm chân xuống đất.

"Ây dà kể ra mình cũng có năng khiếu làm hậu trường sân khấu đó chứ!!"

Nó sau khi chạy ra khỏi công viên, đắc ý dạo dạt nghĩ.

Nghe tiếng bụng kêu kháng nghị, nhìn đồng hồ, mới đó mà 5h kém rồi sao? Nó vrun vai, hít một hơi thật dài, vậy thì về nhà thôi, tối giờ cơm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bình Luận

Tối...

Nó nằm trong chăn ôm cái laptop cười hí hửng. Chùi ui, Dell Inspiron 7548 đó nha, nó đang ôm trong tay 21 triệu rưỡi đó nha, chẳng biết bằng mấy tháng làm thêm của nó nữa.

Đăng nhập vào web trường, mà nhắc tới cái này hay lắm nha, chẳng biết ai lập ra cái web này mà nó rất tiện dụng (Đương Thế Tĩnh đó bà con, cái này mình lấy ý tưởng từ face nha), nó cho phép mọi người tra cứu thông tin của từng học sinh trong trường, đăng bài hay bình luận mọi thông tin mà học sinh hay thầy cô đưa lên và tất nhiên bên cạnh đó là một số rất ít tin về bài học.

Nó lập nick, theo thói quen lấy tên là Lam tỷ, nói gì thì nói nó cũng đã sử dụng cái tên này biết bao nhiêu năm rồi nên khó mà thay đổi được. Xem thông tin của Lăng Hạo Thiên là việc nó làm sau khi đăng nhập xong, lí do ư? rất đơn giản, vì lướt xem thông tin của hấn là nhiều nhất, đứng đầu trên bảng xếp hạng thông tin học sinh nên nó tò mò rồi bấm vào. "Thằng chả này có cái gì đâu mà người ta xem nhiều thế nhỉ?"

Tên: Lăng Hạo Thiên

Tuổi:17

Gia thế: Con trai nhà tài phiệt nắm giữ 1/3 bất động sản thế giới

Sau đó ở dưới là một cái hình chụp hấn không thể nào đẹp hơn nữa. Nó thầm khen cái đứa photoshop (t/g: người ta đẹp sẵn r chị oi =_=)

Chỉ có 3 dòng và một cái hình mà cũng đứng đầu bảng xếp hạng, có làm không vậy? Được rồi, vậy xem bình luận nào

[Phuong Diamond]: AAAA, anh Thiên đẹp trai quá!!

[Tâm Ruby]: Tối nào cũng phải ngắm hình anh em mới ngủ được, hoàng tử của lòng emmmmmmm!!!!

[Linh Linh]: Anh Thiên ơi em yêu anhhhhh!!!!

Ôi mẹ oi, có đứa còn chép nguyên cả bài hát thể hiện nỗi lòng của nó nữa kia, lại còn làm thơ nữa!!! ㄟ [ʘ ▽ ʘ] ㄟ

Nó cũng phải nói một câu gì đó mới được, bình luận đông vui ghê

1s sau bình luận của nó xuất hiện

[Lam tỷ]: Topppppp đêêêêê, Topppppp đêêêêê bà con ơi!!!!

3s sau

5like

20s sau

15like

1p sau

100like

Trả lời [Bích Ngọc]: Mày là ai hả con kia, dám vào đây đua top, có biết đây là thánh địa của bọn tao không hả???

Trả lời [Tiểu Tiên]: LHT fan không thể dễ yên như thế này được, không thể chấp nhận nổi!!!!

Trả lời [Siêu Phàm]: ㄟ_ㄟ

Trả lời [Nguy Hiếm]: Sau đây tôi xin kể một câu chuyện kinh dị .....

Trả lời [Quá Khứ Lỗi Lầm]: Tiếp theo câu chuyện kinh dị sau đây tôi xin kể một câu chuyện vui....

Chà!! Phản ứng dữ quá hen!!

Comment trả lời càng nhiều, lượt like càng tăng, nó lác đầu, đúng là phát ngôn làm rung động trời đất!!! (t/g: bà nói chó ai =_=)

Coi tin khác vậy, ô có cả hình mình nữa này, "ĐỐI ĐẦU TRONG CĂN TIN", hả cái tựa đề gì thế này?? Nó nhìn cái ảnh bên dưới, đúng là cảnh nó và Trương Mỹ Dung chụp ở căn tin, ánh sắc nét ghê nhỉ. Đứa nào chụp đúng cái cảnh nó bắt được tay Trương Mỹ Dung, nhìn oai phết. Nó cười cười rồi "góp ý"

[Lam tỷ]: Topppppp đêêêêê, Topppppp đêêêêê bà con ơi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tôi Phải Lên Lớp S !!!

Hôm nay nó đến trường rất sớm, thực ra hôm nay cũng không phải ngày tốt lành gì hay trời đẹp đến nỗi làm nó có tâm trạng dậy sớm. Chả là do cái đồng hồ chết tiết màu hồng ở ngay trên cái bàn học đặt sát giường nó kia. Mẹ kiếp, nhạc chuông gì không cài đi cài chuông cứu hỏa. Tối đi ngủ nó lại lơ mơ để giờ là 5h rưỡi trong khi 8h rưỡi mới vào lớp. Thà là nghe tiếng reng reng reng như chuông nhà người ta thì nó còn ngủ được, đằng này là chuông cứu hỏa thì có cho vàng nó cũng không ngủ lại được, nó bị dị ứng với mấy cái âm thanh này. Chính vì thế mà 5h rưỡi tờ mờ sáng ở biệt thự nhà họ Hoàng một bóng người chạy thục mạng ra cửa lớn trong bộ dạng lờ lững thối lếch thếch không giống ai.

Nhớ đến ánh mắt như nhìn sinh vật lạ của mọi người trong nhà khi nhìn thấy nó lúc đó, nó ảo não. Mắt mệt quá đi, mắt mệt quá đi!!!! (dù đây là mắt của Hoàng Y Nhã)

Bởi thế sáng nay có lẽ là lần đi học sớm hiếm hoi nhất trong cuộc đời của nó, ngồi trong lớp nó chống cằm, chán nản nhìn xung quanh giết thời gian.

-A, họ tới rồi kia!!! Tiếng một đứa con gái hét lên.

-Đâu đâu??

-Trùi ui, anh Thiên đẹp trai quá!!!

-Tình ca của tớ mới đẹp!!!

Đám con gái hò hét bình luận, nhóm nam sinh mắt hình trái tim nhìn về phía Nguyễn Vũ Trúc với Dương Hoàng Yến.

Nó ngó ra cửa sổ, lại là cảnh cổng trường đông nghịt người, một số khác ở trên lớp ló đầu ra khỏi cửa. Nhìn cảnh này, nó bất giác nhớ lại "thời hoàng kim" của mình. Khi đó sáng nào nó tới trường cũng có màn đón tiếp y hệt thế này, mấy đứa con gái còn hét lên "Lam tỷ, chị là thần tượng của em", haizz, nhớ lại nó thờ dài, chẳng biết bây giờ bọn đàn em của nó ra sao rồi với cả thân thể nó nữa.

Vào lớp

-Hôm nay tôi sẽ trả bảng điểm kiểm tra cho các em, hi vọng kì thi tuần sau các em sẽ cố gắng hơn vì nó quyết định kì sau các em sẽ học ở lớp nào!!! Tiếng ông thầy chủ nhiệm lớp nó ôn tồn nói. Sau đó ông nhìn về phía nó rồi lắc đầu thờ dài.

Lắc đầu cái gì thế?? Như vậy là có ý gì hả?? Nó khó hiểu nhìn biểu cảm của ông thầy.

Cầm bảng điểm trên tay nó mới hiểu ra. Không một môn nào trên 4 hết, tay nó run run. Cái trường này chính là dựa vào điểm thi mà xếp lớp, không kể giàu ít hay giàu nhiều. Mỗi khối có tổng cộng 4 bậc lớp C B A S, mỗi bậc lại có 3 lớp 1 2 3 từ thấp đến cao, cao nhất là 3, riêng bậc S chỉ có một lớp duy nhất. Nhìn vào cái bảng điểm trên tay, Hoàng Y Nhã vào được 11B1 đã là kì tích hơn nữa còn nhờ vào gia thế là một trong 4 nhà đầu tư lớn nhất trường, chứ cái bảng điểm thế này chỉ có mà vào 11C2 là cùng.

Không thể dễ như thế này được, mặc dù nó là thủ lĩnh một băng nhóm chuyên quậy phá nhưng mà về mặt học tập nó chưa bao giờ tụt khỏi top 5 của trường, thế mà cái gì đây, hạng 298 toàn khối, hạng 3 từ dưới đếm lên mới đau. Nó ngậm ngùi.

Ôi thật mắt mệt, không ngờ có ngày mình phải dựa vào gia thế mới được học lớp cao thế này. Không được, mình phải lên lớp S, mình phải lên lớp S!!!! Người nó hừng hực khí thế làm cho mọi người xung quanh khó hiểu với biểu cảm của nó trong 4 tiết đầu.

Tối giờ nghỉ trưa, ăn xong 2 phần cơm, uống 4 hộp sữa nó mới bình tâm lại được. À mà sao không thấy Trương Mỹ Dung nhỉ? Chẳng phải nói mình đợi cô ta sao??

Bỗng nó thấy Lăng Hạo Thiên bước vào căn tin, phía sau là 3 người khác, chỉ thiếu Nguyễn Vũ Trúc, nó nở nụ cười, giơ tay lên ngoắc ngoắc hân. Hân đen mặt, Dương Thế Tĩnh thấy thế mới hỏi

-Có chuyện gì thế hả?? Mặt cậu đen như đất nòi rồi kìa!!!

Hoàng Quốc Phong bắt chợt nhìn về phía nó, nhớ lại nụ hôn gió chào buổi sáng cùng cậu nói "Chào em trai" của nó hôm nay mà nổi da gà.

Lúc này, ở một góc khuất trong trường.

-Một lũ vô dụng, có dạy cho nó một bài học cũng không xong!!! Người lên tiếng là Nguyễn Vũ Trúc, mặt cô ta bây giờ không còn là thiên thần như trước mặt mọi người nữa mà là gương mặt của một ác quỷ thực thụ.

-Nó lúc đó thực sự như một người khác vậy, Vũ Trúc, hãy cho tôi cơ hội lần nữa, tôi sẽ không để cậu thất vọng!!! Trương Mỹ Dung quỳ dưới đất, giọng cầu xin, phía sau là đám đàn em của cô ta.

-Hừ!! Liệu hồn mà làm cho tốt, nếu không thì cô biết kết cục của công ty nhà cô rồi đấy!! Nói xong liếc nhanh Trương Mỹ Dung rồi quay lưng đi một mạch.

Trương Mỹ Dung mặt trắng bệch được bọn đàn em đỡ lên, dạo này cô ta xui thế nhỉ, làm việc không thành công còn bị người khác đá, tất cả là do con Hoàng Y Nhã chết tiệt kia. Nhớ tới cảnh bị Vương Khanh đá còn làm trò cười cho người khác, cô ta càng tức giận hơn, ánh mắt ác độc.

Hết giờ nghỉ trưa, trở về lớp học, bây giờ nó đang gật gù trên cái bàn cuối lớp để ngủ bù cho buổi sáng hôm nay. Lại là tiết văn, cái môn nó ghét nhất, vừa dài dòng vừa buồn ngủ, cái lớp này học toàn môn văn hay sao ấy, từ hôm qua đến giờ nó thấy mặt bà cô dạy văn ít nhất 3 lần rồi. Chán!!

-Hạn chót là tuần sau, nhớ viết bài bình luận cho tôi!! Cuối cùng cũng hết tiết, nói xong cậu đó bà cô ra khỏi lớp.

---

t/g: Hẹn gặp lại mn trong 1 ngày không xa!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Hành Trình Tham Gia Clb (1)

Nghe đâu cái trường này do một người Nhật thành lập nên nền văn hóa Nhật cũng ảnh hưởng không ít, giờ học chính là một ví dụ điển hình, ở đây học từ 8h rưỡi tới 3h chiều (t/g: cái này có phải 3h chiều không mình cũng không chắc!!), sau đó là thời gian học sinh tham gia các câu lạc bộ mà mình tham gia chứ không học từ 7h tới 11h15 như VN. Những câu lạc bộ ở đây không giống như kiểu có thích thì mới tham gia mà vào đây còn có thể là con đường mở rộng sự nghiệp cũng như danh tiếng cho bản thân sau này, những người mẫu nổi tiếng, ca sĩ, nhạc sĩ đang dẫn đầu bảng xếp hạng hay những doanh nhân thành đạt có triển vọng hiện nay chính là một phần từ đây mà ra. Bởi thế các gia đình dù giàu ít hay giàu nhiều cũng cố gắng mà cho con cái học ở đây một phần là vì điều này.

Bây giờ nó đang cầm trên tay bản đồ trường đứng trước khu dành riêng cho hoạt động các câu lạc bộ. Lý do rất đơn giản, bây giờ là giờ sinh hoạt mà trọng tâm ở đây là từ đầu năm tới giờ Hoàng Y Nhã chưa tham gia bất kì câu lạc bộ nào hết.

Được rồi, đi xem thử có chỗ nào hay hay không thì tham gia!!

Nhìn vào tấm bảng đồ trên tay, câu lạc bộ âm nhạc?, nó ngẫm nghĩ một chút, xoa xoa cằm, hình như mình cũng có một chút gì đó gọi là năng khiếu âm nhạc thì phải? Vậy thì đến đó trước vậy.

Câu lạc bộ Âm nhạc.

-Cậu đến đây làm gì thế?? Một đứa con gái thấy nó đứng trước cửa lên tiếng hỏi.

Đến câu lạc bộ âm nhạc không lẽ để diễn tuồng à? Hỏi cũng ho lao. = _ =

-À tôi muốn tham gia vào đây thì như thế nào??

Đưa con gái nhieu mày, nghe danh Hoàng Y Nhã học chẳng giỏi cũng không có tài năng gì đặc biệt, nhờ vào gia thế mà mới được học lớp cao, cô ta nhìn nó khinh bỉ

-Ở đây chúng tôi chỉ dựa vào thực lực để xem xét có được tham gia vào hay không chứ không phải nhờ vào gia thế, nếu như thực lực không có thì mời tự động đi cho!!!

-Hà Giang, cậu lui xuống đi.

-Nhưng mà hội trưởng...cậu ta...

Cái cậu hội trưởng gì đó chỉ phát tay, gật đầu một cái là đưa con gái lui xuống, chà hội trưởng có uy ghê ha.

-Chào cậu, tôi là Định Gia Kỳ, hội trưởng của câu lạc bộ âm nhạc.

-À, xin chào tôi là Mai...à Hoàng Y Nhã!!

-Như cậu đã biết đấy, các câu lạc bộ ở trường này tuy không từ chối yêu cầu gia nhập của các học sinh nhưng chúng tôi chỉ nhận những người thực sự có tài năng, nếu cậu có thể thể hiện được tài năng của mình tôi sẽ xem xét.

-Vậy tôi chỉ cần hát một bài thôi được là được phải không?

-Cậu có thể làm bất kì thứ gì từ đàn hát hay thổi kèn miễn là trong lĩnh vực âm nhạc đều được.

Ngó xung quanh phòng, đúng là đầy đủ hết dụng cụ âm nhạc, loại nào cũng có. Nghĩ nghĩ, cuối cùng nó chọn ghita, thực ra nó cũng chưa học đàn bao giờ, thôi thì đánh đại vậy.

5p sau

Các thành viên của câu lạc bộ đứng trước nó chờ xem nó biểu diễn.

-Tôi bắt đầu hát đây! Nó hít một hơi sau đó khựng lại

-À tôi có nói với mọi người tôi từng đạt giải thưởng cuộc thi hát Cây nhà lá vườn chưa nhỉ?

=_=", Cái cuộc thi đó là cái quái gì thế?

-Cậu cứ hát đi!! Hội trưởng kiên nhẫn nói

Nó lại hít một hơi chuẩn bị lên giọng rồi khựng lại

-Tôi khát nước quá!! Cậu gì đó ở cạnh bình nước ời rót dùm ly nước!!

Mẹ kiếp, rốt cuộc là nó có hát không vậy??? ('□') các thành viên sôi máu, Hà Giang cầm ly nước tay run run đưa cho nó (giận đến run nha)

-Bây giờ tôi bắt đầu hát đây!! Nó uống một ngụm nước rồi hít một hơi

Lại khựng

-À tôi có nói bài hát này do tôi sáng tác chưa nhỉ?

-Làm ơn hát dùm đi!!! Một đám người đồng thanh gào lên.

Làm gì căng thế?? Nó bấu môi rồi cất giọng ca "vàng"

[Mùa xuân sang có hoa anh đào] tăng tăng tăng tăng (tiếng đàn nha bà con)

Ừm, câu đầu miễn cưỡng cho tạm được đi. Mọi người gật gật đầu.

[Mùa hạ sang có hoa đào anh] tăng tăng tăng

-...!!!!!!

[Rồi thu sang có hoa anh đào

Rồi đông sang có hoa anh đào

Cả năm có hoa anh đào.. đào đào đào đào] tăng tăng tăng tăng... Câu cuối còn cố lặp lại chữ đào cho giống tiếng vang.

Im lặng

1s

2s

3s

15p sau, cầm bản đồ, nó lại đi tiếp tới câu lạc bộ khác.

Hừ, cái tên hội trưởng đó, nói cái gì mà chất giọng của cậu lạ quá, đàn cũng tương đối nên về luyện tập thêm gì gì đó, không cho gia nhập thì nói không cho đi, dài dòng. Để coi có chỗ nào hay nữa không, haizz. Câu lạc bộ kịch? Hay nè, quyết định rồi, tiếp theo sẽ là câu lạc bộ kịch. Let's go.

---

t/g: thực ra thì hôm nay với hôm qua cũng không quá xa nhĩ mn!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vó Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hành Trình Tham Gia Clb (2)

-Được rồi, cậu diễn thử cho tôi một cảnh bị cướp xem nào!!! Người lên tiếng là Phan Thái Vân-hội trưởng câu lạc bộ kịch. Cô nói xong mắt nhìn vào một cậu học sinh đứng gần đó

-Quang Bảo, cậu diễn với cậu ta đi!!

-Vâng, hội trưởng!!

Đọc đoạn đối thoại trên, có lẽ mọi người đã biết là nó đang ở đâu rồi. Đúng vậy, chính là địa điểm nó định ra sau khi rời khỏi câu lạc bộ âm nhạc- câu lạc bộ kịch. Cũng như câu lạc bộ âm nhạc, ở đây cũng phải qua một bài kiểm tra để thể hiện tài năng sau đó mới được xem xét là có được vào hay không. Bây giờ nó đang diễn cảnh bị cướp với cậu Quang Bảo gì đó ở trên, nó- trong vai nạn nhân và cậu gì đó- trong vai kẻ cướp.

Được rồi, để nhớ thử xem những người bị cướp thì thường nói gì nhĩ!! Nó suy ngẫm một giây cố gắng nhớ lại những gì mình thấy trong TV rồi ra hiệu cho hội trưởng có thể bắt đầu.

Kẻ cướp: -Chào em gái, trông em xinh thế này mà đi có một mình buồn nhĩ?? Nói xong nở nụ cười của mấy tên du côn.

Chà, không hổ danh là thành viên của câu lạc bộ kịch, mới một giây thôi mà biến đổi sắc mặt nhanh ghê.

Nạn nhân (lập tức quỳ xuống, giả bộ méo mồm): -Xin anh cướp tha cho em, nhà em nghèo lắm trên có mẹ già dưới có chó nhỏ cần em chăm sóc, thực sự em chỉ đem nửa triệu trong túi thôi!!

Khóe miệng khán giả (các thành viên trong câu lạc bộ nhá) giật giật, người ta chưa nói muốn cướp hay làm gì mà sao tự khai hết ra vậy trời!! Quang Bảo nhìn nó không biết diễn câu thoại tiếp theo ra sao. Một lúc lâu sau lấy lại bình tĩnh, cậu tiếp tục diễn

Kẻ cướp; -Em không những xinh mà còn thông minh nữa, mau lấy tiền ra!!! Cậu quát lên theo kịch bản.

Nạn nhân (thút thít): -Không, dù có chết em cũng phải bảo vệ số tiền này!!

Kẻ cướp: -Con này gan nhĩ, vậy thì cô em đừng trách anh đây nặng tay!!!

Nạn nhân (lập tức đứng lên, chẳng biết rút cây gậy ở đâu ra, tạo dáng sẵn sàng nghênh chiến): -Ta đã cầu xin người hết lời rồi, vậy thì đừng trách ta vô tình, hôm nay ta sẽ thay mặt Đảng và Nhà nước khừ người để trừ hại cho dân!!!! (Sau đó bay vào đánh kẻ cướp túi bụi)

Khán giả (mặt đầy hắc tuyến): "Cái này... hình như... hơi lố rồi!!" (= _ =)

-Ngừng!!! Tiếng Phan Thái Vân vang lên kết thúc cảnh diễn.

Nó đang hăng say đánh "kẻ cướp" thì dừng lại, Quang Bảo nằm dưới đất thấy trời đầy sao.

Xong rồi sao?? Minh còn chưa diễn xong mà?? Nó khó hiểu. (t/g: đánh người ta cỡ đó rồi mà còn chưa xong = _=)

Sau đó là một mạch lời nhận xét của Phan Thái Vân, đại loại như là biểu cảm còn chưa sâu sắc hay lời thoại chưa ổn cần về luyện tập thêm, nó nghe cái hiểu cái không, cuối cùng tóm gọn lại một câu là : không được gia nhập. Haizz, không cho thì nói không cho đi, dài dòng như thế làm gì.

Nhìn bóng lưng nó ra khỏi cửa, mọi người trong câu lạc bộ thở phào nhẹ nhõm, thực ra với gia thế của nó muốn vào câu lạc bộ nào mà không được, chắc là nó không nhớ đến chuyện này, mọi người thầm cảm thấy may mắn, nó mà vào đây không biết sau này sẽ loạn thế nào nữa, nhớ tới cảnh diễn thử lúc nãy của nó mà mọi người ớn lạnh.

Câu lạc bộ trà đạo

-Mời chị!! Nó nói xong rót một cốc trà mời hội trưởng uống.

-Nhìn màu trà trông thật đẹp, chắc sẽ không làm người khác thất vọng!! Hội trưởng câu lạc bộ trà đạo mỉm cười rồi cầm cốc trà trên tay nó uống.

2p sau

-Hội trưởng, hội trưởng, ai đó làm ơn gọi 115 đi!!!!!!!!!!!!

-Hội trưởng, chị làm sao thế này!!!! Hoàng Y Nhã, cậu đã làm gì trong trà hả???? Nói xong quay lại thấy nó biến mất từ bao giờ.

Câu lạc bộ trà đạo xôn xao một mảng cùng với tiếng ò e ò e...

Minh pha đúng chỉ dẫn rồi mà ta, chỉ là loại trà đó thiếu một chút mình mới trộn mấy loại khác vào, nhìn màu rất đẹp mà?? Thật khó hiểu!!! Ra khỏi câu lạc bộ, nó nghĩ. (t/g: = _=)

Câu lạc bộ nấu ăn

-Trời ơi cháy rồi, mau dập lửa, mau dập lửa!!!! Tiếng ai đó hét lên.

-Cái lò nướng của tôi!!!! Lại một tiếng hét.

-Ôi trời ơi, cả chồng bát đĩa mới mua!!!! Ai đó nhìn dưới sàn toàn đầy những mảnh vỡ vụn rơi tứ lung tung.

Câu lạc bộ báo chí

-Cái máy ảnh của tôi!!!!!! Vừa hét vừa nhìn cái máy ảnh dưới đất bây giờ đã tan nát.

-Ôi trời ơi bài biết tốn hết 5h của tôi!!! Vừa hét vừa nhìn đồng giấy vụn với một tập giấy không rõ hình dạng trên bàn.

Câu lạc bộ bóng chuyền

Bốp, cú đánh bóng rất đẹp mắt từ tay nó

Bịch

-Á, cậu ấy bắt tinh rồi, mau giúp tôi diu vào phòng y tế!!!! Tiếng ai đó hét lên với mọi người diu cái người xấu số vừa trúng đòn kia.

Vâng vâng và vâng vâng.....

Chiều đó, loáng thoáng nghe được từ khu hoạt động các câu lạc bộ đồng thanh hét lên

-Hoàng Y Nhãaaaaaa !!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Trong một khu vườn đầy nắng, hôm nay trời thật trong xanh như không nhiễm một hạt bụi nào, đầu đó sau bụi cây- một nơi như khuất với thế giới bên ngoài, vắng vắng vang lên tiếng thút thít thật nhỏ. Một cậu bé ngồi co người, hai tay ôm gối gục đầu xuống, vai run lên từng đợt.

Xoạt, tiếng lá cây bị rẽ ra làm hai.

-Hà, là người à? Cứ tưởng có cún con đang khóc chứ?

Cậu bé nghe động ngược khuôn mặt đầy nước lên. Nơi phát ra tiếng nói là một bé gái tầm 9 tuổi, cô bé có khuôn mặt tròn bầu bĩnh trông thật dễ thương, nhưng giờ trên khuôn mặt đó nơi khóe mắt như có một vết bầm, xuống dưới một chút má phải thì đang dán băng keo cá nhân, tay chân có một vài vết xước. Không khó để nhận ra cô bé đã xây xát không nhẹ. Cô bé cố gắng trườn mình qua bụi cây, tiến về phía cậu

-Này sao cậu lại ngồi ở đây khóc?? Có ai bắt nạt cậu à?? Cứ nói với tớ, tớ sẽ cho người đó một trận. Khí phách anh hùng nổi lên, cô bé vỗ vỗ ngực nói với cậu nhóc trước mặt.

Cậu bé lắc lắc đầu.

-Mẹ mình bỏ đi theo người khác rồi, di nói mẹ không cần mình nữa, mẹ giấu ba đi theo người đàn ông khác. Nói xong lại khóc òa lên, đó là những gì mà cậu nghe từ cái người cậu gọi là dì- cũng là mẹ kế cậu kể lại, mẹ không cần cậu nữa.

-Thôi nào, thôi nào, nín đi nín đi...thương...thương!!! Cô bé dùng giọng nói trẻ con non nớt dỗ dành, đây là câu nói mẹ cô thường nói khi cô khóc nhất, lần nào cũng hiệu nghiệm, nghe câu nói đó là cô nín ngay, nhưng mà bây giờ mẹ cô không còn nữa rồi...

-A, hay là để tớ thổi nhạc cho cậu nghe nhé!!! Đảm bảo cậu sẽ vui cho xem!!!

Cậu bé ngược đôi mắt to tròn còn đọng nước lên, nhìn thân ảnh bé nhỏ chạy đi bứt một chiếc lá rồi quay lại chỗ cậu, đặt chiếc lá trên môi bắt đầu thổi.

Âm thanh nghe thật thanh bình, nó làm cho người khác cảm thấy thật dễ chịu. Cậu bé dụi dụi mắt rồi yên lặng lắng nghe âm thanh yên bình này. Qua một lúc lâu

-Ôi trẻ rồi!! Bây giờ tớ phải đi đây!!! Cô bé bỗng như nhớ ra cái gì đó, hướng về phía bụi cây chuẩn bị bỏ ra.

-À mà quên mất, cậu tên là gì thế? Tớ là Mai Bảo Lam. Khi người đã bỏ qua nửa bụi cây, cô bé quay đầu hỏi

-Tớ tên là Lã.....

[Âm ầm ầm, pằng pằng pằng pằng, chúu chúu chúu chúu chúu, bùmmmmmmmmm]

Âm ầm ầm, pằng pằng pằng pằng, chúu chúu chúu chúu chúu, bùmmmmmmmmm...]

Tiếng chuông điện thoại độc nhất vô nhị làm nó tỉnh giấc, nhìn xung quanh phòng còn âm u, nó khó chịu, ai mà gọi điện giờ này vậy trời, không biết bây giờ là giờ ngủ nghỉ sao??? Với tay lấy chiếc điện thoại trên bàn, nó bắt máy, giọng ngái ngủ

-Alo...

-Y Nhã, là di đây, di và ba con sẽ đi công tác ở nước ngoài khoảng 2 tháng, thời gian này con ở nhà với Phong nhé!! Tiếng Hà Phương vang lên ở đầu dây bên kia.

-Vâng, con biết rồi.

Cúp máy, nó ngồi thẫn thờ, sao nó lại mơ thấy giấc mơ đó nhỉ, chuyện đó đã lâu lắm rồi, bây giờ nó cũng không còn nhớ mặt cậu bé đó nữa, mà cậu bé đó tên là gì nhỉ, nghĩ ngợi một lúc, nó vươn mình rồi bước xuống giường. Mở tấm rèm cửa ra, mặt trời đã lên cao từ bao giờ. Hà? Sáng rồi sao?? Nhìn đồng hồ, ôi mẹ ơi 9 giờ rồi, trẻ rồi trẻ rồi, aaaaaa!!!!

Nó luống cuống dùng tốc độ ánh sáng làm VSCN, thay quần áo một cách thần tốc, chạy xuống dưới lầu nhanh đến nỗi xém té đập mặt. Hoàng Quốc Phong ngồi ở phòng khách thấy cảnh đó nhủ mảy mảy

-Chị làm gì vậy??

-Hà, em trai bây giờ còn chưa đi học sao? 9h rồi đó!!! Nó làm ra vẻ kinh ngạc hỏi rồi tốt bụng nhắc nhở

-Đi học? Hôm nay không phải chủ nhật sao?

Nó sững người, ngó lên tấm lịch trên tường, đúng là chủ nhật thật.

-A..ha..ha... chị chỉ là.....à.....ờ... thôi chị lên phòng đây.... bái bai...haha.... Nó cười cười rồi nhanh chóng biến mất ở hành lang.

"Chị ta sao thế nhỉ?" Hoàng Quốc Phong khó hiểu.

Tại biệt thự Lăng gia

-Sao bà ta lại ở đây?? Lăng Hạo Thiên ánh mắt không chút độ ấm nhìn vào người phụ nữ trước mặt, dùng giọng nói lạnh lẽo hỏi người đàn ông mắt không hề rời khỏi tờ báo ngồi trên ghế.

-Từ nay bà ấy sẽ ở đây, cố gắng mà sống hòa thuận. Tiếng người đàn ông cất lên vô cảm.

-Đúng vậy anh hai, từ nay em và mẹ sẽ dọn về đây sống luôn, em rất vui. Một cô gái khoảng 16 tuổi ở sau lưng người phụ nữ cất tiếng, đó là Lăng Thu Nguyệt- con gái của người phụ nữ kia, em cùng cha khác mẹ với hắn.

-Đừng có nhận tôi là anh cô, tôi không quen biết hai mẹ con cô, biến khỏi đây mau!!! Hắn gầm lên, người tóa ra hàn khí làm cho những người hầu xung quanh cùng với hai mẹ con Lăng Thu Nguyệt lạnh cóng.

-Chuyện này không do con quyết định, ta mới là chủ gia đình này!! Người đàn ông ngồi trên ghế cũng là cha hắn -Lăng Khiêm cất giọng nghiêm nghị.

-Cậu nghe thấy rồi đấy, chuyện này không do cậu quyết định tôi đi hay ở. Người phụ nữ khuôn mặt không biểu cảm nhưng trong mắt lại có tia đắc ý.

-Anh à, từ nay chúng ta hãy sống cùng nhau hòa thuận nhé!!! Lăng Thu nguyệt đi tới bên cạnh Lăng Hạo Thiên vui vẻ nói, lúc trước chỉ vì hắn mà cô phải chịu làm con ngoài giá thú, mẹ cô phải chịu cảnh người ta xem là vợ bé, bây giờ về được nhà chính, thấy hắn không thể làm gì bảo sao cô không vui cho được.

Lăng Hạo Thiên điên lên, đẩy ngã Lăng Thu Nguyệt, dùng tay hất văng bình hoa trên bàn tạo ra tiếng xoảng thật lớn, đập ngã cái bàn, ánh mắt hung dữ nhìn người đàn ông trên ghế.

-Mẹ kiếp, sống hòa thuận ư? Nghĩ cũng đừng nghĩ, một là có Lăng Hạo Thiên tôi không có bà ta, hai là có bà ta thì ông đừng coi tôi là con trai nữa. Hắn hét một câu rồi bỏ ra ngoài, lên chiếc mô tô rồi phóng đi, bỏ lại sau lưng ngôi biệt thự không có độ ấm kia.

Chính vì người đàn bà đó mà cha hắn đã cho rằng mẹ hắn ngoại tình rồi đuổi bà đi không thương tiếc để rồi kết cục dẫn đến là mẹ hắn một đi không bao giờ trở lại nữa. Người đàn bà ấy khi mẹ hắn bị đuổi đi đã không thương tiếc mà nói với hắn- một đứa bé mới 9 tuổi rằng bà là một người phụ nữ lãng lợ, bỏ đi theo người khác làm cho tuổi thơ hắn cảm thấy tự ti, đi cũng không dám ngẩng đầu lên, lúc nào cũng cúi mặt xuống đất. Hắn nhớ mãi cái ngày đó, cái ngày mẹ hắn nằm trong vùng máu, dùng ánh mắt yêu thương nhìn hắn, môi chỉ kịp mấp máy 4 từ "xin lỗi con trai" rồi nhắm mắt. Sống hòa thuận ư? Hắn nhếch môi cười lạnh, đừng mơ!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trả Đũa (1)

Ôi mẹ ơi nóng quá, nóng quá!!! Trời gì thế này, nóng đã man, trong nhà đã nóng ra ngoài cũng chẳng khá hơn tí nào, đúng là hòng hết cả ngày chủ nhật đẹp đẽ. Nó lê từng bước một tới quán kem trước mặt.

Bịch, ngồi vào ghế, ngay lập tức nó nằm xuống bàn, mở menu ra xem cũng không thèm ngóc đầu dậy.

-Cho tôi 2 sinh tố, 1 nước ép cam, 4 kem ly, 2 trà sữa, à... được rồi nhiều đó thôi!! Nó nói rồi phát tay với cô phục vụ.

"Đúng là nóng đến gần bốc hơi rồi, cứ thế này chắc giảm được cả ký mỡ" trong lúc "nằm" chờ đợi, nó nghĩ.

Bỗng quán kem xôn xao lên, nó nghe loáng thoáng một vài từ cái gì mà "đẹp trai quá", "đẹp trai quá" gì gì đó.... Nó lười biếng nâng mí mắt. Kia chẳng phải Lăng Hạo Thiên sao? Đẹp cái gì chứ? Cái xe bên cạnh thì còn coi được. Mô tô đẹp đấy!!! Thấy hắn nhìn về phía nó, nó nhếch môi cười đều làm hắn đen mặt.

Lăng Hạo Thiên nhìn nó cười nhớ đến cảnh bị nó chơi một vỏ trên sân thượng thì tức giận. Vốn là sau khi rời khỏi căn biệt thự kia, cùng Dương Thế Tĩnh chạy xe vài vòng hắn cũng đã nguôi giận đi phần nào, nhưng mà chính nụ cười "rất có thiện cảm" của nó làm cơn giận của hắn lại bùng phát. Gọi điện cho Dương Thế Tĩnh nói mấy câu, hắn bước vào quán kem.

"Ồ ồ, cái gì ghê dzậy ???! Xem anh làm gì được tôi nào?? haha" Nó cười cười nhìn hắn đi vào ngồi cái bàn cách nó 4m, xung quanh là hàng chục đôi mắt

hình trái tim hướng về phía hắn.

-Của quý khách đây, chúc ngon miệng. Phục vụ đem ra những gì nó đã yêu cầu.

Không quan tâm đến hắn nữa, nó ngồi chén sạch để giải tỏa cơn nóng. Nhìn cái mặt nó hí hửng xù hết cả lông đờ ăn thức uống trên bàn mắt còn nhìn hắn cười cười đều, tay hắn nắm lại thành quyền, nén giận.

10p sau

"Dù gì cũng đỡ nóng được một chút rồi", sau khi ăn uống xong, nó gọi phục vụ tính tiền.

Loay hoay một lúc. Sao... sao... không có tiền?? Nó hốt hoảng lục lại trong túi, không lẽ quên mang rồi ??? Oh No!!! Nhìn nụ cười của anh phục vụ đang dần thu lại nó cười cười

-A...Haha, anh đợi em một chút!!!

AAAAAAA!! Cả điện thoại cũng không có mang theo luôn, làm sao đây, làm sao đây???? Nó gào thét trong đầu sau khi đã "rà soát" khắp người.

Lập tức nhìn về phía hắn, bây giờ không lẽ mặt dày đi qua mượn tiền sao?? Không biết mặt Hoàng Y Nhã ra sao nhưng dù sao mặt mình cũng dày sẵn rồi, mặc kệ vậy. Người ta nói miếng ăn là miếng nhục không sai mà!!! Thế là nó đi về phía hắn.

Xa xa thấy vẻ mặt cùng hành động của nó, đoán được chuyện gì đang diễn ra, hắn tỏ ra thờ ơ, giả bộ không quen biết gì với nó.

"Cái mặt đó là sao hả??"

-Bạn Lăng Hạo Thiên này, bạn có thể cho mình mượn tiền được không??? Nói xong nở nụ cười tươi kết hợp với đôi mắt chớp chớp.

Hắn nhếch mép.

Thấy cái mặt hắn, nó nhìn nó nhìn.

-Được thôi!!!

OMG, thật bất ngờ!! Dễ vậy sao??

-Ôi bạn thật là rộng lượng, ơn này mình sẽ khắc sâu trong tim, ngàn đời không bao giờ quên, chắc chắn sẽ kể lại cho con cháu sau này về công ơn to lớn của bạn với tổ tiên chúng nó!!!! Nó tuôn một tràng

-Tôi chưa nói hết, tôi sẽ cho cô mượn chỉ cần cô làm theo yêu cầu của tôi trong ngày hôm nay là được.

Biết ngay mà biết ngay mà, làm gì tự nhiên tốt cỡ đó, trong đầu nó đang có ý định rút lui rồi. Quay lại thấy chủ quán kia mặt sấp đen đang nhìn về phía nó, nó nuốt nước miếng. Dù sao cũng chỉ là một ngày, hơn nữa bây giờ cũng gần trưa rồi chỉ cần qua ngày hôm nay là được chứ gì, xem anh làm gì được tôi nào, Mai bảo Lam tôi không sợ trời không sợ đất không sợ anh sao??

-Được, tôi đồng ý!!! Nó nói về miễn cưỡng.

-Tốt, đi theo tôi!! Nói xong đứng dậy tính tiền rồi ra khỏi quán.

Nó hậm hực đi theo sau, hứng hàng chục con mắt hình viên đạn của mấy nữ sinh trong quán kem.

"Để xem tôi chinh cô ra sao!!" Hắn đi phía trước nhếch mép nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trả Đũa (2)

Sau khi đi gửi xe xong, bây giờ nó và hắn đang đi bộ dọc theo khu phố. Nó đi phía sau vừa nóng vừa mệt vừa nghi ngờ, vì này giờ cứ đi như thế này cũng được 10p rồi, chẳng biết hắn đang có âm mưu gì nữa, nó thấp thỏm lo lắng, cầu trời cho tên đó quên đi cái vụ ở sân thượng!!

-Này, rốt cuộc thì anh muốn tôi làm gì hả?? Không chịu nổi nữa, nó lên tiếng hỏi.

-Không cần hỏi nhiều, cô chỉ cần theo tôi là được.

Bí hiểm như thế làm gì chứ?!! Đúng là làm nó lo lắng.

Sau đó cả 2 cùng đi vào TTTM, hần đi một mạch tới tầng bán quần áo. Nó khó hiểu, thằng cha này mua quần áo thì kéo theo mình làm gì nhỉ?? Không lẽ làm chân xách đồ à?? Thế thì cũng dễ thôi, chị đây sẽ xách đồ giúp chú để trả nợ, may mắn lắm chú mới được chị xách đồ giúp đấy nhé!! Nó đi chậm lại, chắc chắn với suy nghĩ của mình, có lẽ hần đã quên cái vụ ở sân thượng rồi, bất giác nó cười cười.

-Này, đi nhanh lên, đứng đó mà cười ngu gì thế?? Đồ rùa bò!! Giọng hần khó chịu.

"Đồ rùa bò!!!!, Hần dám nói mình đồ rùa bò??? Hần dám nói một người có biệt danh là Tên Lửa, đạt biết bao nhiêu giải quán quân trong các cuộc thi điền kinh là đồ rùa bò!!! Đúng là điên máu mà!!! Nhịn nào nhịn nào" nó cố gắng áp chế, coi như hần không có mặt đi, hừ hừ.

Đến khu bán quần áo, cô nhân viên phục vụ tươi cười niềm nở tiếp khách, thấy mặt hần thì mắt sáng lên, mặt ngơ ra vài giây. Thấy cảnh đó, nó nhìn khinh bỉ.

-Chào quý khách, ở đây chúng tôi có những mẫu quần áo mới nhất, chất liệu vải mềm mại mát mẻ rất hợp cho thời tiết như bây giờ, không biết quý khách muốn mua loại quần áo như thế nào?

-Dẫn tôi đến khu bán quần áo mùa đông. Mặt hần vô cảm nói với cô nhân viên.

Cả nó và cô nhân viên đều bất ngờ. Trời này mua quần áo mùa đông về dự trữ hả, nó thoáng nghi ngờ, có khi nào trời nóng đến nỗi làm đầu hần chạm mạch luôn rồi không.

-À...à... mời quý khách đi theo tôi. Dù khó hiểu nhưng cô nhân viên vẫn dẫn hần đi đến khu bán quần áo mùa đông, khách hàng là thượng đế mà.

Đi vòng qua một loạt các mẫu mã, có quần áo cho cả nam lẫn nữ, cuối cùng hần chọn một cái áo ấm bằng len cho nữ màu đỏ. Nó bĩu môi, xì tưởng gì, thì ra là mua tặng bạn gái, còn lâu mới tới mùa đông, coi vậy mà lo xa ghê nhỉ.

-Lấy cho tôi cái áo khoác kia, cái có lông mũ ấy. Hần chỉ tay vào cái áo khoác trông thật dày rồi nói với cô nhân viên.

-Lấy cho tôi đôi găng nữa...

Nó nhìn hần đang mua cả đồng đồ mà khó hiểu, cứ thế nhìn nhìn hần, bỗng thấy hần liếc nhanh qua chỗ nó đứng. Nó giật mình, nó thề là đã thấy trong mắt hần một tia tính kế, nó thề. Cảm giác lo sợ không biết từ đâu nổi lên.

Sau khi chọn xong cả đồng đồ dùng cho mùa đông, hần quẹt thẻ, ra khỏi TTTM, nó chạy theo sau hần, hai tay cầm đầy túi. Đi mãi, cuối cùng hần cũng dừng lại ngay bên cạnh một công viên. Phù, nó thở phào, ngồi xuống cái ghế đá gần đó nghỉ.

-Đưa hết cho tôi. Hần nói xong, lấy hết mấy cái túi, sau đó quăng 2 cái cho nó, tiếp tục nói

-Mặc vào!!

Nó há hòng, như không tin vào tai mình, hần nói mình mặc vào, mẹ ơi đây là áo ấm bằng len, bằng len đó, còn cái áo khoác ngoài dày cui này, trời như thế này mà bảo người ta mặc không phải muốn giết người hay sao??

-Tôi nói cô mặc vào, đừng quên những gì cô đã đồng ý với tôi!!! Hần nhú mày khó chịu.

Nó khóc không ra nước mắt, chỉ vì mấy ly kem mà phải chịu cảnh thế này có đáng không chứ, huhu, nhưng lời hứa thì vẫn phải giữ, trước giờ chưa lần nào nó làm bản uy tín của nó cả. Tay run run, nó lấy từng cái áo ra rồi trông vào.

-Đeo đôi găng này vào, đội cả cái mũ len này nữa. Thấy nó đã mặc xong, hần quăng thêm đôi găng tay cùng với chiếc mũ len dày cui.

Bây giờ thì nó xác định được rồi, thằng cha này không phải quên cái vụ nó chơi hần kia mà là hần đang trả thù, chính xác là hần đang trả thù. Huhu mình chọn nhầm cái thứ gì thế này TTATT.

-Được rồi đi thôi, nhớ đi cách xa tôi ra 2m. Sau khi "tân trang" nó xong, bỏ lại một câu, hần bắt đầu đi tiếp.

Nó đi loạng choạng theo sau hần, trong đầu bây giờ chỉ hiện lên 5 chữ "ôi mẹ ơi nóng quá". Cái này có khác gì tra tấn người khác mà không cần nhục hình chứ.

Mặt trời giờ đã lên cao lắm rồi, nó đoán cũng gần 11h hay 11h rưỡi gì đó, mồ hôi nó chảy như suối, bỗng nó thấy hần dừng ở trước một cái xe bán đồ lề đường, tay đang sờ vào một vài cái khăn choàng cổ. Nó hốt hoảng, vội chạy tới níu tay hần.

-Huhu đại ca à, tôi không có công nên anh không cần mua nhiều đồ cho tôi thế đâu, tôi thật không dám phiền anh đâu, tiền tôi nợ anh còn chưa trả!!

-Không sao, dù sao hôm nay tôi cũng có tâm trạng mua sắm, cô không cần ngại. Nói xong nhếch môi cười làm cho các cô gái xung quanh tim đập thình

thịch.

Còn đối với nó, đây đúng là nụ cười của ác quỷ. Và thế là trên cổ nó bây giờ có thêm chiếc khăn choàng cổ màu hồng cùng với chiếc áo len bên trong màu đỏ trông chói mắt vô cùng, người nó kín mít từ trên xuống dưới, mồ hôi đỏ thay cho nước mắt TT_TT.

-Cũng trưa rồi, tôi thấy đói rồi, đi ăn trưa thôi!! Hân lên tiếng.

-Đúng đúng, vào siêu thị đi, đồ ăn trong siêu thị ăn cũng ngon lắm!! Mắt nó sáng lên, đưa ra lời đề xuất. "Vào trong siêu thị có máy lạnh, có máy lạnh aaaaaa" bây giờ nó chỉ nhớ mong cái anh máy lạnh thân thương đó.

-Siêu thị tính từ đây cũng không gần, tôi thấy chỗ kia cũng không tệ!! Hân hất đầu, ám chỉ một cửa hàng.

Nó nhìn theo, đập vào mắt là cái bảng hiệu Bánh Bao Hưng Thánh. Nó cảm thấy đứng không vững, mẹ ơi còn ăn bánh bao nóng nữa, tôi chịu sao nổi đâyyyyyyyyy? Nó gào thét trong đầu.

Tưởng tượng cái bánh bao như cái đầu hân, nó cắn mạnh xuống, vừa nhai vừa nghiêng răng, miệng lăm lăm

-Cắn cho nát anh, cắn cho nát anh!!!

-Hình như cô muốn đeo thêm tai giữ âm thì phải?? Tiếng nói ác ma vang lên làm da đầu nó run lên.

-Tôi...tôi không cần thêm đâu, thực sự là bao nhiêu đây đủ đẹp rồi mà!! Nó nói giọng cầu xin, nó sắp khóc rồi, ai nói cho nó biết khi nào chuyện này mới xong đây??

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Trả Đũa (3)

3h30

-Hà...hà.....!!!! Nó thờ hồng học, lê từng bước mệt nhọc theo sau hân. Có trời mới biết bây giờ nó muốn giết hân như thế nào.

May mà mình có nội công thâm hậu chứ không thì đã bại dưới tay thằng cha này lâu rồi!! Dù mệt nhọc nó vẫn đặc ý nghĩ thầm. (t/g: _=_"). Trên người nó giờ đây đang trùm cái áo len màu đỏ bên trong, bên ngoài khoác cái áo mùa đông màu vàng dày khui, choàng cái khăn choàng cổ màu hồng, đội mũ len màu xanh, đeo đôi găng màu tím, nó cũng thật khâm phục chính nó, bây giờ nó mặc thế này đi được mấy tiếng rồi, đến nỗi lưng nó khòom xuống, lè lưỡi ra thở.

-Em gái, dừng cảm lắm!!! Một anh thanh niên đi ngang qua giờ ngón tay cái về phía nó khen ngợi.

Dừng cảm cái đầu anh!!! Nó mệt nhọc liếc qua, trong lòng mắng thầm, nó có mong thế này đâu chứ, hân đúng là chơi ác mà. Trong cái ngày mà nhiệt độ gần 37 độ thế này thì đây đúng là cực hình TT_TT. Thấy mọi người xung quanh nhìn mình như sinh vật lạ, nó chắc chắn đã chính thức trở thành tâm điểm nổi bật giữa phố.

-Tôi...tôi không... đi nổi nữa đâu, ngồi nghỉ....xú đi, học học....!! Không chịu nổi nữa, nó ngồi bệch xuống gần một gốc cây ăn vạ, hân là cái loại gì thế, đi bộ mấy tiếng rồi mà không một chút mệt.

-Gần tới nơi cần đến rồi. Tiếng hân vang lên trên đầu nó, sau đó cất bước bỏ đi.

Nó dùng hết sức đứng lên rồi chạy theo, vừa chạy vừa thờ hồng học. Nơi cần đến?? Nó thắc mắc.

Rốt cuộc cũng đến "nơi cần đến", Lăng Hạo Thiên dừng lại, đội nó đang chạy như rùa bò lên.

-Đến rồi.

-Học...học....học, rốt cuộc là anh muốn đ..... !! Nó vừa nói vừa ngẩng đầu lên, chưa kịp nói hết câu đã ngã xuống đất.

Bởi vì trước mặt nó là cái bảng với 4 chữ thật to "PHÒNG TẮM XÔNG HƠI". (° △ °|||) Lập tức nó ôm chân hân, meo meo cầu xin

-Huhu, đại ca à, tôi biết sai rồi, thật sự là tôi biết sai rồi mà!!!!!! Nó gào lên, vào đây không phải là muốn luộc nó hay sao???? Thằng cha này đúng là ác ma, đúng là ác ma mà. TT_TT

-Thôi nào, cô có làm gì sai đâu chứ? Yên tâm đi cô sẽ không tốn một đồng nào hết. Nói xong lại nở nụ cười "thiên sứ" với cái mặt đầy nước (mồ hôi) của nó.

-Tôi sai rồi mà, tôi không nên chơi anh như thế, là lỗi của tôi!! Nó mếu máo nhận lỗi, trong đầu nghĩ thầm, bây giờ có muốn chạy cũng không còn sức mà chạy, thì ra ngay từ đầu hắn đã tính hết rồi. AAAA!! nó gào thét trong đầu, sao nó xui thế này cơ chứ!!! Đây là lần đầu tiên trong đời nó bị chơi một vố đau thế này.

-Hừ, xem như cô biết điều!!! Nhìn cái mặt nó bây giờ, Lăng Hạo Thiên nín cười, giả vờ tỏ ra lạnh lùng nói.

Nó buông lỏng 2 tay, đuối sức ngồi xuống. Thoát rồi, thoát rồi!!! Mồ hôi chảy ròng ròng thay cho nước mắt, nó bị thương nghĩ, từ nay có cho vàng nó cũng không dám đánh đáng gì tới thằng cha này nữa.

-Đứng đây đợi tôi!!

Lăng Hạo Thiên buông một câu rồi bỏ đi, nó nhìn theo, thấy hắn đang đi về phía cửa hàng có bán tai giữ ấm. nó giật thót, đến khi hắn rẽ qua một đường khác nó mới thở phào. Hắn đi đâu thế nhỉ?

À thì ra là đi lấy xe, thấy hắn dắt chiếc mô tô nó mới hiểu, vậy mà làm nó lo lắng không biết hắn còn chiêu gì chinh nó nữa không.

-Về thôi, tôi đói rồi!!

Nghe hắn nói nó mới để ý, bụng nó sôi lên, mấy cái bánh bao ăn hồi trưa chắc đã tiêu lâu rồi, đi bộ mấy tiếng như thế không đói mới lạ. Nhìn chiếc mô tô, nó nghĩ thầm "Coi như hắn còn có lương tâm" (t/g: cái này là nghĩ LHT chờ về nè). Nó đi đến, định trèo lên xe thì

-Cô làm gì thế, tôi có nói chờ cô về à?? Hắn nhưong mày.

-Chẳng...chẳng phải anh nói đi về sao?? À.... anh đi về nhà anh, tôi đi về nhà tôi. Nó vờ lẽ, thì ra là thế, vậy mà còn tương....haizzz!!

-Về đi, về càng sớm càng tốt, về đi kéo người nhà anh mong đó!!! Vừa nói vừa phui phui tay xua hắn, cái đồ hung thần này, bây giờ nó chỉ mong hắn đi cho khuất mắt.

-Nhưng mà giờ làm sao đây? Tôi đột nhiên có hứng sang nhà Phong chơi!! Nghĩ đến người đàn bà kia đang ở nhà hắn, hắn bỗng căm ghét nơi đó, đồng thời thấy cái mặt nó như muốn đuổi hắn đi càng sớm càng tốt, hắn ác ý nói ra.

Nhà Phong??? Em trai à?? Đó chẳng phải là nhà mình sao??? Σ(° △ °|||)Không được!!!

-Không được, tôi không cho anh tới nhà tôi!!!!

-Tôi không nói tới nhà cô, tôi tới nhà của Phong!!! Hắn nhấn mạnh.

Có gì khác nhau sao???

-Đi thôi!! Nói xong rồi ga.

-Vậy ít nhất cũng phải chờ tôi đi nhờ chứ, dù gì cũng cùng đường mà!! Bây giờ nó đi không nổi nữa, hạ giọng cầu xin.

-Vậy sao? Thấy cô cũng tội... Hắn cười cười.

Nó gật gật đầu, lòng hơi vui mừng

-Mà thôi cũng kệ!!! Cậu nói làm nó tức sắp học máu.

-Đi thôi!! Yên tâm, tôi không để cô đi một mình buồn đâu, tôi sẽ chạy xe thật chậm chờ cô!!! Hắn nghĩ thầm, mục đích là để nó khỏi còi mấy cái "trang bị" hắn chuẩn bị cho nó. (t/g: Ác tới phần cuối mà =_=)

Vậy là nó đi bộ, hắn chạy xe ngay sát bên, trên mặt còn cười cười chọc tức nó. Nó nghiêng răng, nhìn về phía trước, huhu nhà nó cũng phải cách đây gần 2 cây số, có ai tới cứu nó không???? TTATT.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

4h30

Rốt cuộc nó cũng lách được tới cổng biệt thự, không chút để ý hình tượng ngồi bệch xuống đất thở như trâu, ánh mắt căm tức nhìn về phía Lăng Hạo Thiên. Hai người vệ sĩ gác cổng thấy thế mới hỏi

-Tiểu thư, cô không sao chứ? Có cần chúng tôi đưa cô vào nhà không??

-A...Cảm ơn... tôi không sao, tôi-tự-đi-vào-được!! Nhìn hấn, nó gần từng chữ.

Hai vệ sĩ khó hiểu nhìn nó đang cực nhọc lách từng bước tới cửa chính. Bây giờ nó mới nhận ra có nhà cao cửa rộng sân bao la cũng không phải là tốt, học...học... nhìn cánh cửa chính còn cách nó 10m nó thở hồng hộc, lòng tự cô vũ "cổ lên cổ lên sắp tới rồi". Đi được một đoạn, quay đầu lại thấy Lăng Hạo Thiên đang chạy xe vào, tới gần rồi vượt qua nó, miệng còn vì vu huyết sáo, nó tức giận, không biết động lực ở đâu nổi lên làm nó chạy một mạch tới cửa chính rồi thành công áp lưng xuống nền nhà nằm thở.

Kính koong... Hấn bước đến cửa chính nhấn chuông, mặc kệ nó đang nằm la liệt một góc.

Cạch, tiếng cửa mở vang lên, sau đó là câu nói của Hoàng Quốc Phong

-Ai vậy??

-Anh Thiên? Sao anh lại đến đây?? Nói xong nhìn qua bên phải thấy nó nằm rồi thối mác

-Chị đang làm gì thế?? Còn mặc như thế? Không thấy nóng sao?? Nhìn nó cũng đủ để người đối diện toát mồ hôi, Phong hỏi

-Em...em...trai, mau... mau... đóng cửa...thả chó!!!! Nó nói đứt quãng

-À, lâu rồi tôi không tới nhà cậu, đột nhiên có hứng sang chơi thôi!! Không coi lời nó ra gì, hấn đối đáp với Hoàng Quốc Phong.

Hoàng Quốc Phong khó hiểu. Lâu rồi không tới?? Chẳng phải anh ấy chưa bao giờ tới đây sao? Mà nguyên nhân chính của chuyện đó không phải do chị ta sao??

Chuyện Hoàng Y Nhã thích Lăng Hạo Thiên là chuyện mà ai cũng biết, ý vào việc có hôn ước mà suốt ngày cô cứ dính vào hấn, làm bao nhiêu chuyện ngu ngốc, chính vì thế Lăng Hạo Thiên chán ghét cô, tránh còn không kịp, bây giờ tự động sang chơi, Hoàng Y Nhã còn đuổi khách, không phải là rất lạ sao?

-Cậu không định để tôi đứng đây mãi chứ?? Câu nói của Lăng Hạo Thiên cắt đứt dòng suy nghĩ của Hoàng Quốc Phong

-À...mời anh vào!!! Nói xong nhường đường cho hấn vào rồi đóng cửa. Hình như mình quên cái gì đó thì phải?

Nhìn cánh cửa đóng ngay trước mắt, nó khóc không ra nước mắt, nó bị lãng quên một cách dễ dàng rồi, em trai nó bị thằng cha này mê hoặc rồi (t/g =_="). Sau khi lấy lại sức được một tí, nó bò đến cánh cửa kia, giờ tay định đẩy cửa ra thì

Bốp, cánh cửa mở ra đập trúng đầu nó

-Này, chị làm gì nữa thế hả, sao không vào nhà đi?? Thấy nó ôm đầu, Phong hỏi.

Hoàng Quốc Phong sau khi đóng cửa mới nhớ ra còn nó ở bên ngoài, liền mở cửa, đúng lúc nó bò tới ngay cánh cửa đang định đẩy cửa vào nhà thế là ăn luôn một cú,

-Vào, chị vào ngay đây!!!

Vào trong, nó lập tức chạy lên phòng, dùng sức cởi mấy cái "trang bị", mạnh tay đến mức làm cho cái áo len dần ra, tức giận nó quăng cả đồng đồ vừa cởi ra xuống đất, người nó bây giờ toàn mồ hôi là mồ hôi, như vừa nhúng nước lên vậy. Cởi được cả đồng đồ, nó thấy thật nhẹ người. Sau đó lấy một bộ đồ ngắn rồi chạy vào phòng tắm

15p sau

Bước ra khỏi phòng tắm, nó thỏa mãn thở ra, đi tới đồng đồ còn nằm trên đất, nó tức giận, nhớ lại hết mọi thứ, cảm điện thoại lên điên cuồng lướt lướt rồi gọi cho ai đó

-Alo. Công ty sản xuất thú nhồi bông xin nghe ạ. Đầu dây bên kia bắt máy.

-Cho tôi hỏi có phải các anh nhận làm thú nhồi bông theo yêu cầu không??? Tôi thấy trên mạng có nói!!!

-Vâng, dù quý khách muốn kiểu thú nhồi bông nào chúng tôi cũng sẽ làm được, đảm bảo sẽ giao đúng thời hạn, công ty chúng tôi luôn đặt chữ tín lên

hàng đầu, vậy nên quý khách có thể yên tâm.

-Không cần nói nhiều, tôi muốn đặt một con thú nhồi bông hình người, các anh chỉ cần làm cho tôi đúng hình dạng 2 chân 2 tay và một cái đầu thôi là được, chiều mai tôi sẽ lấy, được chứ??

-Vâng, chúng tôi sẽ giao hàng đúng thời gian, cảm ơn quý khách.

Tắt máy, nó ôm đồng hồ kia nhét vào tủ, không vứt đi vội vì còn sử dụng được, sau đó bay lên giường, mở laptop ra, vào web trường, tải cái hình hấn xuống rồi cắt cái mặt hấn ra, lưu vào usb. (t/g: tới đây thì mn biết nó làm gì rồi phải hông, hông biết coi tiếp sẽ biết)

Bước xuống nhà, thấy hấn đang ở phòng khách nhâm nhi ly trà vừa xem TV, nó lập tức chạy tới, giật lấy cái điều khiển rồi tắt TV

-Sao anh còn ở đây, không phải nói sang chơi một chút rồi về sao?? Trời cũng tối rồi, anh về đi chứ??? Nó xua đuổi.

-Tôi không thích!!!. Ngó ra ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời mới 5h hấn buông một câu, thấy nó đang trợn mắt lên, trong đầu hấn xẹt qua một tia ác ý, đúng lúc này Hoàng Quốc Phong đi tới phòng khách

-Bây giờ tôi nghỉ lại rồi, tôi sẽ ở lại đây một vài ngày, cậu không phiền chứ Phong!!! Hấn hướng Hoàng Quốc Phong nói, dù gì căn nhà kia bây giờ hấn cũng không muốn về, xem ra ở đây vui hơn.

-Vâng, nếu thích thì anh cứ ở. Hoàng Quốc Phong không ý kiến

-Không, tôi không cho phép, tôi cũng là chủ nhà này, anh đừng có mơ!!! Thấy tình hình không ổn, nó lên tiếng phản bác, đùa à, cho hấn ở đây ai biết được hấn có âm mưu gì chứ, không lẽ trả thù cái vụ kia còn chưa đủ sao???? Nhớ tới kiểu trả thù ác độc của hấn, nó rợn người, càng quyết tâm không cho hấn ở lại.

-Vậy chỉ cần ba cô đồng ý là cô không có ý kiến gì phải không?? Nói xong lập tức cầm điện thoại lướt lướt.

Hả?

-Vâng, chào bác, cháu là Lăng Hạo Thiên đây, cháu có chuyện muốn nói với bác, chuyện là.....vâng, vâng, cháu cảm ơn!! Sau một hồi nói nói gì gì đó, hấn liếc mắt về phía nó cười cười.

Nó bỗng thấy bất an. không lẽ....nguy rồi !!!!

Lập tức nó giật cái điện thoại trên tay hấn, trên màn hình chính là dãy số của ba Hoàng Y Nhã, nó ngay tức khắc dùng điện thoại gọi lại. A, bắt máy rồi

-Y Nhã hả, Hạo Thiên đã nói hết rồi, con không cần lo gì hết đâu. Ba Hoàng Y Nhã giọng cười cười

-Khoan đã, ba nghe con nói đã...

-Không cần nói gì hết, dù gì hai đứa cũng đã có hôn ước rồi, sớm muộn gì cũng đính hôn, thế này cũng tốt!! Con gái à, con phải biết nắm bắt cơ hội. Hoàng Ngụy thờ dài, đứa con gái này của ông thích con trai nhà Lăng Khiêm ông biết lâu rồi, đây là cơ hội tốt cho nó, và lại là do Hạo Thiên mở lời trước.

Nó như không tin vào tai mình, hôn ước??? Hôn ước??? Hôn ước cái khi gì vậy???

-Ta còn có cuộc họp, ta sẽ gọi lại sau!!

-Khoan đã, ba... ba.... Nói được mấy chữ đã nghe tiếng tút tút tút lạnh ngắt.

Cầm điện thoại, tay nó run run, nhìn về phía hấn, thấy hấn nhún vai rồi nhếch mép cười đắc ý, nó khóc không ra nước mắt, những ngày tháng tươi đẹp của nó từ nay sẽ đi về đâu đây??? TT__TT

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vó Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Tối...

Nó ôm laptop nằm trong phòng, một ý nghĩ không mấy thánh thiện xẹt qua đầu nó, càng nhớ tới khuôn mặt ai kia đang ở dưới nhà là nó sôi máu. Vào web trường, đang định bấm vào mục đăng bài để "vạch trần bộ mặt của hần" bằng một bài viết rất chi là "lâm li bi đát" kể đủ mọi thứ xấu xa của hần mà nó đúc kết được trong mấy giờ hôm nay để cho cái bọn hâm mộ hần sáng mắt ra, tay nó đang gõ lia lịa, văn chương dạt dào, cứ như kể 3 ngày cũng không hết thì bỗng một bài tin khác với dòng chữ chủ đề nhìn rất là lòe loẹt ập vào mắt nó : "THANH NIÊN CỨNG CỦA MÙA"

Thường thường thì những bài đăng như thế này nó sẽ chỉ lướt qua nhưng thu hút nó là cái ảnh đi kèm kia. Thời gian chụp chính là khoảng trưa nắng gay gắt, nhân vật chính mặc áo khoác màu vàng, đội cái mũ len màu xanh, đeo đôi găng tay tím, nó sững người, há, sao nhìn quen quen nhỉ ㄟ_ㄟ??? Mà cái hình chụp sắc nét lắm nha, màu nào ra màu nấy, ánh nắng cũng được chỉnh sửa đôi chút cho cái không khí trong ảnh trông thật hơn cả thật. Rốt cuộc sau 3s nhìn chăm chăm vào cái hình kia nó cũng ngộ ra, cái người này không phải nó sao(๑_๑)?? Tại sao lại xuất hiện ở đây???May mà chỉ chụp một bên, còn là chụp từ đằng xa nên không thấy rõ mặt nó, nó mới yên tâm được chút chút, rồi sau đó đem cả nhà tên đăng bài ra chữ. Mẹ nó, lại còn thanh niên cứng, cứng cái \$\$\$%#%\$!!!! Đã thế lướt like và comment lại còn tăng ào ào nữa chứ!!! Tức quá mà, tất cả là do hần, tất cả là do hần (´_`)

Tức giận, nó gấp máy tính lại, quăng qua một góc, quên luôn cả bài viết nó đang chuẩn bị đăng kia, trùm mền ngủ. Tối nay, nó thành công gặp ác mộng. Trong mơ, nó bị lạc giữa sa mạc, miệng khát khô, nắng thì càng ngày gay gắt, trời nóng như đốt cháy da, nó cứ đi, đi mãi đi mãi rồi cũng thoát ra được cái sa mạc đó, nó kiệt sức, chống hai tay ngã xuống đất, nhưng chính lúc nó đang vui sướng kia thì cái tên trời đánh Lăng Hạo Thiên xuất hiện đá nó một cước, không hiểu sao làm nó văng lại điểm xuất phát lúc đầu: ngay giữa sa mạc. Rồi cứ thế nó bắt đầu lại từ đầu, đi lang thang rồi ra được rồi bị hần đá về lại rồi cứ lang thang rồi ra được rồi bị đá về.... Rốt cuộc hết chịu nổi nữa, nó hướng mặt lên trời chửi

-Lăng Hạo Thiên tên khốn kiếp!!!!

Nó tỉnh giấc, mặt đỏ đầy mồ hôi, thờ ra, may chỉ là mơ, mơ thôi, phù phù...Sao thấy lạnh lạnh nhỉ??

Quay đầu lại, thấy Lăng Hạo Thiên đang đứng đầu giường, mặt đen kịt, khí lạnh tỏa ra từ người hần. Nó giật mình, không phải lúc này mơ rồi mình hết lên luôn chứ??

-Sao anh lại ở trong phòng tôi??? Đi ra ngay!!! Nó lên tiếng đuổi.

Mặt hần hầm hầm, mắt lạnh nhìn nó làm nó hơi hơi lùi về phía sau, rồi sau đó quay lưng bỏ đi.

Hần sao thế nhỉ??Sao tự dưng lại vào đây làm gì chứ?? Nó khó hiểu. Trời!! Không lẽ hần muốn tìm điểm yếu của mình??? Chắc chắn là thế, đúng là không thể không đề phòng thằng cha này mà!!! Nó chắc chắn với suy nghĩ của mình, thăm nghĩ sau này tránh xa hần ra một chút, nhưng đáng tiếc là có tránh được hay không là do tác giả ta đây quyết định ㄟ_ㄟ !!!

Lật đật thay đồ rồi chạy xuống dưới nhà, hình như hần và em trai tới trường rồi thì phải, huầy... thế cũng tốt, bây giờ nó không muốn thấy cái mặt ôn thần của hần. Ăn sáng qua loa, dặn cô giúp việc nếu chiều có bưu phẩm gửi cho nó thì lấy giúp rồi lên chiếc xe đạp phóng đi.

Tối trường....

Renggg...renggg... Tiếng chuông vào lớp vang lên, nó cấp tốc chạy với tốc độ ánh sáng vào lớp, may mà kịp giờ, nằm xuống bàn nó thở ra một hơi. Thấy mọi người xung quanh đang tập trung hết sức ôn bài, không khí thật căng thẳng, nó chột chột người ngồi bàn trên hồi

-Này, có chuyện gì à???

Anh bạn bàn trên quay xuống, nhìn nó bằng ánh mắt "đúng là không biết gì" nói

-Hôm nay là bắt đầu thi cho kì chuyển lớp sắp tới, mọi người đang ôn bài. Rồi nhìn khinh bỉ về phía nó- Cậu chắc không cần ôn nhỉ, cha làm quan to thế mà, học làm gì cho tốn sức!!! Nói xong quay lên.

Thằng nhãi này, nói thế là ý gì hả?? Nó tức giận mắng thảm, trợn mắt nhìn. Kì thi chuyển lớp?? Sớm vậy sao? Để ý xung quanh mọi người đang dùng ánh mắt coi thường nhìn nó, đám con gái còn túm tụm lại chỉ chò nó gì đó, mắt nó sáng lên, miệng nở nụ cười "Đám con gái còn dám xia xói mình, dễ thương ghê!!". Đám người bị nó nhìn bỗng nổi da gà, một đứa thì thào

-Nó làm sao vậy, tự nhiên lại nhìn chúng ta cười, điên à???

-Nhìn nó như người còi âm vậy, rợn rợn sao ấy!!! Đưa thứ 2 nhỏ giọng đáp trả. (t/g: chị này thấy người còi âm rồi à??? =_=)

-Trời, không lẽ nó thích ai trong số chúng ta sao??? Câu nói thù thi của ai đó làm chấn động cả đám.

Cả bọn mặt tái mét nhanh chóng tản ra. Thế mới biết chỉ cần nụ cười của nó thôi cũng ảnh hưởng đến người khác bao nhiêu. ㄟ [´_`]

5p sau, ông thầy giám thị bước vào, lia đôi mắt như camera khắp lớp làm cho cả đám học sinh ngồi thẳng lưng mắt nhìn về phía trước, dùng giọng nghiêm nghị nói

-Kì thi lần này, tôi sẽ coi gắt hơn lần trước, tôi khuyên các anh chị nên thật thà, đừng có mà giờ chiều trò gì, không qua mắt được tôi đâu, nếu không thì....!!! Nói xong mắt nheo nheo lại nguy hiểm làm cho cả đám học sinh lưng đổ mồ hôi, sau đó trên tay cầm xấp đề phát ra.

Thời gian trôi _____ thời gian trôi _____ thời gian trôi _____

Rốt cuộc cũng thi xong 2 môn của ngày hôm nay, tới giờ nghỉ trưa, bụng nó lên tiếng kháng nghị, đang định xuống căn tin thì từ ngoài cửa lớp đã nghe ai đó cất giọng oanh vàng gọi tên nó

-Hoàng Y Nhã có đây không, ra đây!!!

Cái gì vậy trời??? Nó đi từng bước một ra cửa, đứng trước mặt cô gái có mái tóc vàng khè kia, nhìn bảng tên rồi trả lời

-Tôi đây!! Chị muốn gì??? Nó nói giọng tỉnh bơ, dù gì chị ta cũng là đàn chị 12, cho chị ta chút mặt mũi vậy.

-Chị Dung có chuyện muốn nói với mày, mày không cần hỏi nhiều, đi theo tao là được.

-Nhưng mà bây giờ tôi đói lắm, xuống căn tin mua gì ăn rồi sau đó đi với chị được không, không thì tôi không có sức đi đâu??? Nó hỏi.

Cô gái tóc vàng nghiêng răng, đành vậy chứ không lẽ ngay trước cả đồng người dùng vũ lực kéo nó đi à, đánh người là vi phạm nội quy bị phạt rất nặng đó, không chừng còn bị đuổi học, chính vì thế mà bọn họ luôn "xử lý" ở những chỗ không ai để ý. Trước giờ muốn xử đứa nào chỉ cần bảo nó đi theo mình không thì dọa nạt một tí nó sẽ ngoan ngoãn nghe theo vậy mà bây giờ nhìn mặt nó tỉnh bơ như không, nhớ tới chuyện lần trước ở căn tin, cô ta đành nhịn xuống để nó đi.

-Đi nhanh lên, tao sẽ theo mày, cho mày 20s!!

-Đàn chị à, 5p được không?? 20s tôi chỉ ăn kịp ổ bánh mì thôi!! Nó trả giá.

Thấy cô ta mặt đỏ lên, nó lẻ lười rồi chạy đi mua đồ ăn. Nhưng chưa tới 10s sau nó đã quay lại, mặt cười hi hi

-Ha...ha.. Đàn chị à thực ra tôi quên mang tiền rồi, vậy nên ha..ha...cho tôi mượn tiền đi, chị là chút tiền thôi mà!!! Không có thức ăn tôi đi không nổi đâu!!! Nói xong mắt chớp chớp nhìn mặt người đối diện đang đỏ lên.

Nhìn cái bản mặt đang cười của nó kia, Lâm Xuân Hoa- đứa con gái tóc vàng sôi máu, giận đến run, tay lấy ví rồi rút ra tờ tiền đưa cho nó, lòng thầm nghĩ chút nữa xử nó cũng không muộn.

Nó nhanh chóng cầm tờ 500k chạy một mạch vào căn tin trông không giống một tí nào là không có sức, mua cả đồng đồ ăn cầm trên tay, ày cha đàn chị cũng tốt bụng ghê đó chứ!!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lời Cảnh Cáo

Ôm cả đồng đồ ăn trên người, tay cầm khúc bánh mì ngọt, nó vừa nhai chớp chớp vừa đi theo Lâm Xuân Hoa. Nghe tiếng nó ăn ngon lành như thế, bình tĩnh như thế, Lâm Xuân Hoa nổi cáu, ít nhất nó cũng phải có một chút biểu hiện sợ hãi chứ, có đứa nào chuẩn bị bị "xử" mà vui vẻ, bình tĩnh đi theo như nó không?? Hay là nó không biết!! Lâm Xuân Hoa vỗ lẽ

-Này, mày có biết tao dẫn mày đi đâu không??

Nó đang ăn thì dừng lại, khoe miệng còn dính vụn bánh mì, nháu mày khó hiểu

-Hay nhì!!! Chị dẫn tôi đi mà giờ hỏi ngược lại tôi là thế nào?? Này bà chị, tôi không rành đâu nha!!

Lâm Xuân Hoa vốn định tốt bụng nói cho nó biết để nó chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe nó nói thế, một chút lòng tốt kia trong chớp mắt tiêu tan. Cô ta quay phắt người, tiếp tục dẫn đường

-Hừ, mày không cần biết, đi theo tao là được rồi!!!

-Thế là thế nào?? Nó đứng nhìn Lâm Xuân Hoa thay đổi thất thường, khó hiểu rồi đưa khúc bánh mì lên miệng cắn một miếng thật lớn, tiếp tục đi theo sau, không phải là Trương Mỹ Dung định xin lỗi mình nhưng xấu hổ mới bảo chị ta gọi mình sao, cần gì giả bộ như thế chứ, haizzz!!!

Nếu biết suy nghĩ của nó lúc này, Lâm Xuân Hoa chắc sẽ tức hộc máu.

Sau một thời gian đi vòng vèo cũng tới, nó đã xử xong đồng đồ ăn trên tay, Lâm Xuân Hoa dừng trước kho để dụng cụ thể dục thể thao của trường, một

nơi có vẻ vắng vẻ ít người chú ý, quay lại nói với nó

- Vào đi!!

Nó nhìn ngó xung quanh, xem xét một hồi rồi phán một câu

-Chà, địa điểm không tồi!!! Nó ngẫm nghĩ, chắc là xấu hổ không muốn cho ai biết đây mà!!! Rồi quay lại vỗ vai Lâm Xuân Hoa

-Tôi nói chị nghe, dù thế nào tôi cũng sẽ tha thứ cho chị ta, thật ra con người tôi như thế chứ rộng lượng lắm, chị yên tâm!!!! Nói xong quay người bước vào

-Hả? Lâm Xuân Hoa không hiểu gì hết, tha thứ??? Tha thứ cái gì??? Không phải là chị Dung bảo mình kêu nó ra đây để tấn nó một trận sao??? Thấy nó đi vào, cô ta cũng bước theo sau, sau đó khóa cửa lại, chuột nhất, hôm nay đừng mong có người đến cứu mày, mày chết chắc rồi con ạ!!

Lâm Xuân Hoa cười lạnh trong lòng, nhưng cô ta không biết rằng một khắc cô ta khóa cửa kia, đã chốt không phải một con chuột mà là một con hổ thực thụ giữa một bầy hổ giấy, cũng đồng thời đã đóng luôn cả đường lui của bọn họ sau này.

Bước qua cánh cửa, đi vào trong, nhìn qua nó đoán cái kho này cũng bằng 2 lớp học gộp lại, ở đây có hết mọi thứ: gậy bóng chày, bóng rổ, bóng chuyền, xà ngang, bậc nhảy ngựa... nói chung là đầy đủ hết mọi thứ cần cho thể dục thể thao, một góc bên phải để những bàn ghế hay đồ dùng đã cũ không dùng nữa. Quét qua hết một lượt, ánh mắt nó dừng lại ở nhóm người đang đứng giữa phòng, cả đám khoảng hơn 25 người đứng ở phía sau, Nguyễn Vũ Trúc ở trước đang ngồi trên ghế, Trương Mỹ Dung đứng ngay cạnh, tay người nào cũng cầm một cây gậy, mặt đầy sát khí nhìn về phía nó.

Lâm Xuân Hoa bước đến, mắt thấy Nguyễn Vũ Trúc thì thoáng ngạc nhiên, trước giờ không phải toàn chị Dung ra mặt thay cô ta sao, sao bây giờ cô ta lại ở đây?? Nghĩ thì thế nhưng Xuân Hoa vẫn cúi người xuống, lễ phép báo cáo với Nguyễn Vũ Trúc- một đứa con gái học lớp dưới mình, ai bảo cô ta là thủ lĩnh làm gì.

-Em dẫn nó đến rồi!!

-Được rồi, lui ra sau đi!! Người lên tiếng là Trương Mỹ Dung.

Lâm Xuân Hoa lùi ra sau hòa vào đám người, trong lòng bỗng thương hại nó, Trương Mỹ Dung coi vậy chứ trước giờ làm mấy chuyện này cũng rất có chừng mực, biết dừng đúng lúc, nhưng...Nhìn qua Nguyễn Vũ Trúc, cô ta thấy rung mình, có ai biết được bên trong cái vẻ ngoài thiên thần này là một con ác quỷ, lần trước cái bầy Hoàng Y Nhã uống thuốc ngủ xem hại chết người ta mà vẫn bình thường cười nói vui vẻ như thế..., nhớ lại lúc cô ta xử những đứa con gái đến gần Lăng Hạo Thiên, Lâm Xuân Hoa không dám nghĩ nữa, im lặng quan sát tình hình.

-Chắc, nhìn ai cũng sát khí đầy mình thế này chắc cũng không phải là xin lỗi thôi đúng không??? Nó nhìn về phía Trương Mỹ Dung nói.

-Mày nói xin lỗi cái gì?? Trương Mỹ Dung nhìn nó thắc mắc.

-Thì chị kêu chị ta- Hắt đầu về phía Lâm Xuân Hoa- gọi tôi tới đây không phải để xin lỗi vụ ở căn tin à?? Nó nói tình bơ.

Cả đám người giờ mới hiểu ra, Trương Mỹ Dung nghiêng răng, trán nổi gân xanh gào lên với cái mặt tỉnh như ruồi của nó, đúng là trong trường hợp nào nó cũng chọc điên cô ta lên được mà

-Mắc mớ gì tao phải xin lỗi mày, dẫn mày đến đây là để cho mày một trận đó con khốn!!

-À!! Ra là bàn luận võ thuật!! Nó như ngộ ra à một tiếng

-Thì ra lời đồn nói mày thay đổi là thật, lá gan mày lớn hơn một chút rồi đấy, xem ra một lọ thuốc ngủ cũng không làm cho mày tỉnh được bao nhiêu!!! Lên tiếng chính là người im lặng này giờ -Nguyễn Vũ Trúc.

Nó đứng đối diện bây giờ mới để ý tới Nguyễn Vũ Trúc, mắt nhìn qua đánh giá cô ta. Mắt to tròn, mũi cao, mày lá liễu, nhìn sơ qua cũng biết là một mỹ nhân nhưng nụ cười trên môi cô ta kia thật quá mức âm trầm nếu không muốn nói là làm cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Thì ra đây là người trực tiếp làm cho Hoàng Y Nhã thăng thiên - cô bạn thanh mai trúc mã quý giá của tên trời đánh kia, nhớ tới hần nó lại sôi máu, thằng cha này chính nó không đủ hay sao mà giờ đến cả thanh mai trúc mã của hần cũng không chịu để yên cho nó. Cô ta tên gì ấy nhỉ, à...à...Nguyễn Vũ Trúc. Nhìn khuôn mặt âm trầm của cô ta, muốn tấn nó sao, nhằm đối tượng rồi cô em, nó là ai chứ?? Mấy cái kiểu "bàn luận võ thuật" này đối với nó không phải nhạo như cháo rồi sao?? Một đứa con gái mà lên làm thủ lĩnh của cả một băng nhóm thì thực lực nó cũng không phải dạng tầm thường. Nhưng thật sự nó cũng rất thắc mắc vì nguyên nhân gì cô ta lại hận Hoàng Y Nhã đến vậy.

-Tôi muốn biết nguyên nhân!! Nó hướng Nguyễn Vũ Trúc hỏi

-Hahaha, nguyên nhân sao?? Nguyễn Vũ Trúc cười phá lên, cái đồ phé vật này hôm nay cũng biết mà hỏi nguyên nhân sao?

-Nếu như lúc trước mày biết điều mà tránh xa Thiên ra có lẽ tao sẽ cho mày một con đường sống, nhưng mà giờ tao không còn đủ kiên nhẫn nữa!! Nguyễn Vũ Trúc tay nắm thành quyền, tức giận nói, cô là người lớn lên cùng với Lăng Hạo Thiên, cô yêu hần từ lúc tình cờ thấy hần 10 năm trước, chỉ có cô mới có quyền làm bạn gái hần, vậy mà từ lúc vô tình nghe được hôn ước của hần với Hoàng Y Nhã, cô hận Hoàng Y Nhã...không ai cướp đi được Thiên của cô.

[Chú thích một chút là LHT từ nhỏ sống ở tp N với mẹ vì mẹ bỏ đi do cha dẫn người vợ thứ 2 về nhà, đến năm 10 tuổi mới chuyển về sống ở đây, năm 7t có về nhà chính một lần]

Nó (☹ ☐ ☹). Ai mà thèm dính vào hần chứ, có cho vàng tôi cũng chẳng ham!!

-Tụi mày còn đứng đó làm gì nữa, lên cho tao!!! Cô ta vừa nói xong hơn 25 người phía sau xông lên.

Nhìn một đám người đờ đờ sát khí đang tiến về phía nó, nó vận mình, chắc, lâu rồi mình cũng không động tay động chân, lần này khởi động chút cho dân gần cốt vậy, sẵn tiện xả stress luôn. Nó bẻ bẻ tay kêu răng rắc, miệng nở nụ cười chào đón hơn 25 người kia nhập cuộc.

Đám người xông vào đánh nó, nhìn cứ như nó đang ở thế bị động vậy, nhưng nếu quan sát kỹ một chút sẽ thấy nó đang cười, ra đòn nào đòn nấy đều trúng chỗ hiểm, một đòn kết thúc một người, trong kho dụng cụ bấy giờ không nghe âm thanh nào khác ngoài tiếng binh bốp, có người thức thời định chạy ra khỏi cửa nhưng cửa đã bị khóa chặt từ bao giờ, mặt nó lúc này đang nở nụ cười nhưng sao nhìn vào lại làm cho người khác lạnh gáy. Chưa đầy 10p sau, một đám người nằm sổng soài trên mặt đất, nó đứng ở giữa nở nụ cười với khuôn mặt tái mét của Nguyễn Vũ Trúc đang nổi trên ghế kia, tiến từng bước một về phía cô ta, rồi cúi người xuống mặt kẻ sát mặt cô ta, ánh mắt tối sầm, người tỏa ra hàn khí, nói giọng lạnh tanh

-Tôi cảnh cáo cô, từ nay mà còn giở mấy trò này với tôi thì không có may mắn mà nhẹ nhàng như ngày hôm nay đâu, biết điều thì tránh xa tôi ra một chút!!! Nói xong quay người tới bên cạnh Lâm Xuân Hoa đang nằm lấy chìa khóa, không quên để lại tiền thừa lúc này mua đồ còn dư (t/g: cái nào ra cái đó, phải sòng phẳng!!) rồi mở cửa bước ra. Haizz, tức giận tích tụ mấy hôm nay cuối cùng cũng xả ra được, thật thoải mái!!!

Nguyễn Vũ Trúc nhìn bóng nó đi xa, mặt tái mét không thể tin được việc vừa xảy ra, nhưng nhìn sự thật hơn 25 người nằm trước mặt cô ta rồi cuộc cũng tỉnh. Từ bao giờ mà nó lợi hại như thế, từ bao giờ mà một Hoàng Y Nữ ngu ngốc lúc trước dễ bị bắt nạt nay lại đánh ngã hơn 25 người còn cảnh cáo cô ta??? Nguyễn Vũ Trúc lấy lại bình tĩnh, ánh mắt oán độc nhìn về phía nó vừa đi.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tôi Năm Thóp Được Cô Rồi !!!

Lăng Hạo Thiên nhú mày nhìn con người đang giở khúc bánh mì ngọt chỉ vào mình, miệng bô bô "phòng vấn" -Dương Thế Tĩnh

-Anh có cảm nghĩ gì khi ở chung nhà với người anh ghét bấy lâu nay??? Anh có nghĩ đó là một thử thách của đời mình không??? Động lực nào đã thúc đẩy anh???

-Cậu lấy thông tin nhanh nhỉ?? Liếc qua Hoàng Quốc Phong đang ăn cơm.

-Không lẽ anh đã hồi tâm chuyển ý??? Ôi trời thật bất ngờ!! Dương Thế Tĩnh không để ý đến câu hỏi của hắn, tự hỏi tự thốt lên khẳng định một cách tỉnh bơ.

Mặt Lăng Hạo Thiên thành công biến sắc.

-Đã có chuyện gì xảy ra vào tối hôm qua?? Chẳng lẽ.....!!! Ôi! Thần linh ơi!!! Dương Thế Tĩnh không biết đã nghĩ gì phán một câu.

Lăng Hạo Thiên đen mặt, hắn cũng chẳng biết vì sao lại quyết định như thế, lâu nay cứ thấy mặt Hoàng Y Nữ hắn tránh còn không kịp nhưng hôm qua khi thấy mặt nó muốn đuổi hắn đi càng sớm càng tốt hắn lại quyết định ở lại nhà nó- nơi mà trước đây có cho vàng hắn cũng không bao giờ đến.

Ngay lúc này, nhạc chuông bài Countings Stars vang lên, Lăng Hạo Thiên nhìn tên người gọi hiện trên màn hình rồi bắt máy

-Alo.

-Về nhà đi!! Đầu dây bên kia không ai khác chính là Lăng Khiêm

-Đuổi hai mẹ con bà ta khỏi nhà, tôi sẽ về!! Giọng hắn không cảm xúc.

-Ta sẽ cho họ sống ở khu phía sau, nếu muốn ta sẽ bảo bọn họ tránh mặt con!! Ba hắn hạ giọng.

-Tôi nhắc lại, một là có hai mẹ con bà ta, không có tôi, hai là có tôi không có hai mẹ con bà ta, ông chọn đi!! Hắn gằn từng chữ, không để người bên kia nói đã cúp máy, sống chung một nhà sao?? Đừng có mơ!!!

Lăng Khiêm nghe tiếng tút tút chỉ biết thờ dài, lấy tay xoa nhẹ mi tâm, đã bao nhiêu năm rồi nó vẫn không quên được chuyện năm đó, vẫn hận hai mẹ

con Thu Nguyệt như thế. Năm đó, chỉ vì hiểu lầm mà gián tiếp hại chết mẹ hắn, dù trong lòng không có tình cảm với bà ấy nhưng đến bây giờ ông cũng thực sự cảm thấy có lỗi về chuyện này. Gọi cho thư kí, ông phân phó

-Tìm một căn biệt thự ở nước ngoài, chuẩn bị vé máy bay vào chiều mai cho tôi.

-Vâng, chủ tịch.

-Hai mẹ con bà ta mặt đỏ ửng là đây, thế mà cũng dám quay về!! Dương Thế Tĩnh nhếch môi nói sau khi nghe xong cuộc hội thoại. Chuyện của hắn cả bọn cũng biết khá rõ, biết hắn hận con người kia tới mức nào, vậy mà ba hắn còn đón về nhà, haizzzzzzz...

-Ăn cơm đi!!! Che giấu cảm xúc trong lòng, Lăng Hạo Thiên lên tiếng.

Không khí im lặng lúc này bao trùm cả bàn ăn, thật khác với cảnh căn tin nhộn nhịp, xôn xao bây giờ

-À mà sao không thấy Vũ Trúc?? Phá vỡ sự yên tĩnh này là Dương Thế Tĩnh

-Cậu ta nói có việc nên không đi ăn cùng được.-Lên tiếng là người im lặng này giờ, chú tâm vào chiếc Smartphone trên tay-Dương Hoàng Yến.

-Này, lúc này tôi thấy Hoàng Y Nhã đi theo Lâm Xuân Hoa đấy!!-Nữ sinh A

-Trương Mỹ Dung ngửa mặt với cô ta thì trước sau gì cũng như thế thôi, có nhiều đứa như thế rồi còn gì!!!-Nữ sinh B

-Kể ra thì cũng tội, ai bảo đắc tội với Trương Mỹ Dung làm chi!!-Nữ sinh C

-Không phải chuyện của chúng ta, đi thôi.-Nữ sinh D

Cuộc đối thoại không lớn cũng không nhỏ nhưng đủ để lọt tai Lăng Hạo Thiên và cả 3 người cùng bàn. Lăng Hạo Thiên nhú mày, Hoàng Quốc Phong kéo ghế đứng dậy toan bỏ đi tìm nó, dù sao nó cũng là chị của cậu, với lại mấy ngày nay cậu nhận thấy nó cũng không quá mức đáng ghét như cậu tưởng. Nhưng khi Phong vừa đứng lên đã thấy nó bước vào từ cửa, mắt nhìn mình thì sáng lên chạy đến

-Em trai, may quá gặp em ở đây, có tiền không cho chị mượn đi, chị đói quá!!! Nó vừa nói vừa nở nụ cười "ngượng ngùng", tay xoa xoa bụng, đánh xong hơn 25 người thức ăn trong bụng nó cũng đã tiêu hóa không ít, biết vậy lúc này khỏi để lại tiền thừa cho rồi. (t/g: ㄟ (_ _) ㄟ)

Đối mặt với ánh mắt chớp chớp cùng nụ cười của nó, Phong chắc rằng lúc này mình nghe nhầm rồi, kéo ghế ngồi xuống rồi nói với nó

-Chị ngồi xuống ăn luôn đi!!

Nó vui vẻ ngồi bên trái Hoàng Quốc Phong, cười cười chào hỏi 2 người cùng bàn ngồi đối diện, định quay qua chào người bên cạnh thì dừng lại, nụ cười cứng ngắc. Sao cái tên trời đánh này lại ở đây??

-Sao anh lại ở đây hả??? Nó dịch người ra xa, cái người này sao ám nó mãi thế!!!

-Sao tôi lại không được ở đây?? Đừng quên đây là bàn ăn riêng của tôi!! Hắn nhìn nó cười như có như không rồi nói giọng tỉnh bơ

-Em.em trai, đổi chỗ cho chị! Nó quay qua giật giật tay áo Hoàng Quốc Phong, nói giọng gấp gáp.

-Đừng có rắc rối, Phong, ngồi đó đi, tôi không thích ồn ào trong lúc ăn cơm.- Hắn chú tâm vào phần thức ăn trước mặt, vừa ăn vừa nói.

Nó trừng mắt nhìn hắn, ngồi cạnh hắn thì ăn còn gì là ngon nữa??

-Không cần, em trai, cho chị mượn tiền đi, chị đi qua bàn khác ăn!! Nó quay sang Hoàng Quốc Phong, hừ, tưởng tôi không còn cách nào khác chắc.

-Tôi không đem tiền, chị không biết đây là bàn đặc biệt à??

-Bàn đặc biệt??

-Đúng vậy, ngồi được ở đây có thể gọi món mà không cần trả tiền. Hoàng Quốc Phong trả lời, bàn này chỉ dành cho bọn họ, với lại cậu cũng đem thẻ chứ không đem tiền mặt.

Nó nuốt nước miếng cái ực, không cần trả tiền, không cần trả tiền, mắt nó sáng lên, vậy thì ngu gì mà không ăn cho đã. Làm Hoàng Y Nhã ngoài mấy cái rắc rối kia ra cũng có cái hay đó chứ. Thế là nó quên luôn cái con người khắc tinh bên cạnh, cầm menu lên gọi món lia lịa rồi chén sạch hơn 10 đĩa thức ăn được bung ra trước con mắt ngạc nhiên của Dương Thế Tĩnh và Dương Hoàng Yến

-Woa, một chút nước cũng không còn!! Dương Thế Tĩnh cầm cái chén canh sạch sẽ lên rồi lật ngược xuống.

-Đúng là không thể tin được, chỉ trong 5p!! Dương Hoàng Yến im lặng này giờ thốt lên

-Haha, Bình thường thôi mà, bình thường thôi mà!!

-Đúng vậy, ăn như heo như thế là bình thường thôi!!-Hắn

-Đúng vậy...Hả, anh nói ai là heo hả??? Nó tức.

-Đây này!! Hắn thân nhiên chỉ vào điện thoại đang phát đoạn video quay nó trong quá trình chén sạch thức ăn kia, video quay cận cảnh rõ nét!!!

Trong video, nó ăn quả thật như heo, miệng hoạt động hết công suất, tay gấp thức ăn nhanh đến nỗi không nhìn thấy, tay gấp đến đâu, đầu quay theo hướng đó, hình ảnh này không thể nào xấu hơn được nữa. Hoàng Y Nhã, sau này nếu đổi lại được cô cũng đừng có trách tôi, amen!!! Nhưng mà bây giờ nó đang là Hoàng Y Nhã, người khác mà thấy đoạn video này thì sao nó đi ra đường đây?? Tại sao mình lại quên cái tên sao chổi này chứ?? Tại saooooooooo??? (´ `□´)

Núi lửa bùng phát

-Cái tên trời đánh này, anh cho anh quay cảnh đó haaaa?? Nó gào lên làm cả căn tin chú ý(´ `□´)

-Tôi thích!! Câu trả lời không thể "hợp lý" hơn.

Bất chấp tất cả, nó nhào lên, định giật cái điện thoại, nhưng tay Lăng Hạo Thiên còn nhanh hơn làm nó chụp hụt

-Anh...anh rốt cuộc muốn làm gì?? Sau một hồi giật đi giật lại không được, nó kiềm nén phun ra một câu.

-Không gì cả, thích thì quay thôi!! Mắt nhìn nó cười cười, ngụ ý là "tôi nắm thóp được cô rồi".

Dương Thế Tĩnh ngồi đối diện nhìn một màn vừa rồi tròn mắt ngạc nhiên, dụi đi dụi lại mắt không biết bao nhiêu lần rồi nhìn qua Hoàng Quốc Phong như muốn chứng thực sự việc, thấy Phong gật gật đầu, hần há họng. Mẹ ơi!! Hắn vừa thấy Lăng Hạo Thiên "đùa giỡn" với Hoàng Y Nhã - một chuyện trước đây dù trời sập cũng không bao giờ xảy ra, chẳng lẽ mấy lời hắn nói lúc "phỏng vấn" thành sự thật rồi sao?? Lăng Hạo Thiên hồi tâm chuyển ý rồi?? Đúng là không có chuyện gì là không thể xảy ra được mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vó Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Blue Heart

Lăng Hạo Thiên chết bầm, Lăng Hạo Thiên chết dầm, Lăng Hạo Thiên chết tiết, đồ Lăng hồ ly, Lăng cáo.....!!! Trời ơi tức quá mà!!! Nó vừa đi vừa chửi, nhớ tới cái khuôn mặt cười nụ cười như thiên sứ nhưng hết sức nham hiểm của Lăng Hạo Thiên hồi sáng khi quay phim nó, người nó càng bốc lên sát khí làm cho mọi người đi xung quanh tránh ra xa, cục tức này theo nó từ sáng đến tận bây giờ.

Bây giờ là 3h30 pm

Nó đang đi tới tiệm rửa ảnh, cầm trên tay cái usb có lưu hình Lăng Hạo Thiên trong đó, lúc này về nhà nó nhận được thú nhồi bông rồi, chỉ thiếu cái ảnh nữa thôi, vì thế nó đi càng nhanh, trong miệng không ngừng rửa hần.

-Vương Khanh, hôm nay mày tới số rồi!!

-Đại ca, nói nhiều với thằng chó này làm gì, cho nó đi bán muối luôn đi!!-Đàn em A

-Đừng trách bọn tao, ai bảo mày đẹp trai hơn đại ca bọn tao còn cướp người yêu của đại ca làm gì!!-Đàn em B

Cốp...Ai đó bị cốc đầu

-Mày dám nói tao xấu hả thằng kia??

-Em...em...không có!!-Đàn em B ôm đầu.

Nghe cuộc đối thoại kia cũng biết là xảy ra chuyện gì, chắc là cái tên chuẩn bị bị đánh cướp người yêu của thằng đại ca chứ gì!! Hừ, không phải chuyện của mình. Mặc kệ cái gì xảy ra ở con hẻm trước mặt, nó tiếp tục vừa đi vừa chửi Lăng Hạo Thiên trong miệng, tâm trạng nó giờ đang cực xấu, chính vì

thế mà nó đá văng lon coca ai đó vút nằm giữa đường kia. Lon coca văng vào tường, dội vào con hẻm bay ngay trúng đầu ai đó làm người đó "á" một tiếng, tiếp đến là tiếng chửi

-Cmn, thằng nào chơi tao??

-Không...không phải bọn em đâu đại ca!! Bọn đàn em phía sao lắc đầu lia lịa.

Đừng thắc mắc tại sao tên đại ca lại trúng đòn trong khi một đám đàn em ở phía sau hẳn không ai dính, ai bảo trong cả đám người chỉ thấy mỗi cái đầu hẳn làm gì, cái lon lại bay lên khá cao, không trúng đầu hẳn thì trúng ai.

Vương Khanh đứng im nhìn cảnh xôn xao trước mặt, dù bị ép vào ngõ cụt, đứng trước là cả đồng tên to con người đầy hình xăm nhưng mặt hắn vẫn rất bình thản.

-Đại, đại ca em thấy con bé kia đá cái lon đó!!-Đàn em C chỉ vào nó đang đi, mặt hầm hầm cúi xuống, tay dứt vào túi quần.

-Bắt nó lại cho tao!!! Tên đại ca gầm lên.

Nó lúc này đã dùng hết câu chửi nó biết từ thời cha sinh mẹ đẻ ra để chửi hắn, tâm trạng xấu không giảm xuống mà ngày càng tăng lên, đúng lúc này, vai nó bị một bàn tay thô kệch nắm lấy.

-Cô em, nói chuyện với bọn anh chút đi!!-Đàn em C nói giọng lưu manh, tay dùng thêm lực làm cho nó không di chuyển được.

Đầu nó từ từ quay lại, mặt nó bây giờ đã đen một nửa, đúng lúc không biết trút giận ở đâu, xem ra có rồi, nó nở nụ cười.

-Dẫn đường!!!

-Xem như cô em biết điều!! Tên đàn em hơi ngạc nhiên, những đứa con gái thế này không phải thường tỏ ra sợ sệt hay la hét gì gì đó sao? Nghĩ thì nghĩ tên đàn em vẫn dẫn nó đi vào con hẻm.

-Đại ca, em dẫn nó đến rồi.

Tên đại ca nhìn nó, mặt đơ ra mấy giây trước khuôn mặt xinh đẹp cùng nụ cười của nó trong thân xác Hoàng Y Nhã, đúng lúc này nhạc chuông điện thoại của ai đó trong đám đàn em hắn vang lên

[Hồn lơ sa vào đôi mắt em

Chiều nao xoắn tóc ngồi bên rèm

Thầm ước nhưng nào đâu dám nói...]

= _ ="

Bài hát nghe thật da diết cùng với chất giọng đầy ngọt ngào của ca sĩ Quang Lê đúng chất trữ tình nhưng có vẻ như...đối với tình huống bây giờ thì...

Đàn em B vội vàng tắt máy rồi lên ra phía sau.

Tên đại ca xấu mặt, rất nhanh lấy lại phong độ, tay bóp nát cái lon, giờ giọng hồ báo với nó, quên mất đi mục đích lúc đầu đến đây là để xử Vương Khanh

-Cô em cả gan dám đá cái lon này trúng anh thì biết sẽ nhận được gì không?? Bình thường là đùa khác thì giờ nó đã sống không bằng chết, đừng tưởng là con gái thì anh đây tha cho!!! Tên đại ca trợn mắt lên nhìn thật dữ tợn.

-Bây giờ tao cũng không có thời gian mà đứng đây tâm sự với tụi mày, muốn gì lên luôn đi!! Nó nói giọng lạnh lùng, mẹ nó, tâm trạng đã không được tốt lại còn gặp phải đám râu ria này, vậy thì đừng trách chị.

-Con ranh này!!

Tên đại ca tay vung lên định tấn vào mặt nó nhưng tay nhanh chóng bị tay nó bắt lại rồi bẻ ngược ra sau với tốc độ cực nhanh, nó dễ dàng trở mình thành thế chủ động, dùng sức một chút làm cho tên đại ca kêu oai oái, đám đàn em thấy thế xông lên.

Vương Khanh nhìn cảnh tượng trước mặt, một cô gái với vóc người nhỏ nhắn đang bị bao quanh bởi những tên lưu manh nhưng tốc độ cực nhanh, tay đánh ra đòn nào đòn đó đều trúng chỗ hiểm, nhìn qua đã biết là có kinh nghiệm lâu năm, chưa đến 10p đã xử hết cả đám đàn ông to con, cái gì thế này, chẳng phải lúc đầu hắn mới là người bị xử sao??

Nó sau khi đánh xong, phui phui tay, đi đến chỗ tên đại ca, ngồi xổm xuống, lấy ví hắn ra, rút tiền rồi nói giọng tỉnh bơ

-Đừng nhìn tôi như thế, đây là tiền bồi thường cho việc anh đã tổn thương tâm hồn nhỏ bé của tôi, vậy nên tôi sẽ rộng lượng tha thứ cho anh!!! Nó sau khi cảm thấy tức giận đã được xả ra không ít, hạ giọng nói với con người đang nằm trước mặt thương tích đầy mình.

Tên đại ca tức anh ách nhưng không làm gì được, cố gắng mở đôi mắt đang nhắm lại vì đau của mình nhìn nó, đã đánh người khác còn bảo tổn thương tâm hồn nó, có ai vô si như nó không???

Vương Khanh nén cười, cố không cười ra tiếng khi thấy cảnh đó, nhưng nó đã nghe được, mắt lia về phía hắn

-Đưa đây!! Nó xòe tay ra trước mặt hắn.

-Cái gì?? Vương Khanh nhướng mày nhìn nó.

-Nãy giờ tôi biểu diễn không công cho anh xem à? Trả phí đi chứ còn gì??

Sau khi lấy tiền từ tay Vương Khanh, nó đi ra khỏi con hẻm dưới con mắt đầy hứng thú của hắn. Nhưng chính lúc nó bước một bước ra khỏi đó, một tên đàn em chạy vội về phía hẻm, không biết là đại ca hắn đã bẹp dí, chưa kịp tới nơi đã nói không ra hơi

-Đại, đại ca, Tim..Tim Xanh tới đây rồi!! Nói xong nhìn cảnh tượng trước mặt thần thò.

Nó quay phắt lại, tóm cổ áo tên đàn em đưa tới trước mặt mình

-Mày vừa mới nói Tim Xanh nào??

Tên đàn em theo phản xạ trả lời

-Là...là B.H, Tim Xanh của N!! (t/g: N là tên tp nhá)

-Tại sao bọn họ lại tới đây??

-Tôi...tôi không biết, tôi chỉ thấy White của Tim Xanh...

-Mày chắc không nhìn nhầm chứ?? White của Tim Xanh ở N??

-Tôi..tôi chắc chắn!! Tên đàn em sợ toát mồ hôi với khuôn mặt đặng đặng sát khí của nó.

-Ở đâu??

-Tôi thấy ở trung tâm XX!!

Nó thả áo tên đàn em ra, quay bước đi. Là bang của nó, B.H, Tim Xanh của N, không thể làm được, đó là bang của nó, tại sao White lại tới đây???

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Dont Stop, Keep Going !!!

[Loser oetori

Sen cheoghaneun geobjaengi

Motdoen yangachi

Geoul soge neon

Just a Loser oetori...]

-Chuyện gì?? Vương Khanh bắt điện thoại.

-Thiếu gia, phu nhân về rồi, bà ấy muốn gặp cậu!! Người ở đầu dây bên kia trả lời.

-Tôi biết rồi!!

Vương Khanh cúp máy, nhìn lên trời rồi thở dài một hơi...Nghĩ đến nó, miệng cong lên thành hình vòng cung "Cô ta thú vị thật!!"

5h pm

Nó chán nản đi về nhà, nãy giờ nó đi vòng quanh khu trung tâm XX hơn 2 tiếng rồi, vậy mà đến cả cọng tóc của White nó cũng không thấy, đến khi bụng nó kêu ột ột vì đói nó mới bỏ cuộc, để ngày mai tìm tiếp vậy, nếu White ở cùng thành phố với mình thì trước sau gì cũng gặp, về nhà ăn cơm, tắm rửa cái đã. Nhìn người đầy mồ hôi, nó cảm thán.

Biệt thự nhà họ Hoàng.

Bước vào trong, nó nhìn ngó xung quanh, ủa nhà không có ai à?? Không lẽ cái tên trời đánh kia về nhà hán rồi sao??Haha, nếu được vậy thì tốt quá!! Lập tức nó hỏi cô giúp việc

-Cô Hành này, mọi người đi đâu hết rồi??

-Chào tiểu thư!! Thiếu gia gọi về nói là hôm nay club bóng rổ ở trường có tổ chức tiệc gì đó nên sẽ về trễ, còn Lăng thiếu gia thì tôi không biết!!! Cô giúp việc hướng nó trả lời.

Mặt nó dần bừng sáng lên, miệng cười toe toét làm cho cô giúp việc khó hiểu, nó phẩy phẩy tay

-Vậy thì không có việc gì nữa đâu, tôi lên phòng đây, há há há há...!!!! Nó cười ha hả đi lên tầng trên, vậy là tên đó đã đi về nhà hán rồi, nó cảm thấy như được giải phóng, thế là từ nay không cần thấy cái mặt hán ở nhà nữa, cảm giác này, mẹ nó, tuyệt thế!!!!

Vào phòng lấy con thú nhồi bông hình người, nó tiếp tục công đoạn cuối cùng, dán cái hình hán lên trên đầu con thú nhồi bông, rồi lấy mấy cái áo len, áo ấm, găng tay hán mùa hôm trước trồng vào, cuối cùng cũng xong, nó để con thú nhồi bông trên giường, đắp một vào cái mặt Lăng Hạo Thiên dán trên đó, tâm trạng của nó bây giờ không tệ, thoải tha cho "hán" vậy. Đúng lúc này, cô giúp việc chạy lên phòng nó đứng trước cửa làm cho nó hết hồn, không lẽ Lăng Hạo Thiên quay lại nhà nó rồi sao???

-Tiểu...tiểu thư, xin...xin cô cho tôi...tôi nghỉ việc hôm nay, chỉ một ngày hôm nay thôi, ngày mai tôi sẽ đi làm lại, tôi hứa, tiểu...tiểu thư...!!! Cô giúp việc mặt đầy lo lắng hướng nó cầu xin.

-Cô có chuyện gì à?? Nó thờ phào, không phải cái tên kia quay lại, may quá.

-Lúc...lúc nãy tôi nhận được điện thoại từ người nhà, con...con...trai tôi mới vừa bị tai nạn, tôi...tôi lo quá, tiểu...thư xin cô cho tôi nghỉ một ngày hôm nay thôi!!! Cô giúp việc mặt gấp đến nỗi như muốn khóc, cô biết vào được đây làm việc là khó thế nào, công việc cũng không nhiều mà lương lại cao, ai mà chẳng muốn, vậy nên vì lý do gì cô cũng không dám nghỉ một ngày nào, cố gắng làm tốt việc của mình, nhưng...nhưng mà...con trai cô...

-Trời, vậy thì cô mau đi đi, còn đứng đây làm gì nữa, mau đi tới chỗ con cô đi, cũng không cần đi làm lại sớm đâu, tôi sẽ nói lại với đi tôi sau!! Nó hiểu cảm giác bây giờ của cô ấy như thế nào, bởi lẽ nó cũng đã trải qua rồi, nỗi sợ khi mất đi người thân có lẽ là cảm giác đáng sợ nhất đối với một con người.

-Vâng, vâng, cảm ơn tiểu thư, cảm ơn tiểu thư!! Cô giúp việc rồi rít cảm ơn rồi chạy nhanh nhất có thể xuống nhà.

Nó thờ dãi, lấy đồ đi vào phòng tắm, mong là con trai cô ấy không có việc gì.

30p trôi qua...

Nó ra khỏi phòng tắm, bước xuống dưới nhà, không thấy mặt cái tên kia cảm giác thật tuyệt a...

Bởi vì việc trong nhà hầu hết do Hà Phương quản lý nên ở đây chỉ thuê có một cô giúp việc, mà lúc nãy cô ấy cũng đi rồi nên tất xấu nó nổi lên. Nói đây là tất xấu chính là bọn đàn em của nó, hừ, chỉ là hát sau khi tắm thôi mà có gì đâu mà xấu, chỉ là giọng nó là chất giọng khó kiểm soát mà, mỗi lần nó "hát" lên là cả bọn phải bật lỗ tai.

Bây giờ tâm trạng nó không tệ, nó bật TV lên (TV kết nối mạng được nhé), bấm bài beat bài Don't stop của 5 Seconds Of Summer-một bài khá là sôi động, sau đó cầm cây chổi làm đàn ghita, khăn tắm quấn lên cổ làm áo choàng, ra sức gào thét lời bài hát, đầu tóc mới gội của nó quay tứ lung tung, chân còn đưa lên đưa xuống theo nhịp, nhìn nó bây giờ như bị bệnh vậy, nhưng nó mặc kệ, nhà còn ai nữa đâu mà thấy, nó "hát" hết mình.

[Don't stop doin' what you're doin']

Every time you move to the beat

It gets harder for me

And you know it, know it, know it

Don't stop cause you know that i like it

Every time you walk in the room

You got all eyes on you

And you know it, know it, know it...]

Khúc đầu nó "hát" còn cho tạm được, tới đoạn điệp khúc nó rổng hết mình, cũng điên hết mình.

Ngoài công,

-Ở thành phố mà cũng có thú gào sao??-Vệ sĩ A

-Tôi không biết, nhưng mà nghe tiếng ghê thật!!-Vệ sĩ B

Cả 2 cùng ón lạnh, bỗng thấy người đi tới rồi cúi chào

-Lăng thiếu gia!! Dù đây không phải là Lăng gia nhưng lão gia cũng nói qua, nếu Lăng thiếu gia đến thì cũng phải đối xử như người Hoàng gia vậy.

Lăng Hạo Thiên không nói gì đi thẳng vào trong, nghe tiếng gào thét thì hơi nhú mày.

Nó gào thét một hồi, một bài mà nó lặp lại ba bốn lần, cảm thấy như có ai đang nhìn mình, nó quay lại, nhìn ra cửa chính.

(|||◉Δ◉)Nó vừa thấy gì kia??? Lăng Hạo Thiên đang đứng đó cầm điện thoại hướng về phía nó, nhìn cũng biết không chụp ảnh cũng là quay phim. Nó hóa đá rồi nhìn lại mình. Khăn tắm choàng cổ làm áo choàng, tóc bù xù như con điên, ống quần bên cao bên thấp, tay còn cầm cây chổi theo kiểu cầm ghita, một chân còn gác lên thành ghế. Lăng Hạo Thiên thấy nó dừng lại, nhìn nó rồi cười nói

-Don't stop, keep going!!!

Tiếp tục cái đầu anh!! Trời ơi, nó muốn lật bàn!! ('□') Tại sao hấn lại ở đây, chẳng phải hấn về nhà rồi sao??? Tại sao lúc nào nó mất mặt hấn cũng kịp thời quay phim thế này????

-Tại sao anh lại ở đây hááááá???

-Tôi có nói là tôi không ở đây nữa à??? Vừa nói vừa bấm bấm điện thoại rồi quay sang nó cười-Hình ảnh đẹp lắm, đẹp hơn cả cái video kia nữa!!! Tay còn cầm điện thoại lên quơ quơ.

Nó đã quên lí trí là gì, tay quăng cây chổi sang một bên, điên cuồng chạy về phía hấn rồi nhào lên cố giật cái điện thoại. Tất nhiên là Lăng Hạo Thiên sẽ không để cho nó giật được, tay nó chụp tới đâu hấn tránh chỗ đó. Lăng Hạo Thiên cao hơn Hoàng Y Nhã một cái đầu nên nó giật càng khó khăn hơn. Hai người anh tránh tôi giật mãi, cuối cùng nó đành gỡ chiêu cuối, dùng hết sức bật lên nhào vào người hấn, tay vươn ra lấy cái điện thoại. Lăng Hạo Thiên không ngờ nó nhào lên, mất trọng tâm ngã xuống tay còn kéo theo nó làm nó ngã nằm đè lên. Đầu 2 người đụng vào nhau, và... cái gì đó thì mọi người biết rồi đấy.

Nó trợn mắt nhìn, Lăng Hạo Thiên cũng trợn mắt nhìn....

Hết chương 25.....

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cách Ăn Mới

Kính thưa các vị quan khách, hôm nay Gà tôi xin mạn phép lia máy một vòng hiện trường ngay bây giờ. Trong căn phòng...ờ mà nói đại sảnh đi cho nó đúng, đại sảnh của chúng ta đèn đuốc đầy đủ, có đến cả nguyên cây đèn chùm to bụi trên trần, coi như đủ ánh sáng. Ấy chà, sao lại để đồ đạc lung tung thế kia, chổi sao lại nằm lẩn lóc ở phòng khách thế kia, chặc chặc đến cả TV còn chưa kịp tắt nữa mà!! Được rồi, bỏ qua mấy cái râu ria này đi, chúng ta cùng tìm 2 nhân vật chính nào (¬_¬),... a kia rồi!! (◉_◉) Ô ồ, Gà tôi không thấy gì hết nhé, không thấy gì hết nhé!! Nào nào lia máy chỗ khác để 2 bạn trõe của chúng ta tiếp tục nào ㄟ_ㄟ !!!

Nó trợn mắt nhìn, Lăng Hạo Thiên cũng trợn mắt nhìn...=> Cả 2 cùng trợn mắt nhìn!!

Nó và hấn giữ nguyên tư thế, mắt nó mở to lâu đến nỗi khi nước mắt ứa ra nó mới giật mình hiểu đang xảy ra chuyện gì. Bốn con mắt tròn lên nhìn thẳng vào đối phương, mẹ nó, lông mi hấn có cần dài thế này không??? Nó ghen tị (Gà: Đến nước này rồi mà còn...= ="). Mắt chạm mắt, mũi đụng mũi và...ờ... cái tiếp theo thì mọi người biết rồi đấy, em không nói nữa!!! Nó lật đật đẩy hấn ra, tay bịt miệng, nói không ra tiếng

-Huhu, Dập miệng tôi rồi, mẹ ơi đau quá, răng anh bằng sắt hả tên kia??? TT Δ TT

Vì hấn ngã quá bất ngờ còn kéo theo nó nên nó không lường trước được, đầu đập mạnh vào hấn, môi cũng đập mạnh vào môi hấn, coi bộ không nhẹ tí nào đâu nha!! Kết cục như mọi người đã nghe nó nói ở trên...haizzz, là dập miệng!!! Xem ra nụ hôn đầu của Lam tỷ của chúng ta không được "lãng mạn" cho lắm [' ▽ '] _ !!!

-Cô còn dám nói, ai bảo cô nhào lên làm gì?? Lăng Hạo Thiên cũng đau không kém, tay bịt miệng, hậm hực nói

-Trời ơi!! Xịt máu rồi!! TT Δ TT Miệng của tôi!!!

-Hừ!! Lăng Hạo Thiên nhìn nó chạy vào toilet, đứng dậy, tay đụng vào miệng đau đến nhúu mảy, suýt xoa "ai da" một cái rồi với tay nhặt cái điện thoại rơi trên sàn.

_____ Tôi là dòng chảy thời gian _____

Bây giờ là 7h pm

Cả căn biệt thự giờ chỉ còn nó với Lăng Hạo Thiên....à quên, còn 2 người vệ sĩ ngoài cổng nữa.

Sau khi đã xử lí vết thương ổn thỏa, gỡ cái "áo choàng" xuống, chải lại đầu tóc, bây giờ nó trông đã giống một người bình thường, bước ra phòng khách, thấy hấn ngồi bình thản trên ghế xem TV, một chân gác lên chân còn lại, lưng dựa vào thành ghế, tay bấm điều khiển đổi kênh liên tục, cái điện thoại đâu rồi??? Nó sực nhớ ra, nó bị như thế này không phải là vì cái điện thoại hấn sao?? Nhất định nó phải tiêu hủy hai cái video kia mới được!!! ㄣ(ㄒ ㄣ)

Mắt nó lia hết một lượt trên bàn, không có, trên ghế, cũng không có luôn, à kia rồi, nhưng mà ... dech!! Trong tay hấn thì lấy thế quái nào được??? Nó lượn một vòng sau lưng hấn, nhìn cái màn treo cửa cách đó không xa, đầu nó xẹt qua ý nghĩ, có nên dùng cái màn trùm đầu hấn rồi đánh một trận cướp cái điện thoại luôn không nhỉ???

-Cô đang làm gì thế?? Tiếng Lăng Hạo Thiên cắt đứt dòng suy nghĩ của nó.

-Tôi chỉ là đang đi tới nhà bếp lấy com ăn thôi, đói rồi!! Thấy Lăng Hạo Thiên quay lại, nó giả bộ nói, che giấu tâm tư bên trong rồi một mạch hướng nhà bếp đi mất.

-Tôi cũng đói rồi, ăn com thôi!! Lăng Hạo Thiên đứng dậy nói với theo, sau đó đi theo nó.

Tại nhà bếp...

Hai người bây giờ đang đứng trước một căn bếp rất sạch sẽ, sáng sủa, rất bóng, rất hiện đại nhưng mấy cái đồ ăn quái nào được, vấn đề ở đây là không có commmmmm!!

À mà cũng chưa hấn, cái nồi com đang hoạt động kia, may quá, có com thì dù không có thức ăn đi kèm còn có thể chấp nhận được chứ giờ mà nấu com nữa thì đến bao giờ mới được ăn?? Coi như đây cũng là một loại may mắn đi!!! Chắc là cô giúp việc hoảng quá quên nấu đồ ăn kèm đây mà!! Chúng ta phải biết thông cảm cho người khác!!! Haizzz...

-Ăn cái gì đây??? Lăng Hạo Thiên giờ cái nắp nồi com ra nhìn vào rồi hỏi nó.

-Thế anh không thấy com à??? Nó vừa nói vừa lấy chén múc 2 chén com trắng ra, một cái cho nó một cái cho hấn.-Cầm lấy!!!

-Tôi hỏi là ăn với cái gì???

-Hừ!! Nó nhìn hấn vẻ khinh thường-Đi theo tôi, để tôi bày cho anh cách ăn mới mà không cần thức ăn kèm!!

-Đúng là bọn nhà giàu, có com ăn là ngon rồi, chỉ một bữa không có thức ăn kèm thôi mà cũng cau có!!! Nó làm bằm

-Cô nói gì đấy??

-Không có gì, đi nhanh lên!!!

Nó ra phòng khách ngồi xuống ghế, hấn khó hiểu nhưng cũng làm theo, hai người cầm hai chén com, hai đôi đũa ngồi trước màn hình TV siêu bự.

-Rồi sao nữa??-Hấn hỏi

Nó cầm điều khiển bấm kênh "Thực đơn ngon mỗi ngày" (Gà: cái kênh này Gà không biết có không nha...), kênh đang chiếu hình ảnh mấy món ăn nhìn mà chảy cả nước miếng, nó cầm chén com quay qua nói với hấn

-Đó, nhìn vào rồi ăn đi!!-Đầu hất về phía TV nói với hấn rồi cầm đũa lùa com vào miệng.

Lăng Hạo Thiên trợn mắt, ăn thế quái nào được??? Hồi giờ hấn mới thấy kiểu ăn quái dân thế này, nhìn vào màn hình chiếu món ăn kèm cảm nhận hương vị rồi ăn với com trắng à??? Nhìn qua nó đang nhai chóp chép ngon miệng thế kia, hấn không hiểu nổi.

Nó ăn một cách ngon lành, đối với một người như nó, có com ăn đã là ngon lắm rồi, nhớ lúc trước, phần lớn thời gian nó chỉ ăn mì tôm giấy, dành dụm từng đồng một trang trải cho cuộc sống vì năm 15 tuổi nó đã không còn ở cô nhi viện nữa, bởi thế có com đối với nó ăn kèm cái gì cũng ngon mà ăn com không cũng ngon tất.

-Sao anh không ăn đi??

-Công nhận, thế mà cũng ăn được!!! -Hấn bá phục -Đây, cô ăn luôn đi!! Đây chén com qua chỗ nó.

-Anh không ăn, đói thì ráng mà chịu, hừ!!-Nó ăn luôn 2 chén.

-Ồ, cô cứ ăn com trắng của cô, tôi gọi đồ ăn của tôi, chúc ngon miệng!!!-Nói rồi cầm điện thoại lên gọi cho cửa hàng thức ăn nhanh.

Nhìn hấn gọi một tràng như thế, nó ngộ ra, sao nó ngu thế nhỉ, gọi cho người ta mang đồ ăn tới không phải là xong rồi à? Lại còn ngồi đây ăn com trắng với thức ăn "ảo". Sau khi đã khôn ra, nó cầm điện thoại gọi "một ít" đồ ăn tới rồi chén sạch trong vài phút, 2 chén com đúng là chả bõ bèn được bao nhiêu.

Tôi là dòng chảy thời gian

11h40 pm

Hoàng Quốc Phong về tới, bước vào trong, ngó qua phòng khách thì...đứng là không biết nói thế nào. Một đồng hộp đồ ăn vứt lung tung, rác đầy bàn, chén đĩa để nguyên tại chỗ trên bàn, dưới sàn còn nguyên cây chổi nằm ngổn ngang, cái gì thế này?? Cái bang ghé thăm à???

Đang sững sờ nhìn cảnh tượng trước mặt, vai bỗng bị ai nắm lấy, Phong giật mình, quay qua thấy nó

-Em trai, mới về sao??

-Chị chưa ngủ sao?? Còn cái này...??-Chỉ tay vào phòng khách.

-A ha ha, chị không ngủ được, em mau lên phòng rồi ngủ đi, mau mau, cái đồ sáng mai dọn cũng được!!! Nó hồi thúc, mau đi đi để nó còn hành động

Hoàng Quốc Phong khó hiểu rồi cũng đi lên phòng, chị ta sao thế nhỉ???

Nhìn cánh cửa phòng Hoàng Quốc Phong khép lại, nó lập tức chuyển hướng đi về phía phòng dành cho khách, mà chính xác hơn chính là phòng Lăng Hạo Thiên bây giờ, hừ, không thể để 2 cái video đó tồn tại được. Thế là trong đêm tối, có một bóng người cứ lên la lên lút mở cửa phòng Lăng Hạo Thiên rồi tiến vào.

Tối bên giường hấn đang nằm, nó quơ quơ tay trước mặt hấn, chắc chắn hấn đã ngủ say, nó bắt đầu đi tìm cái điện thoại.

-Điện thoại ơi, mày ở đâu rồi!! Nó lăm bầm một mình, quái, cái thằng cha này giấu ở đâu kĩ thế nhỉ, nó rà soát này giờ rồi mà không ra, nó tiến tới cái hộc tủ ngay cạnh giường hấn. Bỗng Lăng Hạo Thiên bật dậy, nó giật bắn, theo phản xạ nằm sấp xuống rồi lăn xuống dưới gầm giường, động tác nhanh như chuột, không có một giây gián đoạn nào.

Nằm dưới gầm giường một lúc lâu, thấy không có gì xảy ra, nó thò đầu ra nhìn, sau đó trườn mình từ từ bò ra, thằng cha này đúng là... có biết nó yếu bóng vía không hà?? Đúng là làm cho người khác yếu tim mà!! Nó cảm thán, bò ra được nửa người, tay nó đang chống xuống đất trườn phần thân còn lại ra thì đột nhiên bị ai đó tóm lấy

-Cô đang làm gì ở đây vậy hả?? Tiếng Lăng Hạo Thiên vang trên đỉnh đầu nó.

OMG, chết mịaaaaaaa!!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Mộng Du Nhưng Vẫn Còn Ý Thức!!!!

-Tôi hỏi, cô làm gì ở đây thế hả?? Lăng Hạo Thiên gần giọng, mắt nheo nheo nguy hiểm nhìn nó.

Người nó bây giờ cứng ngắt, không dám ngẩng đầu lên, mắt đảo nhanh qua lại nghĩ cách, a có rồi!!!!

-Tôi...tôi..bị mộng du!!! Nói xong nhanh chóng đứng dậy, hất tay hất ra, đi nhanh về phía cửa, mắt không quên nhắm lại cho giống bị mộng du.

-Đứng lại..., hừ, đang mộng du mà biết mình bị mộng du, cô lừa con nít à??? (Gà: Cái này gọi là giấu đầu lòi đuôi)

Nó giật mình, chết cha, sao lại quên vụ đó!!! Nó vội lấp liếm

-Tôi bị mộng du nhưng vẫn ý thức được!!! (Gà: Em không còn gì để nói..!!!)

Mộng du mà còn ý thức được (= _ ="), lại còn mộng du chui xuống gầm giường người khác, con nít ba tuổi cũng không tin!!!

-À..., tôi biết rồi, không lẽ tôi đẹp trai đến mức tôi cô bị "mộng du nhưng còn ý thức" vẫn cố đi vào phòng tôi sao?? Lăng Hạo Thiên xoa xoa cằm, vờ như tỉnh ngộ ra.

Câu nói đánh trúng lòng tự tôn của nó, nó quay phắt lại, mắt trừng lên

-Có cho vàng tôi cũng không thêm vào phòng anh chứ đừng nói vì cái bản mặt thối tha của anh, chẳng qua là vì hai cái vi...!!! Nó vội bùm miệng lại, lòng cảm thấy may mà không nói ra phần sau, để hấn biết được mục đích của nó thì sau này khó mà thủ tiêu hai cái video đó được, nó vội vàng nhìn hấn thăm dò, không có gì, không có gì, xem ra ổn rồi!!!

Nhưng thật đáng tiếc, người thông minh như Lăng Hạo Thiên nghe vậy chẳng lẽ không hiểu sao?? Hấn nở nụ cười

-Vậy sao, vậy thì cô cứ tiếp tục việc mộng du của cô đi, còn về hai cái video kia thì...

-Anh...Anh định làm gì??? Nó lo lắng, biết ngay mà, đúng là cái đồ hồ ly, chưa nói hết câu hấn cũng đoán được.

-Cô yên tâm, tôi sao chép nhiều bản lắm, bản gốc tôi để chỗ khác rồi, vậy nên...có xóa hai cái video trong điện thoại tôi cũng vô dụng thôi. Vậy đi ha!!! Hấn cười nói, dưới màu vàng của ánh đèn ngủ yếu ớt trong phòng làm cho bản mặt của hấn càng nham hiểm hơn trong mắt nó.

Nói xong hấn trườn mền, quay lưng về phía nó, không quên buông một câu cuối

-Mộng du xong rồi thì về phòng đi, à..., ra khỏi đây nhớ đóng cửa lại!!!

Cái tên này, cái tên trời đánh này!!! Nó tức mà không làm gì được, nghiêng răng ken két, liếc qua giường hấn, bây giờ nó rất muốn đánh cho hấn tơi bời hoa lá, nhện nào, nhện nào, phải vì sự nghiệp lớn, phải vì sự nghiệp lớn!!! Nó mà xóa được hai cái video đó rồi thì...hừ...hừ...m(*Д*м)

Nó hậm hực bước ra khỏi phòng hấn, tay cầm cánh cửa định làm một phát cho cánh cửa khỏi đóng lại được luôn, ai ngờ nghe Lăng Hạo Thiên cất giọng

-Tôi quên nói, cánh cửa mà bị gì thì cô cũng chuẩn bị đề nổi tiếng đi!!!

Nó kiểm chế đóng cửa lại một cách nhẹ nhàng nhất có thể, tay nắm đồ xoay mà như muốn bóp nát nó. Tối nay, một phần nó tức anh ách không ngủ được, một phần lo sợ không biết Lăng Hạo Thiên định dùng hai cái video đó làm gì nó, thế là mờ mắt trao tráo đến sáng luôn, làm cho mọi người giật mình vì bản mặt như già đi mấy tuổi của nó.

Hôm nay, sau khi thi xong hai môn, ăn uống no đủ, nó cúp nguyên cả buổi chiều, phải đi đâu xả stress mới được.

Nó đạp xe lòng vòng khu phố, cuối cùng dừng trước cửa trung tâm trò chơi, nó bước vào, chọn trò bắn súng, cầm súng nã đạn vào màn hình, xem mục tiêu là Lăng Hạo Thiên mà bắn, miệng còn không ngừng chửi.

-Bình tĩnh nào em gái, không ngờ em cũng có tay nghề ghê thế đấy!! Người đứng bên cạnh nó thấy nó bắn lia lịa, bách phát bách trúng thì lên tiếng.

-Mắc mớ gì.....

Nó quay sang, đang định mở miệng thì sững lại. Bởi vì người đang nói chuyện với nó đây chính là White.

-Whi...White!!!

White thấy nó đơ ra nhìn mình, lại thấy mặt Hoàng Y Nhã cũng xinh, lập tức nở nụ cười sát gái

-Không ngờ anh nổi tiếng đến thế, nhìn em cũng xinh, em có muốn làm bạn gái anh không???

Nó kích động, bỏ qua lời nói cùng bản mặt lưu manh của White, nắm cổ áo hấn giật thật mạnh làm hấn chóng mặt, giọng vui mừng

-Cuối cùng cũng tìm được cậu rồi, haha..hahaha!!! Tôi, tôi là Lam đây, tôi là Lam đây!!!!!!

-Này này, em không cần kích động thế chứ, anh biết là em rất vui mừng, nhưng mà... thế này thì hơi quá rồi!!!

Cốp...nó cốp đầu White, tay thả áo hần ra, miệng chửi

-Em cái Cm cậu, tôi là Mai Bảo Lam đây, Mai Bảo Lam, Lam tỷ bang B.H!!! Cái thằng này...!!!!

Mặt White bỗng nghiêm túc hần lên, không còn vẻ cười cợt như lúc nãy nữa

-Em gái, em có biết em đang mạo nhận người nào của B.H không?? Lại còn dám đánh tôi?? Thấy em cũng xinh nên tôi bỏ qua cho lần này, lần sau đừng có nói thế nữa!! Không thì em lãnh hậu quả không nổi đâu.

Mạo nhận??? Nó sứt nhớ ra, bây giờ nó đang trong thân xác Hoàng Y Nhã, White nói thế cũng đúng, làm cách nào cho hần tin đây??? Nó đau đầu.

-Tôi thực sự là Mai Bảo Lam

White cười nửa miệng, thấy người trước mặt đang cố hết sức phân trần, hần đùa cợt nói

-Vậy cho tôi thấy bằng chứng chứng minh em là Mai Bảo Lam đi!!

-Được, vậy thì đừng trách tôi nhắc lại chuyện này!! Nó hết cách, đành nhắc lại một phần quá khứ đáng xấu hổ của White.

-Lúc cậu 12 tuổi mọc mụn nhọt ngay mông đến ngồi cũng đau thấu trời xanh, tôi đã đưa cho cậu cái đệm ngồi dành cho người bị trĩ, lúc đó cậu còn nói giọng cảm kích tôi "Cám ơn Lam tỷ", 13 tuổi trong cuốn nhật kí của cậu ghi là thích con bé nào đó tên là Quyên, tôi còn giúp cậu theo đuổi nó, 14 tuổi cậu còn bị chó cắn tôi đã ở cạnh an ủi cậu, năm cậu 15 tuổi...um um..

Nó đang nói hết sức hăng say thì bị White bịt miệng lại, có trời mới biết White đang thấy xấu hổ thế nào đối với ánh mắt của mọi người xung quanh, nhanh chóng kéo nó ra một công viên gần đó. Lần này thì thật sự đây là Mai Bảo Lam rồi, chỉ có cậu ta mới biết mấy cái chuyện cả đời hần cũng không muốn nhắc lại kia. Mẹ nó, cái đệm đó, lúc đầu hần không biết mới đem lên lớp ngồi, thế là làm trò cười cho cả lớp, vậy mà trước đó còn cảm ơn nó, nó giúp theo đuổi bạn gái kết quả người ta chạy mất dép, đầu cũng không quay lại nhìn, lại còn cái vụ chó cắn, không phải chính nó chọc con chó đó rồi đưa hần ra làm bia đỡ đạn sao???? Nhớ lại quá khứ, hần ngậm ngùi...

-Này, bây giờ tin rồi chứ?? Nó nhướn mày hỏi White.

White nhìn cái kiểu nhướn mày đắc ý của nó thì lần này chắc chắn rồi, đúng là Mai Bảo Lam, cái biểu cảm này thì không làm đi đâu được, nhưng nhìn nó từ trên xuống dưới, hần khó khăn mở miệng, không tin vào mắt mình

-Tại...tại...sao cậu lại biến thành thế này???

-Tôi cũng không biết, khi tỉnh dậy đã thấy vậy rồi!! Nó buồn bã nói rồi sực nhớ.

-Còn thân thể tôi đâu?? Các cậu có tìm thấy không???

-Thân thể cậu vẫn còn chưa tỉnh lại, đang nằm trong bệnh viện, bác sĩ cũng không rõ nguyên nhân vì hiếm khi gặp trường hợp như thế, chỉ trượt vô chuỗi toilet mà bất tỉnh lâu đến vậy!!! White nhìn nó rồi nói, không ngờ ngày nay còn xảy ra sự việc khó tin này.

-Còn mọi người thì sao???

-Mọi người vẫn bình thường, tôi vẫn đang điều hành B.H ổn định!!! À...mà cậu đang nhập vào ai thế??

-Hoàng Y Nhã, tiểu thư nhà giàu!! Nó mệt mỏi nói ra.

-Bây giờ cậu định thế nào?? White hỏi.

-Thì tìm cách đổi lại càng sớm càng tốt chứ sao, không thể để việc này kéo dài lâu được, cũng phải trả lại thân xác cho cô tiểu thư này!!! Nó không thể ích kỷ mà cứ chiếm cứ thân thể cô tiểu thư này mãi rồi ngồi đó mà làm con gái nhà giàu được.

-Từ đây tới N cũng mất nửa ngày, cậu định khi nào đi???

-Bây giờ tôi không đi được, chủ nhật tôi sẽ đi với cậu!!!- Bây giờ đang trong kì thi của Hoàng Y Nhã, cúp không được, nếu đang là cô ấy thì phải có trách nhiệm với mấy chuyện này cho tới khi đổi lại mới được, xem như là trả ơn mấy ngày qua vậy- Đưa tôi số của cậu!!!

-0188XXXXXXX.

-Được rồi, vậy chủ nhật gặp. Nó nói xong tạm biệt White.

Lúc này trên máy bay XXX, tại phòng vip 1 dành cho giới thượng lưu, một cô gái có mái tóc màu hạt dẻ, đôi mắt hơi ánh lên màu xanh tượng trưng của

người Châu Âu, cánh tay phải một bên vẽ một hình xăm Henna dài cho đến cổ tay đang chống cằm nhìn ra ngoài không trung, tai đeo headphone, khoe miệng hơi nhếch lên rồi mở ra lẩm bầm gì đó mà phải lại gần mới nghe thấy được

-Mai Bảo Lam, tôi về rồi đây!!!

(Gà: Vỗ tay cho nhân vật mới lên sân nào mn!!!!)

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vó Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Vậy Thì Tôi Phải Làm Sao Đây?

Thời gian trôi thật mau, thoát một cái đã đến chủ nhật. Tuần này đối với nó xem như cũng bình thường, nó đã hoàn thành xong kì thi ở trường, cũng có vài lần chạm mặt Nguyễn Vũ Trúc nhưng có vẻ như cô ta cố ý tránh mặt nó, nhìn chung mọi thứ đều ổn nếu không kể đến những lúc bị Lăng Hạo Thiên chọc cho ức chế.

Sáng hôm nay, nó sẽ cùng White đi tới thành phố N để tìm cách đổi lại thân thể, cũng coi như là tạm biệt luôn cuộc sống cùng với mọi thứ liên quan đến Hoàng Y Nhã này, sau đó nó sẽ lại là nó, vẫn sẽ sống cuộc sống của nó, vẫn sẽ đi làm thêm kiếm tiền sống qua ngày, cùng bọn anh em của nó tụ họp thâu đêm suốt sáng hay là "chinh phạt" bang nào khác mở rộng địa bàn chẳng hạn? Và tất nhiên là... sẽ không có bất cứ quan hệ nào với nơi này nữa. Nó gọi cho White

-Bây giờ cậu đến đường XYZ, nhà số XX đón tôi, rồi hai chúng ta cùng đi!!!

-Tôi biết rồi!! White đáp.

Bầu trời lúc 6h sáng không khí thật trong lành, nó cúp máy, đứng ở cổng hít một hơi thật dài, quay người nhìn lại căn biệt thự sau lưng rồi nở một nụ cười coi như chào tạm biệt. Chà, nó trở thành người đa sầu đa cảm lúc nào thế nhỉ? Bỗng thấy bóng Lăng Hạo Thiên đang chạy bộ về phía nó, nói đúng hơn là về phía căn biệt thự. Chắc là thằng chả mới tập thể dục về. Thấy nó Lăng Hạo Thiên cất giọng hỏi

-Cò đứng đây làm gì? Không phải là đợi tôi đó chứ?

Thực ra nó cũng định nói vài câu dễ nghe đối với hắn, coi như là bỏ qua hết mọi việc ở phút cuối đi, ai ngờ nghe câu đó, nó đang định mở miệng thì im luôn, thằng cha này không chọc cho nó tức lên là ăn cơm không ngon hay sao ấy! Mắt nó liếc qua, phun một câu

-Anh bệnh vừa thôi, tôi đâu có rảnh mà đứng đây chờ anh làm gì? Ảo tưởng.

-Cô nói gì?? Mắt Lăng Hạo Thiên nheo lại làm nó theo bản năng hơi cảm thấy sợ hãi. Không lẽ mấy ngày nay bị hắn chèn ép thành quen luôn rồi sao? Hừ, không thể nào!!

-Tôi đứng đây đợi người khác không được sao? Mắc mớ gì phải đợi anh chứ!!! Nó nói xong từ đằng xa đã thấy White phóng chiếc mô tô đồ đen tới, thẳng trước mặt nó một cái kít, chiếc mũ bảo hiểm Index Thái lan đen bạc đồ che khuất khuôn mặt White nhưng nhìn có vẻ rất hợp với chiếc xe.

-Đi thôi!! White hướng nó nói rồi quăng cho nó một chiếc mũ bảo hiểm khác, dường như không để ý tới Lăng Hạo Thiên.

Lăng Hạo Thiên thấy cảnh đó bỗng nhú mày, kéo tay nó lại

-Cô định đi đâu?

-Sao tôi phải nói với anh? Đây là chuyện của tôi!! Nó hất tay hắn ra, đi tới định leo lên xe thì dừng lại như nhớ ra gì đó.

Lăng Hạo Thiên hơi sững sờ, nhìn bàn tay trong không trung của mình, hắn cũng không biết là tại sao lại kéo tay nó lại, trong lòng nổi lên một tia khó chịu mà chính hắn cũng không rõ. Ngẩng mặt lên thì thấy nó đứng trước mặt hắn từ bao giờ, mỗi nó nở nụ cười rồi sau đó... đâm cho hắn một cú thật đau vào bụng, xong xuôi co giò phóng lên xe của White rồi hối thúc chạy cái vèo. Há há há!! Cuối cùng cũng trả được hắn một đòn, từ nay đổi lại được nó cũng có ở đây nữa đâu mà sợ, đúng là cho hắn một cú là quyết định sáng suốt mà, há há há!!! Nó cười đắc ý suốt cả chặng đường.

Lăng Hạo Thiên bị đánh bất ngờ, không kịp tránh thế là dính đòn, đau đến gập người xuống, nhìn chiếc xe đang dần dần khuất xa còn vang lại tiếng cười ha ha của nó, hắn nghiến răng

-Hoàng Y Nhã, cò đợi đó!!-Nói xong suýt xoa- Ui da, đau quá....!!!

Xem như cuộc đời nó cũng có không ít biến cố xảy ra, ba mẹ đột ngột qua đời, ông bà ngoại không thừa nhận đứa cháu là nó vì ghét bỏ mẹ nó đã cãi lời lấy một cô nhi như ba nó, thế là từ một cô công chúa trong gia đình đầm ấm, chỉ trong phút chốc nó được bước chân vào trại trẻ mồ côi, nhưng như thế thì sao chứ? Nó vẫn vui vẻ sống tốt, cô nhi thì sao? Không có cha mẹ thì sao? Không phải còn anh em, bạn bè xung quanh nó ư? Dù trong cuộc sống của nó không may mắn thật nhưng bù lại nó kết bạn được với không ít anh em tốt, điển hình như White đây này. Không như nó, White thực sự là một công tử nhà phú ông, cha hắn có thể lực nhất tỉnh, nói như thế cũng biết nhà hắn giàu thế nào rồi. Vậy mà White với nó làm bạn cũng được gần năm năm trôi mặc dù hoàn cảnh của hai người khác xa nhau, chính vì thế nó xem như hắn như anh em tốt, tri kỷ của mình, à... còn một người nữa...

-Này, tên đó là ai thế? Tiếng White cất lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nó.

-Vị hôn phu của Hoàng Y Nhã !! Nó thuận miệng đáp trả.

Bây giờ nó và White đang trên tàu trở về thành phố N, này giờ ngồi trên ghế cứng cũng được mấy giờ rồi.

-À mà, Ngọc Hoàng, cậu không nói với ai về chuyện này đó chứ? Nó quay đầu hỏi White

-Tôi không có bị điên mà đi nói với người khác, không chừng họ lại nói đầu óc tôi có vấn đề cũng nên!! White nói xong bỗng nhảy dựng lên -Đừng có gọi tôi là Ngọc Hoàng, gớm chết đi được!!

-Haha, tôi thấy cái tên đó cũng đẹp mà, Ngọc Hoàng đại đế đó!! Nó cười ha ha nhìn bản mặt đang xấu đi của White.

Đúng vậy, tên của White là Tần Ngọc Hoàng, lúc mới quen, nghe cái tên này nó đã ôm bụng cười sảng sặc, há há, Tần Thủy Hoàng với Ngọc Hoàng gộp chung lại, cái tên nghe đầy uy vũ. Bị nó cười cho đến xấu hổ, vì thế mà từ lúc lập bang, White đã bắt mọi người gọi hắn là White chứ không được gọi bằng cái tên kia, chắc chắn, cái tên ẩn tượng thế mà.

-Tại sao tôi lại nghe có người ở thành phố này nói về bang chúng ta? Thấy mặt White đã đen xì, nó vội đổi đề tài, miệng ngừng cười.

-Chắc là mấy cái bọn các ké từ N đến thành phố này giành địa bàn chứ gì!!

Cứ thế nó với White ngồi nói chuyện trên trời dưới đất, từ việc thân thể nó ra sao rồi anh em trong bang thế nào, nói say sưa một hồi đến cả tình hình kinh tế thị trường hiện nay rồi chẳng hiểu sao ra đến bà bán cá ngoài chợ (= _ =). Cuối cùng cũng tới thành phố N, bây giờ cũng gần trưa, nó và White lập tức đi tới bệnh viện nơi có thân thể nó.

Nhìn gương mặt không thể nào quen hơn của cô gái đang nằm trên giường bệnh kia, tâm trạng của nó bây giờ thật khó tả, đây chính xác là thân thể nó. Nó đi đến bên cạnh giường, không biết nói gì... Lúc này, cánh cửa phòng mở ra

-Anh White? Anh đến thăm Lam tỷ hả? Không phải anh ở thành phố H sao?

Người lên tiếng là Minh Nam, một trong những anh em của nó.

-Ừ, anh cũng mới về thôi. Cậu ấy thế nào rồi?

Hiểu ngay "cậu ấy" mà White nói là Mai Bảo Lam, Minh Nam thờ dài

-Lam tỷ vẫn chưa tỉnh lại, đã hơn một tuần rồi!! Nói xong mới để ý đến nó đang đứng thất thần bên cạnh White.

-Ai thế? Bạn gái anh à? Chà chà, xinh quá!! Dù đang là lúc Lam tỷ có chuyện nhưng tình yêu là đến bất ngờ mà, không sao không sao, tỷ ấy và bọn em sẽ thông cảm!! Nói xong quay qua nó -Chào chị!!

Nó còn chưa hoàn hồn, vẫn đứng đó nhìn chằm chằm vào thân thể nó kia, không để ý tới Minh Nam

Tay White giờ lên, nhá một cái

-Bạn gái cái đầu chú, giờ này mà còn nói chuyện đó!!

-Thôi thôi, không đùa nữa, em đi đây, anh cầm đồng trái cây này bỏ lên bàn giúp em!!

Thấy cánh cửa đóng lại, White đi tới cạnh nó, dùng tay quơ quơ trước mặt nó

-Này, cậu không sao đó chứ?

-Tại sao tôi lại còn bất tỉnh? Không phải tôi nhập vào cô ấy thì cô ấy cũng nhập vào tôi sao? Tại sao tôi tỉnh rồi mà cô ấy vẫn chưa tỉnh chứ? Nó hỏi một loạt.

-Tôi cũng không biết, lúc nghe cậu nói tôi cũng không tin được chuyện này! White im lặng một lúc rồi nói tiếp

-Nhưng nếu thực sự là như thế, theo tôi đoán, một là hồn cô ấy không có ở đây, hai là... cô ấy không muốn tỉnh, ba là...

-Ba là gì?

-Ba là...Cô ấy không thể tỉnh lại nữa!! White trầm mặc.

-Không thể nào, vậy thì tôi phải làm sao đây???

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Sau khi rời khỏi bệnh viện, ăn cơm trưa xong, nó thức mắc đi theo White vào một góc phố nhỏ, nơi này thật yên tĩnh như khuất với thế giới ngoài kia, khác xa không khí nhộn nhịp, hối hả của thành phố, chỉ thấy loáng thoáng bóng một vài người dân, White dẫn nó đi đâu thế? Nó sống ở đây lâu rồi mà cũng không biết có chỗ thế này.

-Này, chúng ta đi đâu vậy??

-Tìm cách đổi hồn lại cho cậu chứ đâu!!

-Nhưng chẳng phải cậu nói...

-Tôi chỉ đoán chứ không dám chắc được!! Chưa đợi nó nói hết câu White chen vào.

-Thế còn có cách khác sao? Mắt nó sáng lên.

-Ai biết được, vậy nên tôi mới dẫn cậu tới đây. White đứng trước một ngôi nhà sẫm màu, quay đầu nói với nó.

-Vào thôi!! Nói xong kéo nó cùng vào theo.

Bên trong căn nhà không khí thật âm u, chẳng có tiếng động nào, yên tĩnh đến lạ, nó theo sát White. Mẹ nó, Mai Bảo Lam nó không sợ trời không sợ đất nhưng mà sợ ma a!!! Nó và White đang đi trên một cái hành lang dài, cả hành lang chỉ có ánh sáng của ngọn đèn yếu ớt màu đỏ soi rọi làm cho không khí càng quỷ dị hơn, lúc này mà thêm chút nhạc rừng rợn nữa là không khác ngôi nhà ma là mấy. Nó cố nhìn phía trước, cuối hành lang là một tấm rèm che khuất cảnh phía sau. Bỗng có một người vén tấm rèm lên đi ra. Vì không đủ ánh sáng nên nó không nhìn rõ mặt được, chỉ thấy người đó hơi cúi người xuống mà đi, hình như là một người phụ nữ thì phải. Nó nhanh chóng né qua bên cạnh White nhường đường cho người đó, lúc ngang qua chỉ thấy người phụ nữ như hơi ngẩng lên nhìn nó rồi nhanh chóng rời đi, ánh đèn màu đỏ yếu ớt rọi lên mặt người phụ nữ, tuy không thấy rõ nhưng mà...cũng đủ làm nó sợ sệt lùi ra sau một bước. Cái nơi quái quỷ gì thế này? Nó vội níu tay áo White

-Này, cậu có cảm thấy gì không? Mắt nó nhìn nhìn xung quanh.

Im lặng

-Này, này,...!! Nó nắm vai White lay thật mạnh.

-Cậu làm gì thế? White quay mặt lại càu nhàu.

-Cậu đưa tôi đến đây làm gì hả? Nhìn sợ chết đi được!!

-Nhà của thầy bói thì như thế này cũng bình thường thôi, cậu không thấy trong TV à?

Thầy bói???

-Cậu đưa tôi đến gặp thầy bói làm gì? Nó ngẩng ra.

-Chẳng phải cậu nói tìm cách đổi lại hồn sao? Mấy cái vụ tâm linh này không tìm thầy bói hỏi thì hỏi ai? White nhướn mày nhìn nó.

-À, à ra thế...

-Mà sao cậu biết nơi này? Thắc mắc nối tiếp thắc mắc.

-Được người ta giới thiệu thôi,tôi nghe nói bà thầy bói này linh lắm, chắc sẽ có cách!

-Vào đi !! Cuối cùng cũng tới cuối hành lang, White và nó vén rèm đi vào trong.

Bên trong cũng không khác bên ngoài là mấy, không khí vẫn âm u huyền bí như vậy. Nó và White ngồi vào hai cái đệm trên đất đặt song song nhau, nhìn người phụ nữ trước mặt. Bà ta hình như không phải người ở đây, nước da bà ta hơi ngăm đen, tay đeo vài cái nhẫn có hình dạng nó chưa thấy bao giờ. Thấy nó im lặng, White hát vai nó, ý bảo nó nói.

-À...Bà... Chúng tôi đến đây...đề...

Nó chưa nói hết câu, bà thầy bói đã giơ tay ra hiệu cho nó ngừng lại rồi đưa tay ra làm động tác mời trước mặt nó, mắt còn nhìn nó chằm chằm. Nó nuốt nước miếng cái ực, liếc qua White. White hát nhẹ đầu, tay vỗ vỗ nó, miệng nói khẽ

-Đưa tay cho bà ấy.

Tay nó từ từ đưa ra, bà thầy bói nắm lấy, tay xoa xoa vài cái, nhưng mắt vẫn nhìn nó làm nó hơi sợ sợ...Đúng là hồi giờ nó không tin vào mấy cái chuyện thần thánh ma quỷ thật nhưng mà đến cái việc đổi hồn khó tin này cũng xảy ra trên người nó thì nói không tin cũng khó. Bà thầy bói cụp mắt nhìn vào bàn tay nó đang ở trong tay mình, khuôn mặt bình tĩnh bỗng ngưng trệ lại. Nó khó hiểu, đầu hơi vướn về phía trước nhìn vào lòng bàn tay mình, có cái gì đâu!!

-Có, có chuyện gì sao? Nó dè dặt hỏi, cái gì mà nhìn ghê vậy trời??

-Tôi nhìn thấy người đàn ông của cô!! Bà thầy bói rớt cuộc cũng mở miệng.

-Chồng tương lai của cô đang ở gần bên cô...

-Hả?!! Nhảm rồi nhảm rồi, tôi tới đây là đề...

-Suyt!! Bà thầy bói ra hiệu cho nó im lặng rồi nhắm mắt nói tiếp.

-Tuy rất gần mà cũng rất xa...

-Nhảm rồi nhảm rồi, tôi tới đây hỏi cách quay trở về thân xác của mình chứ không xem nhân duyên!! Nó vội nói, lộn đề rồi, bói kiểu gì vậy???

Thấy bà thầy bói nhắm mắt, White đứng dậy kéo nó còn đang không hiểu gì kia

-Đi thôi!!

-Này, thế là thế nào???

-Bà ấy đã nói hết rồi, chúng ta đi thôi.

Cái gì vậy trời??? Bà đã nói cái gì liên quan đến việc đổi hồn đâu??? Giỡn à???

Cả hai người cùng quay lưng đi về phía tấm rèm, đang định vén rèm bước ra bỗng nghe giọng nói từ phía sau vang lên

-Chỉ cần tới đúng thời điểm, mọi việc tự nhiên sẽ trở về như cũ...

Nó và White khó hiểu quay lại, chỉ thấy bà thầy bói đã lui về sau tấm màn màu đen, trong phút chốc, không còn thấy bóng bà ta đâu nữa. Nó lạnh người, vội kéo White đi ra khỏi căn nhà.

-Rốt cuộc là sao hả??

-Thì là vậy đó!! White đáp tỉnh bơ.

-Này!! Nó nóng rồi đấy.

-Cậu không nghe bà ấy nói gì sao? Chỉ cần tới đúng thời điểm, mọi việc tự nhiên sẽ trở về như cũ!! Câu đó cũng có nghĩa là...bây giờ không phải là đúng thời điểm.

-Thế tôi phải làm gì đây?? Càng nói càng không hiểu gì hết, nó quăng bách.

-Thì thuận theo tự nhiên thôi, chờ tới đúng thời điểm chứ còn sao nữa!!

-Vậy tôi vẫn phải làm Hoàng Y Nhã hả?? Nó ủ rũ.

-Bây giờ không còn cách nào khác!! Nói rồi White đặt tay lên vai nó, mặt cảm thông nói với nó -Chấp nhận số phận đi!!

Nó ảo não thở ra, biết đến khi nào mới đổi lại được đây?? White quay người đi phía trước bỏ nó lại.

-Đi thôi, cậu không nhanh là trễ chuyến tàu về H đó!!

-Tôi biết rồi. Nó chạy theo sau.

-À mà tôi nói với cậu tin này chưa nhỉ?? White đột nhiên quay sang nhìn nó.

-Chuyện gì??

-Hạ Đông Triều về rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vỡ Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Nhà ga...

-Cậu không đi với tôi à? Nó cầm trên tay vé tàu rồi hỏi White

-Tôi chỉ đến đó đi du lịch chứ không định ở đó lâu dài, và lại... Tim Xanh cần tôi điều hành khi không có cậu! White nhún vai.

-Ừ, vậy cũng tốt!! Nó thở dài -À, còn viện phí thì sao? Nó sực nhớ ra, không biết thẻ tiết kiệm của mình đủ không? Trời ơi tại sao lại dính vào mấy cái vụ này để tốn tiền chơi vậy trời???

-Tôi sẽ cho cậu mượn, yên tâm đi!

-Cậu... cậu... vậy mà trước giờ tôi vẫn tưởng cậu là ác bá chuyên cướp tiền trắng trợn của người khác chứ? Tôi sai rồi, thật xin lỗi!! Nó xúc động, nói giọng nghẹn ngào.

-Thôi nào thôi nào, lãi suất chỉ 50% một tháng thôi mà!! White dùng tay xoa xoa đầu nó, lòng nghĩ thầm mình còn tốt bụng chán.

Nó nghe câu đó, nụ cười cảm kích trên môi cứng ngắc, dùng sức hất tay White ra. Biết ngay mà, làm gì có chuyện tốt lành đó!! Nó quay phắt người, bước đi chuẩn bị lên tàu, bỏ White còn đứng phía sau vầy vầy tay cùng nụ cười tạm biệt. Huhu 50% một tháng, tiền của tôi!!!

Tôi là dòng chảy thời gian

Ngẩng đầu nhìn căn biệt thự to bự trước mặt, nó tiếp tục thở dài lần thứ 47. Sáng hôm nay nó còn nở nụ cười tạm biệt với nơi đây, vậy mà chiều lại quay trở lại. Cứ tưởng tìm được thân xác của mình rồi sẽ đổi lại được, ai dè.... Haizzz, lại thở dài, nó lẻ từng bước về phía cửa chính, liếc nhanh qua góc sân bên phải thì thấy chiếc mô tô của Lăng Hạo Thiên, hán còn chưa về nhà hán sao? Lưu luyến gì chỗ này mà sao không về đi trời? Mà nhà hán cũng lạ, không thắc mắc hán đi đâu sao? Xùy xùy, không phải việc của mình, không nghĩ nữa, mà hình như mình quên chuyện gì đó thì phải!!

Cuối cùng cũng đặt chân được tới thềm nhà lát đá hoa cương, tay nó đang định đẩy cửa vào thì...xet, một tiếng sét đánh ngang qua đầu nó, nó đứng cứng ngắc ở cửa. Chết mịa, nhớ rồi, hồi sáng mình còn đắm hán một đắm trước khi đi!! OMG!! Làm sao đây, làm sao đây. Nó ôm đầu gào thét, cầu trời cho cái tên đó trượt vô chuối hay có chuyện gì đó làm hán mất trí nhớ đi thì càng tốt, nếu không thì..TT_TT !! Viễn cảnh tắm toilet mở ra trước mắt nó.

Nó lăm la lăm lét đẩy cửa vào, mắt cảnh giác nhìn ngó xung quanh, nhón chân đi như ăn trộm.

Bộp!! Một bàn tay bắt lên vai nó, nó giật mình, xem tí là hét lên, nó tức giận, quay lại định chửi cho cái người không biết điều kia thì miệng cứng lại. Người đó không ai khác chính là Lăng Hạo Thiên. Miệng nó há ra rồi ngậm lại, há ra rồi ngậm lại mãi, không biết nói gì, cuối cùng phun ra một câu

-Ha...ha... Xin...xin chào... Áo đẹp đấy!! Nói xong câu này nó muốn tự tát cho mình một cái.

Lăng Hạo Thiên nheo mắt nhìn nó, nó có thể cảm nhận được mùi sát khí nồng nặc, lần này nó chắc chắn rồi, thằng cha này thuộc dạng thù dai!! Chết tôi rồi!!

-Hình như cô quên gì đó thì phải? Vừa nói tay còn cầm điện thoại lên lơ đãng lắc lắc trước mặt nó.

Nó nuốt nước miếng cái ực, mắt đảo qua một hồi rồi hạ thấp giọng, nở nụ cười nịnh bợ với Lăng Hạo Thiên

-Ha...haha...chuyện gì thì cũng phải bình tĩnh, phải bình tĩnh... chúng...chúng ta từ từ nói!!

-Được, chúng ta từ từ nói!! Mắt Lăng Hạo Thiên vẫn giữ nguyên trạng thái nheo lại như hồ ly, môi nở nụ cười "thiên sứ" đối với nó.

Bây giờ nó có nên đánh hẳn một trận cho đã tay rồi một đi không trở lại được không nhỉ? Nó ngoài mặt vẫn cười cười nhưng trong đầu không khỏi thoáng qua suy nghĩ đó. Lăng Hạo Thiên đã bỏ tay khỏi vai nó, một tay đút vào túi quần rồi lững thững bước vào phòng khách ngồi xem TV. Nó khó hiểu nhìn theo.

-Vào đây!! Tiếng ai đó vọng ra từ phòng khách.

Mặt nó không phục, cắn cắn môi dưới, chân bước mạnh từng bước xuống nền nhà lát đá hoa cương đi vào.

-Tôi khát nước rồi!!

-Khát thì tự đi mà uống, mắc mớ gì nói tôi là...!! Nó chưa nói hết câu lại thấy cặp mắt hồ ly nheo lại, lập tức đổi giọng nhẹ nhàng -Haha, anh uống trà hay uống nước lọc? Để tôi nói cô giúp việc lấy cho anh!! Mặt còn nở nụ cười miễn cưỡng.

-Hử?

-Thôi, thôi để tôi lấy, tôi lấy cho!! Nó nói xong lượn qua sau thành ghế đi về phía nhà bếp, lúc đi không quên chửi thề hằn, từ lúc nào mà Mai Bảo Lam này phải chịu áp bức thế này chứ?? TT__TT

Nó vào bếp rót một ly nước lọc, nhìn hộp đựng muối trước mặt, muối dễ tan hơn đường phải không nhỉ?

-Sao lâu thế hả? Tiếng tên trời đánh trong lòng nó vọng ra.

-Tôi đây, tôi đây!!

Nó thu cánh tay đang vươn ra để lấy hộp muối lại, cầm ly nước lọc chạy vào phòng khách, mỉm cười đưa ly nước cho Lăng Hạo Thiên, ngồi xuống đối diện rồi nói giọng ngọt ngào

-Anh cũng đã uống nước rồi, thôi thì chúng ta hãy bỏ qua hết những gì đã xảy ra đi nhé! Mắt nó chớp chớp chờ mong nhìn Lăng Hạo Thiên.

Lăng Hạo Thiên nhìn cặp mắt đầy "cảm tình" đối diện, bỏ qua hết sao? Khỏe miệng hần nhếch lên, cầm ly nước đã sạch sẽ trên tay mặt tỉnh bơ nhìn nó.

-Tôi chỉ nói là khát nước chứ đâu có bảo cô đi lấy?

Nụ cười nó cứng ngắc, sau đó đứng phắt dậy, cái tên này, cái tên này!!! Móaaaaa, nó muốn đánh người, nó muốn đánh người!!! ㄣ(ㄟ ㄟ)

-Thôi nào, chúng ta hãy bỏ qua hết mọi chuyện và làm lại từ đầu nhé bạn Lăng-Hạo-Thiên đẹp trai, thông minh, tốt bụng!! Nó tuôn một câu cùng với giọng điệu mà chính nó cũng mắc ói. Trong lòng nó giờ đây đang liên tục niệm: mình phải kiềm chế, mình phải kiềm chế!!!

-Vậy sao? Lăng Hạo Thiên như không để ý đến lời khen tặng của nó kia, cười cười rồi nói tiếp

-Nhưng mà... xin lỗi nha, tôi không thích!!!

-Thế anh muốn thế nào đây há??? Núi lửa cuối cùng cũng phun nham thạch.

-Haizz, bụng tôi bây giờ vẫn còn ê ẩm, cô nói xem tôi muốn thế nào?? Nói xong mắt lạnh liếc qua nó.

Nó cứng họng. Biết vậy đâm thêm hai ba cái nữa cho bõ, giờ hối hận thì được gì chứ? Hai cái video đáng xấu hổ kia còn nằm trong tay hần mà!! TT__TT Hần đúng là cái đồ khắc tinh của mình!!!

-Nhưng mà...

Nhưng mà??? Mắt nó sáng lên

-Nhưng sao?

-Tôi trước giờ là một người vô cùng rộng lượng, vậy nên...

-Rộng lượng cái con khi mồm!! Nó bĩu môi, lăm lăm.

-Cô nói gì? Mắt ai đó tiếp tục nheo lại đầy nguy hiểm.

-Áy, không có gì, anh nói tiếp đi, tiếp đi!! Nó hồi thúc, mẹ nó, mắt hồ ly rồi còn có tai thỏ.

-Tôi trước giờ là một người vô cùng rộng lượng, vậy nên... chỉ cần trong một tuần tới, cô ngoan ngoãn nghe lời tôi là được!! Nói xong nở nụ cười miễn phí đối với nó.

Cmm, những một tuần?? Mặt nó vặn vẹo.

-Sao? Không đồng ý? Lăng Hạo Thiên hỏi, tay còn cầm điện thoại lướt lướt.

-Sao lại không đồng ý được chứ? Haha... Nó cười miễn cưỡng.

-Tốt!! Vậy đi, bây giờ cô muốn làm gì thì làm đi, khi nào tôi cần thì phải xem biểu hiện của cô như thế nào!! Nói xong tay hướng nó phui phui, tựa lưng vào ghế xem TV.

Tối nay, con thú nhồi bông của nó lại bị một phen sút chí. ㄟ [ʹ ∇ ʹ] ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Xin Chào, Học Sinh Mới!!

Trường N.W bây giờ thật xôn xao. Các học sinh tập trung tại khu bảng tin đông như kiến. Hôm nay là ngày công bố điểm thi đồng thời cũng là việc xếp lớp cho học kì mới này. Khu vực trước ba bảng điểm của ba lớp khối cấp ba là ồn ào nhất, tiếng bàn tán không ít, có lẽ có sự thay đổi lớn nào chăng?

Nó lấy tay che miệng ngáp dài, tối hôm qua nằm thao thức mãi, nó lo sợ, nhớ lại cái kiểu trả thù ác độc của hân mà ngủ chẳng được bao nhiêu. Tay đút vào túi áo khoác, nó thông thả đi về phía khu vực đang rất nhộn nhịp kia, mày nường lên, có chuyện gì vui à?

À, thi ra là bảng điểm!! Nó bước tới gần, quay đầu nhìn xung quanh, sao cứ có cảm giác bọn học sinh như đang nói về nó ấy nhỉ? Một vài câu thoại bay vào tai nó

-Không thể tin được, chắc chắn là nó gian lận rồi!

-Từ B mà lên S cơ đấy, trước giờ tôi chưa thấy trường hợp nào nhảy xa đến vậy, chắc chắn là có vấn đề!!

-Đề kì này khó vậy mà...

Xi xầm...xi xầm... Tiếng bàn tán thật nhỏ, nó nghe cái được cái không, nhưng chắc chắn là họ đang nói về nó, cái cử chỉ điệu bộ cùng với ánh mắt lúc nói cứ chăm chăm vào nó kia không nói nó thì nói ai? (= _ =) Mấy bạn à, lần sau nói gì sau lưng người khác thì làm ơn đừng có lộ liễu như thế được không?

B mà lên S?? Gian lận?? Nó thắc mắc, vậy là có ý gì?

Sau một hồi tra cứu cái bảng điểm với vị trí lớp khối 11 trước mặt, nó cũng hiểu ra, nở nụ cười tự mãn

-Muahahahaha.....!!!!

Có thể chứ!! Nó lên lớp S rồi!! Đúng thứ 3 từ trên xuống dưới đó nha, không phải từ dưới đếm lên đâu!! hahahaha!!! Nó cười như điên, cả đám học sinh xung quanh không hẹn mà cùng tránh xa nó ra, nhìn nó bằng ánh mắt như nhìn sinh vật lạ.

Xa xa trên hành lang..

-Này, cậu chắc biết rồi hả? Dương Thế Tĩnh hộp một ít cafe, hát tay người đứng cạnh, mắt vẫn nhìn vào thân ảnh đang ngửa đầu lên trời không ngừng cười kia.

-Chuyện gì? Lăng Hạo Thiên mặt hồ hững hờ đáp.

-Đừng giả vờ!! -Dương Thế Tĩnh mắt ánh lên vẻ khó hiểu -Nhưng mà cũng bất ngờ thật đấy, cậu ta thay đổi rồi sao? Phong, cậu nói thử xem, dù sao cậu cũng ở chung một nhà với cậu ta mấy ngày nay mà!!- Nói xong mắt liếc qua Lăng Hạo Thiên đầy ẩn ý

-Ai kia hình như cũng vậy!! Lưu luyến mãi không chịu về luôn đấy!!

Nguyễn Vũ Trúc đứng cạnh Lăng Hạo Thiên, nếu ở đây không có người, ly cafe trên tay cô ta đã sớm bị bóp nát, nhưng giọng nói thì vẫn dịu dàng như không có chuyện gì xảy ra

-Thiên, cậu...cậu... vẫn còn ở nhà cậu ta sao?

Lăng Hạo Thiên chỉ liếc nhanh qua Nguyễn Vũ Trúc, không buồn cho cậu trả lời.

Nhận thấy được đáp áp không mong muốn, Nguyễn Vũ Trúc đã sớm nổi điên nhưng vẫn cố nhẹ giọng khuyên nhủ Lăng Hạo Thiên

-Hay là cậu về đi, bác ở nhà cũng lo lắng cho cậu lắm!!

-Chuyện của tôi khi nào làm phiền đến cậu vậy? Lăng Hạo Thiên mắt lạnh nhìn Nguyễn Vũ Trúc nói, sau đó dứt tay vào túi quần, nhìn về phía nó, khóe môi nhếch lên không dễ dàng thấy được rồi quay lưng đi mất. Bọn Dương Thế Tĩnh nhanh chóng đuổi theo.

-Tớ...tớ...chỉ quan tâm đến cậu thôi mà!! Nguyễn Vũ Trúc cố nói với theo, nhìn bóng lưng của Lăng Hạo Thiên đang dần xa, tay xiết chặt ly cà phê, quăng một cái bốp vào thùng rác gần đó, ánh mắt sắc lẹm nhìn nó. "Hoàng Y Nhã, mày được lắm"

[Nhà trường xin thông báo, các em học sinh sau khi đã biết thông tin học kì này sẽ học lớp nào mời về lớp cũ thu dọn sách vở chuyển qua lớp đó ngay khi tiếng chuông vào lớp kết thúc. Xin nhắc lại, các em..] - Tiếng nói nghiêm nghị của thầy hiệu trưởng vọng ra từ mấy cái loa.

Chuyển luôn ngay bây giờ à? Có quá nhanh không? Nó ngồi trong lớp nghĩ, cái trường này làm gì cũng gấp rút hết nhỉ? Tay nó nhanh chóng dọn dẹp mọi thứ bỏ vào balô, cũng không nặng nề gì mấy, có một cây bút chữ nhiều!!! (Gà: Đi học đem mỗi cây bút, vậy xách balô làm gì =_=)

Nó xách balô hướng cửa lớp đi tới trước bao nhiêu con mắt vẫn còn khó hiểu của một đám học sinh lớp cũ cùng một vài đứa học sinh mới. Tiếng bọn con gái bàn tán về nó vẫn rì rầm trong không khí, một chân bước ra khỏi cửa lớp, nó quay phắt lại làm cả đám học sinh vẫn đang nhìn theo nó giật mình. Nó định làm gì? Nhìn ánh mắt của nó mà cả bọn hồi hộp.

-Xém tí nữa thì quên, chào mấy bạn nha!! Nó nói xong còn không quên mi gió tạm biệt cả lớp, mắt nháy một bên đầy "tình cảm", vui vẻ bước ra tìm vị trí lớp S, bỏ lại sau lưng lớp B1 cùng một không khí thật là...khó tả!!

Đứng trước cánh cửa gỗ nhìn thôi cũng biết đắt tiền, phía trên là cái bảng vàng đề tên với dòng chữ đỏ nổi bật: lớp 11S, nó cảm khái, lớp Vip đây rồi, mình có nên làm một màn chào hỏi ấn tượng không nhỉ? Hay là thôi đi, không nên ấn tượng quá, nhờ lần át hết người khác thì không được hay cho lắm. Haizz, mình coi vậy mà còn tốt bụng chán (Gà: ٩ [͡° ▽ ͜͡] ۶)

Tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp kết thúc, nó đẩy cửa vào, nhìn xung quanh một lượt, cái lớp gì mà rộng chỉnh ỉnh nhưng le que có mấy đứa, cũng tầm 15 đứa ngồi học, lớp Vip có khác, bà cô chủ nhiệm thấy nó bước vào, lập tức đứng dậy nói với cả lớp

-Học kì này lớp ta sẽ có một bạn mới chuyển vào, chắc các em đã biết hết rồi!!-Nói xong quay qua nó -Em cũng giới thiệu một chút đi!!

Lâu lắm rồi lớp S mới có một người chuyển vào, tính ra thì từ năm cấp 2 đến năm cấp 3, học sinh trong lớp này vẫn như cũ, cái số 15 tưởng như không bao giờ đổi mà bây giờ lại nhích lên 16, chính vì thế mà cô chủ nhiệm mới bảo nó - một học sinh mới làm chệch cái con số 15 kia giới thiệu về mình.

-Xin chào mọi người, tôi xin hết!! Nó nói xong nở nụ cười tươi nhất có thể.

=_=". Màn chào hỏi ngắn gọn mà ấn tượng nhỉ? Mặt bà cô chủ nhiệm cùng mấy đứa học sinh chạy vài vạch đen.

-Sao em không nói rõ hơn về mình chút đi? Ví dụ như tên là gì ấy? Bà cô vẫn cố nở nụ cười gợi ý cho nó, có người nào giới thiệu bản thân mà còn cần người khác gợi ý giới thiệu tên như nó không?

Tên? Không phải trong cái bảng điểm có ghi sao? Nghĩ thế nhưng nó vẫn nói

-À, tôi tên là Hoàng Y Nhã, Nhã trong nhã nhận, còn Y thì...thì...-Ngừng một giây, nó xoa xoa cằm, Y trong cái gì nhỉ? -A, Y chắc là trong y tá, ha ha mọi người cứ hiểu là y tá nhã nhận đi, vậy đi!! haha

Khóe miệng cả lớp cùng bà cô chủ nhiệm giật giật, thì ra Hoàng Y Nhã còn có thể lý giải như thế!!

-Được rồi, chúng ta cùng tìm chỗ ngồi cho em nào!! Cô chủ nhiệm cố tỏ ra bình tĩnh nói với nó rồi quay xuống lớp.

-Ừm... còn chỗ nào trống không nhỉ?

-Thưa cô, bên cạnh em vẫn còn chỗ trống!! -Dương Thế Tĩnh ngồi ở dãy cuối mặt hớn hờ giơ tay lên.

-Vậy thì, Y Nhã, em xuống chỗ đó ngồi đi!!

-Vâng.

Nó bước đi trước cái nhìn hắc ám của mấy nữ sinh trong lớp. Sao nó hên thế chứ? Được ngồi bên cạnh Tình ca !! Bọn con gái trong lớp không phục nghĩ.

Dương Thế Tình lắc người ngồi qua một bên, nhường chỗ cho nó, mặt còn cười cười chào hỏi nó, mắt liếc nhanh qua con người đang gục đầu xuống bàn ngủ kia.

Tay Nguyễn Vũ Trúc nắm lại thành quyền nhìn nó ngồi xuống, vị trí đó đến cô ta còn không được ngồi, vậy mà...

Nó cười hi hi chào hai anh em Dương gia bên trái, lại quay sang định chào hỏi tiếp con người đang gục đầu xuống bàn ngủ bên phải. Ờ, cái đầu này nhìn quen lắm nà!! Tóc còn màu hung đỏ? Chẳng phải cái đầu tên trời đánh kia cũng có màu đỏ sao? Không thể nào, hán sao có thể ngồi ở đây chứ? Haha, đúng vậy, không thể nào!!

-À, bạn gì ơi, xin chào, mình là học sinh m... Chưa nói hết câu, nụ cười xã giao trên môi nó cứng ngắc, diện kiến cái mặt con người bên phải đang ngẩng lên nhìn nó kia.

-Xin chào, học sinh mới!! Lăng Hạo Thiên nhếch môi, nở nụ cười nửa miệng với cái mặt méo xẹo của nó.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vó Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tôi Được Làm Lớp Trưởng!!

-Kể từ hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu bước vào học kỳ 2 của năm, tôi hy vọng lớp ta sẽ giữ vững phong độ như trước!! -Cô chủ nhiệm cất giọng thanh thanh nói trước lớp.

-À, còn về cán bộ lớp, có ai có ý kiến gì không? Hay vẫn giữ như cũ?

Rầm...

Tiếng ai đó đập bàn làm chấn động cả lớp, nối tiếp là tiếng la thất thanh của nó

-Thưa cô, em muốn đổi chỗ!!! Em muốn đổi chỗ!!!

-Có chuyện gì sao?

Cô chủ nhiệm nhìn khuôn mặt "nhất quyết phải đổi" của nó cùng với khí thế hùng hục kia, tuy khó hiểu nhưng vẫn giữ vững phong độ là một giáo viên mẫu mực, giọng nhẹ nhàng nói

-Lần sau có chuyện gì em nên giơ tay lên phát biểu chứ không nên đập bàn như thế!!

-Vâng, vâng, sao cũng được, sao cũng được -Nó gật gù đầu, vội giơ tay lên rồi nói tiếp -Thưa cô, em muốn đổi chỗ, em muốn đổi chỗ!!!

-Ừm... Vậy có bạn nào có thể đổi chỗ cho bạn không? -Cô chủ nhiệm nhìn khắp lớp.

Đám con gái mắt sáng lên, chỗ đó bên trái là Dương Thế Tình, bên phải là Lăng Hạo Thiên đó, được ngồi chỗ đó mỗi ngày không phải là quá hạnh phúc rồi sao? Chỗ đó đến cả Nguyễn Vũ Trúc - hotgirl của trường, bạn thanh mai trúc mã của Lăng Hạo Thiên mà cũng không có cửa, bây giờ có cơ hội đổi chỗ không chớp lấy thì đúng là đầu óc bị chạm mạch!!

-Thư...a... - Cả bọn con gái nhao nhao lên, tay một vài đứa đã định giơ lên cao, nhưng khi thấy ánh mắt lạnh thấu xương của Lăng Hạo Thiên quét khắp lớp thì chẳng biết tay từ bao giờ đã thụt xuống, chữ "thưa cô" còn chưa nói hoàn chỉnh.

Thấy tình hình có vẻ không ổn, nhiệt độ trong phòng đang giảm xuống, cô chủ nhiệm cố giữ bình tĩnh, miệng tươi cười, mặt hiện vẻ bất đắc dĩ nói với nó

-Xem ra không có ai đồng ý đổi chỗ cho em rồi, thôi thì chúng ta cứ giữ nguyên vị trí như vậy một thời gian rồi tính tiếp ha. Nói xong không đợi nó trả lời đã chuyển sang chủ đề khác, cứ tiếp tục thì chắc nhiệt độ cái phòng này giống như trong tủ lạnh luôn quá.

-Quay lại việc bầu cán bộ lớp nào, có ai có ý kiến gì không?

Nó hậm hực ngồi xuống, mắt trừng lên nhìn qua Lăng Hạo Thiên, dịch xa hẳn ra nhất có thể. Huhu, sao số tôi khổ thế này, đã giáp mặt cái tên hung thần này ở nhà, tưởng lên trường là né được, ai dè...TT_TT. Bây giờ nó thật nhớ cái lớp cũ quá đi mất. Mẹ ơi còn phải nghe lời hán một tuần nữa!! Có ai cứu

tôi không? Nó gào thét trong lòng.

-Thưa cô, học kỳ này cho em xin từ chức!! -Một bạn nam đầu bàn giờ tay.

-Em cũng vậy.

-Lớp trưởng? Lớp phó? Hai em có chuyện gì sao? Cô chủ nhiệm thắc mắc.

-Thời gian này em sẽ tăng thời gian học lên nên có lẽ sẽ không quản lý lớp tốt như trước được ạ.-Anh bạn đầu bàn đáp.

-Gia đình em thì có việc, thưa cô. -Cô bạn lớp phó trả lời.

-Được rồi, vậy cả lớp có ai đề cử bạn nào hay tự đề cử không?

Dương Thế Tĩnh ngồi bên cạnh nó vẫn đang hóng chuyện vui, nghe câu đó không biết nghĩ gì mà miệng nở nụ cười, lập tức giờ tay lên

-Em xin đề cử bạn Hoàng Y Nhã cho vị trí lớp trưởng.

Lớp... lớp trưởng sao? Đó chẳng phải là cái chức bao năm đi học nó vẫn mong muốn ngồi vào sao? Trước kia, với học lực của nó muốn làm lớp trưởng thì quả thật là dư sức, nhưng nó quậy quá nên luôn luôn bị đẩy xuống làm tổ viên, bây giờ có cơ hội rồi!! Nó vui thật, mắt nó nhìn Dương Thế Tĩnh lại có thêm một tia cảm tình, miệng nở nụ cười cảm kích.

-Vậy, người thứ nhất được đề cử là Hoàng Y Nhã -Cô chủ nhiệm viết tên nó lên bảng rồi quay xuống -Còn ai đề cử người khác không?

Lớp 11S chỉ có vài ba nam sinh, đa phần đều là nữ, độ mê trai cũng không giảm, vậy nên khi thấy nụ cười sát gái của Dương Thế Tĩnh càn quét một lượt qua khắp lớp thì đều vô ý thức lắc lắc đầu, ủng hộ cho việc nó làm lớp trưởng.

-Vậy chúng ta thống nhất bạn Hoàng Y Nhã làm lớp trưởng nhé!! Hoàng Y Nhã, em có ý kiến gì không?

-Không, thưa cô!!

-Được rồi, vậy lớp trưởng sẽ là Hoàng Y Nhã!! Cô chủ nhiệm nói xong quay lên bảng ghi dưới cái tên nó hai chữ lớp trưởng.

Trong lòng nó nở hoa, haha cuối cùng cũng được làm lớp trưởng, thì ra chuyển lớp cũng không tồi, đúng là trong cái rủi có cái may!! Mong ước bấy lâu nay đã thành hiện thực!! Nó xúc động quá đi mất!!

-Bây giờ là lớp phó, có ai đề cử bạn nào không?

Dương Thế Tĩnh lại hớn hở giờ tay

-Thưa cô, em xin đề cử bạn Lăng Hạo Thiên.

Cái em gì thế? Sao lại có Lăng Hạo Thiên ở đây? Nó đang vui mừng, nãy giờ ngồi cười tùm tùm mãi, nghe được câu đó, hai khóe miệng nó quật xuống, một tia cảm tình dành cho Dương Thế Tĩnh cũng không cánh mà bay. Cho cái tên trời đánh đó cùng làm cán bộ lớp với mình thì còn gì là vui nữa, không được, nhất quyết không được.

Đám học sinh trong lớp đã bị Dương Thế Tĩnh thu phục từ lâu, tất nhiên nhìn qua Lăng Hạo Thiên lại không có biểu hiện gì là không đồng ý, cả bọn đều thống nhất ý kiến chung bầu Lăng Hạo Thiên là lớp phó.

-Em phản đối!!-Nó lập tức đứng lên.

-Tân lớp trưởng? Tại sao em lại không đồng ý?

-Vì...vì... Em nghĩ bạn Lăng Hạo Thiên cũng không đồng ý đâu cô ạ!! Phải không bạn Lăng Hạo Thiên? Nói xong nở nụ cười miễn cưỡng nhìn qua Lăng Hạo Thiên, mắt chớp liên tục, ngụ ý là "Nói phải đừng tôi".

Lăng Hạo Thiên mắt liếc nhanh qua khuôn mặt nó, không để ý đến lời nó nói, môi nhếch lên, buông một câu

-Em sẽ cố gắng!!

-Vậy thì lớp phó là Lăng Hạo Thiên, lớp trưởng là Hoàng Y Nhã nhé!!

Cả lớp gật gật, riêng nó vẫn bất chấp phản đối.

-Không, không được!!!

-Tân lớp trưởng, chúng ta ở đây bầu cán bộ lớp theo tỉ số em biết chứ? Tỉ số đang nghiêng về em là 1-14 nên ý kiến của em không được chấp nhận, em hiểu chưa?- Cô chủ nhiệm giọng ôn tồn nói với nó.

-Nhưng...nhưng...

-Được rồi, em ngồi xuống đi, chúng ta sẽ bắt đầu học trong vài phút nữa!!

Nó ngồi bịch xuống, mặt nhăn nhó, nhìn qua Lăng Hạo Thiên ngồi bên phải, lại quay sang Dương Thế Tĩnh đang cười tùm tùm bên trái, nụ cười rõ ràng là đang chờ xem chuyện vui. Bỗng Lăng Hạo Thiên vỗ vai nó, nó giật mình quay lại, thấy con mắt hồ ly đang híp lại, miệng sói nở nụ cười, đưa móng vuốt ra trước mặt nó

-Lớp trưởng, chúng ta hãy cùng giúp đỡ nhau trong học kì mới nhé!!

Nó khóc không ra nước mắt giờ bàn tay ra bắt lấy, ở nhà không đủ hay sao mà còn phải lên trường gặp mặt hần nữa, lại còn cùng làm cán bộ lớp, huhu, sao số tôi khổ vậy nè trời!! TT__TT

Cách đó không xa, cây bút chì trong tay Nguyễn Vũ Trúc đã bị bẻ gãy dưới học bàn nhưng trên mặt cô ta vẫn giữ được nét bình tĩnh. Tại sao Thiên lại đồng ý cơ chứ? Không phải Thiên rất ghét nó sao? Qua dây người, nhìn nó đang bắt tay Lăng Hạo Thiên, ánh mắt cô ta âm trầm hơn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vó Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Gà: Chương này Gà lười đặt lên quá, mn đọc rồi biết ha!!

Hờ hờ, lâu lâu tốt ngày ra 2 chương một lần!! Vỗ tay ủng hộ Gà nào!!! Clap clap clap...

[Ầm ầm ầm, pằng pằng pằng pằng, chiu chiu chiu chiu chiu, bùmmmmmmm

Ầm ầm ầm, pằng pằng pằng pằng, chiu chiu chiu chiu chiu, bùmmmmmmm...]

Tiếng nhạc chuông điện thoại quen thuộc vang lên, nó nằm vật vã trên bàn, mắt còn chưa mở hết, lục tìm cái điện thoại trong túi, không nhìn xem ai gọi, lấy tay lướt qua màn hình. Đang là giờ nghỉ trưa, ai gọi vậy nhỉ? Nó bắt máy, giọng ngái ngủ

-Alo, thần rùa nghe đây!!

Đầu bên kia im lặng vài giây.

-Này, gọi mà sao không nói gì hết vậy, tôi cúp đó nha!!

-Tôi đây!! -Một giọng nói trầm thấp vang lên.

-Tôi nào? Tôi có quen không?

-Người vĩ đại nhất cậu từng gặp!!

-Xin lỗi, hình như cậu lộn số rồi, tôi vừa mới thấy người đó trong gương cách đây vài phút!!

Lại im lặng.

-Này, có gì thì nói lẹ đi, tôi không rảnh!

-Hạ Đông Triều, tôi là Hạ Đông Triều. Người bên kia cũng hết kiên nhẫn, cuối cùng cũng báo danh tin.

Nó tỉnh ngủ hẳn, mở to mắt bật dậy

-Đông...Đông Tà ?!!!

3:30 pm

Tại quán cafe Hương Khói, trong một góc khuất cạnh cửa sổ, chỗ này xem như cũng yên tĩnh. Nó ngồi đối diện với một cô gái tóc màu hạt dẻ, mặt bộ đàm trắng bó sát lộ ra những đường cong hoàn hảo trên cơ thể, trên bàn là cái túi xách chanel đắt tiền, chiếc khuyên hình thánh giá đính trên tai trái càng làm nổi bật hơn khuôn mặt tuyệt mỹ trước mặt nó kia, tay còn không ngừng gõ gõ từng nhịp trên bàn. Người này không ai khác chính là cô bạn tương thân tương ái đã mất tích mấy năm nay của nó - Hạ Đông Triều.

Hạ Đông Triều ánh mắt dò xét nhìn người trước mặt, tuy đã nghe White nói sơ qua về việc này, White cũng chắc chắn là nó nhưng cô vẫn phải tự mình kiểm chứng mới được, việc khó tin như thế trước giờ cũng chỉ có trong tiểu thuyết, bây giờ lại xảy ra giữa hiện thực, Hạ Đông Triều nghi ngờ cũng phải!!

-Cậu là Mai Bảo Lam? -Hạ Đông Triều mở đôi môi đỏ mọng hỏi.

-Đúng, đúng, Đông Tà, thật sự là tôi mà!! Nó hóp một hóp ly nước trái cây trước mặt, gật đầu lia lịa.

Ánh mắt Hạ Đông Triều nhìn nó, đúng là chỉ có Mai Bảo Lam mới gọi cô là Đông Tà, với lại cái giọng điệu khi bắt điện thoại của nó đúng là cái kiểu đặc trưng của Mai Bảo Lam. Hạ Đông Triều tiếp tục nói

-Làm sao để tôi tin cậu là Mai Bảo Lam? Cậu có bằng chứng gì thuyết phục việc cậu là Mai Bảo Lam không?

-Tôi thực sự là Mai Bảo Lam mà!! Nó đau đầu, bằng chứng sao? Nó cố nhớ, năm 10 tuổi tụi nó quen nhau, không được, việc đó thì ai cũng biết, Đông Tà nó sẽ không tin, hay năm 13 tuổi tụi nó lập bang chằng? Cũng không được, việc đó người khác còn biết rõ hơn nữa...

-Tôi sẽ gợi ý cho cậu, nếu trả lời được câu hỏi của tôi, tôi sẽ tin cậu là Mai Bảo Lam, đồng ý chứ? Nhìn nó đang ôm trán cố tìm "bằng chứng", Hạ Đông Triều đưa ra phương pháp.

Mắt nó sáng lên: -Được được!!

-Mai Bảo Lam sợ cái gì nhất?

Cái này thì... tiết lộ không được hay cho lắm!! Nhưng mà nhìn cái ánh mắt của Hạ Đông Triều..., nó cắn răng nói ra, dù gì Đông Tà nó cũng đã biết rồi, nói một lần nữa cũng không có mất mát gì.

-Ma và nhện!!

-Tốt. Câu hỏi tiếp theo: thần tượng?

Xi... cái này mà cũng hỏi, nó thần tượng ai chẳng lẽ nó không biết sao?

-Lúc nhỏ thần tượng Lý Mạc Sầu, lúc lớn thì thần tượng Người Nhện!

-Lý do?

Cái này...cái này... thì hơi... không được hay cho lắm. Lúc nhỏ nó thần tượng Lý Mạc Sầu vì mỗi lần xem Thần Điều Đại Hiệp chỉ có mỗi Lý Mạc Sầu xuất hiện là có nhạc đệm, với lại có cây phát trần nhìn như ông bụt nên trong mắt nó lúc đó Lý Mạc Sầu thực sự rất lung linh, lại thêm võ công siêu lợi hại, thế là Lý Mạc Sầu trở thành thần tượng của nó, cho đến một ngày sau khi xem xong tập Lý Mạc Sầu trúng độc rồi tự tử chết thì hình ảnh thần tượng trong nó sụp đổ, đúng lúc lại chiếu phim người nhện, thấy anh nhện không những đẹp trai mà còn lợi hại, đu dây không đứt, đặc biệt anh KHÔNG SỢ NHỆN thì mắt lại sáng lên, xem như đã tìm được thần tượng mới (= ="). Giờ nghĩ lại mấy cái lý do đó, nó thấy thật... củ chuối!!

Thấy nó im lặng, Hạ Đông Triều tiếp tục hỏi

-Trong quá khứ có chuyện gì đặc biệt liên quan tới người nhện không?

Nói tới cái này nó lại đau lòng, năm đó xem phim thấy anh nhện bị nhện cắn nên mới trở nên lợi hại thế, nó cũng định bắt chước nhưng mà sợ nhện quá lại không dám, đến một ngày nó bị chó cắn, thế là nom nớp cả một tuần, ngày nào cũng lo sợ biến thành Người Chó, đến nỗi cơm ăn không vô, ngủ cũng không yên, vì sao ư? Người Chó chắc xấu lắm lại chẳng lợi hại, vậy nên có phim nào nói về Người Chó đâu chứ? Lúc bị Hạ Đông Triều biết được, Hạ Đông Triều ôm bụng cười hết cả 3 ngày, cười đến sái quai hàm, đó thực sự là nỗi xấu hổ lớn nhất đời nó.

Mắt nhìn Hạ Đông Triều trước mặt đang nhìn chăm chăm chờ mình trả lời, nó bất đắc dĩ phải nói ra, nhớ lại lúc đó đúng là nhục quá mà...

Hạ Đông Triều nghe xong thì vừa lòng, chắc chắn đây là nó, hỏi tiếp

-Đã tìm xem có cách nào đổi lại được chưa?

-Nếu có cách tôi đã không ngồi ở đây trong thân thể người khác nói chuyện với cậu!! Nhắc tới nó lại ảo não.

Cả hai người cùng im lặng một lúc. Nó chợt nhớ ra

-Mấy năm nay cậu đi đâu thế hả? Lúc đi cũng không một lời từ biệt là sao?

-Cũng bắt đầu dĩ thôi, tôi phải về Ấn Độ để học tiếp quản dân công ty của ngoại bà bà ở bên đó chứ sao? Chỉ là gặp đến cả tôi cũng không lường trước được!!

-Vậy là giờ cậu về đây luôn chứ? Nó nhìn Hạ Đông Triều, nó cũng biết Hạ Đông Triều là con một ở nhà nên quyền thừa kế sau này sẽ là của cô ấy, tiếp quản cả gia sản lớn như thế cũng phải có sự chuẩn bị trước là đương nhiên.

-Chắc vậy!!

-Oa, tốt quá, thế bây giờ cậu đang ở đâu?

-Cũng gần đây thôi, ừm... để xem nào, tôi nhớ là ông quản gia còn nói tôi phải đi học cái trường gì gì đó, ừm... N.M hay N.A gì gì đó!!

-N.W?

-Ừ, chắc vậy, cậu biết sao?

-Vui quá, tôi cũng đang học ở đó nè, à không phải, là Hoàng Y Nhã cũng đang học ở đó!!

-Hoàng Y Nhã?

-Là cái cô tiểu thư tôi đang nhập vào đây này!! -Nó giải thích

-Khi nào cậu chuyển vào?

-Chắc là mai, mấy ngày trước tôi làm bài sát hạch bây giờ chắc cũng có kết quả rồi!! Hạ Đông Triều đưa cốc cafe lên miệng nhấp một ngụm trả lời.

-Cho tôi địa chỉ đi, mai tôi sang nhà cậu!!

-Đường XZY, nhà số ZZ!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vó Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Nó ngồi chém gió với Hạ Đông Triều đến quên cả thời gian, cũng phải, xa nhau gần 2 năm rồi mà.

[Àm ầm ầm, pằng pằng pằng pằng, chiu chiu chiu chiu chiu, bùmmmmmmm

Ầm ầm ầm, pằng pằng pằng pằng, chiu chiu chiu chiu chiu, bùmmmmmmm...]

Màn hình điện thoại hiện lên 3 chữ Người Dấu Yêu. Hả? Cái quái gì thế này? Chắc là người quen của Hoàng Y Nhã. Người Dấu Yêu? Xùy..., sến rện. Nó bắt máy, lại câu nói kiểu cũ

-Alo, thần rồng nghe đây!! Ai vậy?

Đầu bên kia im lặng 3 giây. Nó nhủ mày, dạo này thịnh hành cách gọi điện rồi im lặng thì phải!!

-Cô đang làm gì đấy. -Giọng con trai trầm thấp bên kia đầu dây.

Cái giọng này, cái giọng dù đánh chết nó cũng nhận ra này không phải là giọng điệu hách dịch của tên trời đánh đó sao?

-Hẹn hò, đừng có quấy rầy tôi!! Nó hậm hực nói.

Đầu bên kia lại im lặng vài giây.

-Không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây.

-Tôi muốn ăn bún riêu.

Nó nghe câu đó sững lại, ăn bún riêu thì có liên quan gì tới nó không?

-Vậy thì bảo cô giúp việc nấu cho anh ăn, mắc mớ nói tôi làm gì? Rảnh à? Nó khó chịu.

-Tôi muốn ăn bún riêu ở đường XX, quán XYZ!!

-Ồ, thì sao? Nó vẫn chưa nhận ra ý của Lăng Hạo Thiên.

-Tất nhiên là cô đi mua chứ sao!!

Nó nổi đóa lên, mẹ nó, đường XX cách đây cũng gần 2 cây số, mà trọng tâm ở đây là nó đang đi bộ, thằng cha này đúng là biết cách hành người khác.

-Sao tôi phải đi mua cho anh chứ? Gọi điện bảo người ta giao hàng đi!

-Ồ đó không giao hàng tận nhà, đừng quên cô đã hứa gì với tôi!! Mua nhanh về nhanh, tôi không chờ lâu được.

-Anh... anh...

Cụp, tút tút tút... Tiếng tút dài lạnh ngắt vang lên bên tai nó, nó trừng mắt nhìn cái điện thoại, tay cầm mà như muốn bóp nát nó.

-Có chuyện gì sao? -Hạ Đông Triều ngồi đối diện quan sát nãy giờ lên tiếng hỏi.

-Không có gì!! Nó nén giận.

-Ai thế?

-Kẻ thù của tôi!! Không ngừng một giây nó lập tức nói ra, mặt hậm hực.

Hạ Đông Triều vẫn nhìn nó mặt đỏ lên vì nén giận, không nói gì, đặt cốc cafe lên bàn, nhìn vào chiếc đồng hồ Rolex Thụy Sĩ màu trắng bạc trên cổ tay, mờ miêng nói với nó

-Giờ tôi phải đi rồi, có chuyện gì mai gặp!! Trễ giờ rồi.

-Ừ, mai tôi sẽ sang nhà cậu, bái bai!!

Nhìn chiếc xe Lamborghini dần khuất xa, nó thở dài một hơi, nhìn con đường trước mặt, mình phải đi gần 2 cây số mua đồ ăn cho tên đó ư? Hắn đúng là ác bá ức hiếp người quá đáng mà. Lại là câu nói cũ: Sao số tôi khổ thế này!! TT_TT

_____ 2 cây số là 2 cây số, 2 cây số là 2 cây số _____

Nó đứng trước một quán ăn trông có vẻ cũ kỹ, có lẽ là quán lâu đời. Sao một tên công tử như Lăng Hạo Thiên lại biết chỗ này nhỉ? Dù thắc mắc nó vẫn bước vào. Nồi nước dùng bốc khói nghi ngút được đặt ngay cạnh lối ra vào, bên cạnh là tủ gia vị, đang là giờ đông khách.

-Cô bé, cháu ngồi ăn hay là đem về? Bà chủ cũng như đầu bếp của quán đang bận rộn bên cạnh nồi nước, mặt lấm tấm mồ hôi hỏi nó.

-À..., đem về ạ!!

-Vậy cháu ngồi chờ chút xíu nhé, bà làm liền cho cháu! Bà nói xong nở một nụ cười với nó.

-Vâng!

Nó nhìn xung quanh một lượt, không gian ở đây thật ấm cúng, không xa hoa hay trang hoàng rực rỡ như những quán khác mà mang một cái gì đó hơi hoài niệm về quá khứ, khách ra vào nườm nượp, có lẽ họ cũng thích bầu không khí ở đây. Tại sao Lăng Hạo Thiên lại biết chỗ này? Nó vẫn thắc mắc.

-À, cô bé này, cháu muốn cay ít hay nhiều? Tiếng bà chủ hỏi nó.

-Bình th... -Một ý nghĩ xấu xa chợt lóe lên trong đầu nó, lập tức nó nở nụ cười - Cay nhiều đi bà, em trai cháu khi ăn phải nêm thật cay mới được bà ạ, bà cứ bỏ thêm một hai muỗng ớt vào cũng được, chứ cháu sợ không đủ cay!!

-Cay dữ vậy sao?

-Vâng, không cay xé miệng là không được đâu bà. Nó vẫn cười, một nụ cười nham hiểm.

-Ừ, bà biết rồi!!

Nhìn từng muỗng từng muỗng ớt lần lượt được cho vào bị, nó cười thầm trong lòng, cay cho chết anh, dám sai tôi đi mua à, hahahaha!! Tưởng tượng cái mặt Lăng Hạo Thiên khi ăn tô bún riêu siêu cay này, nó thấy thật hả hê, tâm trạng cũng đỡ hơn được chút ít.

Cầm bịch bún nó bắt đầu lại cuộc bộ gần 2 cây số đi về. Mặt trời đang từ từ khuất bóng sau mấy nóc nhà cao tầng, trời dần tối. Nhìn sắc trời, nó lại bắt đầu chửi Lăng Hạo Thiên, do hấn mà mình mới về trễ thế này!! Nó vừa đi vừa đá hòn sỏi dưới chân, miệng không ngừng lẩm bầm chửi Lăng Hạo Thiên, bỗng vai nó va vào ai đó làm người nó xém ngã.

-Cmm, đưa nào đi mà không có mắt vậy? Tiếng chửi cùng giọng điệu nghe cũng biết là mấy tên đầu đường xó chợ.

Nó vẫn không để ý, cứ tiếp tục đi. Vai nó bỗng ai nắm lấy, trước mặt xuất hiện hai ba tên côn đồ, mặt cười xấu xa, cả hàm răng vàng phô ra.

-Cô em, đừng phải người khác mà không xin lỗi là bất lịch sự lắm đấy, đúng không tụi bây? Tên đang nắm vai nó nói giọng đều cang với mấy tên bao vây xung quanh nó.

-Thôi mà Hắc Báo, em ấy chỉ là bất cẩn chút thôi mà, phải không em gái!! Một tên khác dùng đôi mắt hình tam giác nhìn nó từ trên xuống dưới, cười hi hi mở miệng nói, tay không biết từ lúc nào đã nắm lấy tay nó.

-Đừng rồi đừng rồi, em gái xinh thế này đi một mình chắc là buồn lắm phải không? Hay là tối nay đi với tụi anh giải sầu cũng rất vui đó! Một tên khác dùng đôi tay thô ráp vuốt mặt nó.

Ba bốn tên du côn bao vây xung quanh nó, một vài người đi đường thấy cảnh đó lại ngó lơ, không một lời ngăn chặn, chỉ muốn đi càng nhanh càng tốt, lại cảm thấy thương hại cho nó, mấy tên du côn đó hoạt động ở đây đã lâu, mấy lần báo cảnh sát cũng không làm được gì bọn chúng, vậy nên chẳng ai ngu ngốc mà lại dám dấn vào.

Nó im lặng không lên tiếng, mấy tên du côn cho là do nó quá sợ hãi, lại thấy bịch bún riêu nó đang cầm trên tay, một tên không biết điều giật lấy rồi quăng một cái bịch xuống đất, bịch bún riêu tan nát... Sau đó giờ giọng dụ dỗ

-Ăn gì mấy thứ này chứ? Em gái cứ theo bọn anh, chúng ta đi ăn thứ khác ngon hơn!!

Nhìn bịch bún đã không còn hình dạng, nước bên trong chảy lênh láng ra ngoài, nó lại nở nụ cười ngoài dự liệu của mấy tên du côn.

-Được, chúng ta cùng đi!!

Bọn du côn thoáng ngạc nhiên nhưng lúc sau cũng vui vẻ cười ha hả, tay khoác vai nó dẫn đi, không để ý mùi sát khí nồng nặc đang bốc lên từ nó.

15p sau

Trong một hẻm nhỏ không một bóng người, vang lên tiếng đánh nhau nghe bốp bốp, tiếng xương bị bẻ gãy kêu răng rắc cùng với tiếng la thất thanh của bọn côn đồ.

Nó vừa hạ từng cú đấm xuống mặt từng tên côn đồ vừa chửi, đánh hăng say từ tên này đến tên khác, tiếng bốp bốp nghe thật đã tai. Chẳng mấy chốc cả đám người đã nằm gục dưới chân nó. Nhìn bọn người thảm bại đang ngất xỉu, thương tích đầy mình trước mặt, nó bẻ tay răng rắc, nhớ tới bịch bún đã tan nát, miệng lại chửi một câu

-Damn it!!

Cmm, giờ phải đi mua lại nữa, đã bực mình rồi còn gặp mấy cái tên râu ria này, đúng là tốn thời gian.

Nó xoay người bước đi, chân bỗng bị nắm lại, một tên trong đám côn đồ vẫn còn chưa ngất, con mắt bị đánh cho sưng lên híp lại nhìn nó, cắn răng dùng chút sức cuối cùng mở cái miệng đầy máu ra hỏi nó

-Mày là ai? Tại sao tao chưa bao giờ thấy mày ở đây? Mày thuộc bang nào? Nói xong không ngừng thò, đánh gần 5 người cao lớn đo ván chưa tới 10 phút, nhân vật lợi hại thế này chắc chắn thuộc một bang nào đó, tại sao hấn chưa bao giờ thấy nó ở thành phố này.

Nó dùng ánh mắt gọi là "lạnh thấu xương" nhìn con người mình đầy thương tích đang cố sức nắm chân nó kia, tay đút vào túi quần, hừ một cái, quay đi để lại bóng lưng lạnh lùng cùng câu chửi

-Chung Nam son hậu, hoạt tử nhân mộ

Thần điều hiệp lữ, tuyết tích giang hồ.

Tên côn đồ nghe xong câu đó đứng hình hai giây, sau đó thành công học máu mà ngất xỉu!!

Nó vừa đi ra khỏi ngõ vừa huýt sáo. Ấy cha, mình thật là ngầu quá đi mất!!!

Chương 35: Vương Khanh Đụng Độ Hạ Đông Triều

Trời tối hẳn, đúng 7h nó về nhà. Chiều nay nó đi đi về về gần 5 cây số, chân mỏi nhừ. Vừa vào nhà đã ném bịch bún lên cái bàn trong phòng khách trước mặt Lăng Hạo Thiên, ngã người trên salon nằm nghỉ. Trong khi mình cuộc bộ gần 5 cây số hẳn lại ngồi đây vừa nhâm nhi ly trà vừa xem TV, đúng là tức chết mà, mắt nó trừng lên nhìn Lăng Hạo Thiên.

-Hẹn hò vui về chứ?

Cmm, còn hỏi vui về không nữa? Vui cái @\$#@%\$^!!!

-Sao anh không ăn đi, tôi đã mua về rồi đó!! Nó không trả lời câu hỏi của Lăng Hạo Thiên, lại chuyển sang bịch bún riêu nằm trên bàn.

-Bây giờ tôi không muốn ăn nữa.

-Anh, anh nói vậy là sao hả??? Nó bật dậy, không ăn nữa là thế quái nào, vậy thì chiều nay mình đi bộ xa như thế thành công cốc à? Không được, nhất định bằng mọi cách phải đồ hết bịch bún riêu cực phẩm này vào miệng hẳn. 卐(*Д*卐)

Lăng Hạo Thiên liếc xéo nửa con mắt về phía nó.

-Để tôi đồ ra tô là được chứ gì?

Nó chạy nhanh về phía nhà bếp, tay cầm theo bịch bún, sau đó lại từ nhà bếp bung một cái tô ra đặt trước mặt Lăng Hạo Thiên, tay cầm đôi đũa dúi vào tay hắn, miệng không ngừng thúc giục

-Ăn đi, ăn đi cho nóng, để nguội mất ngon!!! Ánh mắt nó nhìn về phía Lăng Hạo Thiên chờ chuyện vui sắp xảy ra, miệng cười cười, tưởng tượng cảnh Lăng Hạo Thiên ăn một miếng đầu tiên mà cay đến bỏng họng, nó càng hả hê.

-Thôi thì cô cũng đã vất công đi mua, tôi cũng không nỡ bỏ phí thế này, vậy nên...

Nó gật gật đầu liên tục, vậy nên ăn nhanh đi, đừng nói nhiều nữa!!!!

Lăng Hạo Thiên đang nói giữa chừng thì ngừng lại, bắt một tay nó, cầm đôi đũa đặt vào lòng bàn tay, sao đó khép mấy ngón của nó lại giữ cho đôi đũa cố định. Mặt nó ngo ngắc, nhìn lên khuôn mặt đang cười của Lăng Hạo Thiên

-Vậy nên, cô ăn đi ha!!!

Àm!!! Nó cảm thấy đầu mình như có cục đá nặng ngàn cân đập trúng. Mặt nó cứng ngắc vài giây, sau đó lấy lại bình tĩnh, cười nói

-Sao thế được chứ, tôi mua cho anh mà, sao có thể để tôi ăn chứ?!! Haha.

-Không sao, dù gì tôi cũng mới ăn cơm xong, chiều giờ cô đi chắc mệt rồi, ăn đi cho nóng, để nguội mất ngon!!! Vừa nói vừa đẩy tô bún tới trước mặt nó.

Huhu, ông trời ơi, con chỉ mong có được một lần trả đũa được hắn thôi mà, có cần khó thế không??. Trong lòng nó gào thét, mặt lại chần chờ nhìn tô bún đầy ốt trước mặt. Cái này đúng là gieo gió gặt bão bão mà!! TT_TT

-Sao không ăn nhanh đi? Cô còn chần chờ gì nữa? -Mắt Lăng Hạo Thiên híp lại -Hay là cô không dám ăn?

-Vì... vì sao mà tôi không dám chứ? Có gì trong đó đâu? Nó chột dạ. (Gà: càng nói càng lộ sơ hở =_=)

Tay nó cầm đũa gấp mà lòng roi lệ, từ từ đưa vào miệng. Lại câu nói cũ: Sao số tôi khổ thế này? TT_TT

Nó vừa ăn mà nước mắt nước mũi trào ra, miệng sưng phồng lên, đúng là cay đến mức làm cho người khác thăng hoa, nó sẽ không bao giờ quên tô bún riêu ác mộng này!!!

Tối nay, con thú nhồi bông của nó lại bị đứt thêm vài đường chỉ!!!

Sáng hôm nay nó dậy thật sớm, dắt chiếc xe đạp ra khỏi cổng rồi phi một cái đến nhà Hạ Đông Triều, lúc đi còn không quên trừng Lăng Hạo Thiên một cái dãn mặt.

Đúng 8h25, trường N.W.

Hạ Đông Triều dừng xe, bước xuống, nhìn qua nó mặt đang tái mét. May mà chưa tới nỗi nôn ra.

- Vẫn còn say xe à? Ở trong thân thể người khác vẫn vậy sao?

- Có vẻ như tình trạng không nặng bằng lúc trước, không... không sao!!

Nó dựa vào thành xe lấy lại sức, hỏi Hạ Đông Triều

- À, cậu học lớp nào thế?

- Tôi không biết, bây giờ phải lên phòng hiệu trưởng trước đã.

- Ủ, vậy cậu đi đi, tôi lên lớp trước đây, chuông reo rồi!!! Có gì giờ nghỉ trưa tôi sẽ tìm cậu!! Nó nói xong ngoắc ngoắc tay tạm biệt Hạ Đông Triều rồi đi một mạch về phía dãy phòng học. Ui da, sao tự nhiên đau bụng vậy nè?

Hạ Đông Triều đứng ở góc sân nhìn bốn tòa nhà cao sừng sững xung quanh, mày nhủ lại, lúc này quên hỏi nó phòng hiệu trưởng ở đâu, vậy nên hiển nhiên là Hạ Đông Triều đang phân vân không biết đi đường nào.

- Phòng hiệu trưởng ở đâu? Giọng nói trống không không đầu không đuôi, nghe có vẻ hơi kiêu ngạo vang lên sau lưng Hạ Đông Triều.

Hạ Đông Triều không để tâm, vẫn đứng đó cầm tấm bản đồ trường mà tra, lạ thật sao này giờ tra không thấy.

- Này, tôi nói cô đó!! Vương Khanh bực mình nắm vai Hạ Đông Triều, kéo người Hạ Đông Triều xoay lại đối diện với khuôn mặt đẹp trai của mình, dự đoán Hạ Đông Triều mặt sẽ hiện lên vẻ si mê khi nhìn thấy mình.

Nhưng không, mặt Hạ Đông Triều vẫn không hiện lên bất kì cảm xúc nào, nhìn Vương Khanh bằng nửa con mắt, mày hơi nhủ lại.

Vương Khanh hơi ngạc nhiên trước biểu cảm này của Hạ Đông Triều, cất giọng kiêu ngạo hỏi

- Phòng hiệu trưởng ở đâu?

- Đi thẳng 300m, quẹo trái 400m, đi thẳng, quẹo phải rồi đi thẳng, lại quẹo trái đi hết đường, phòng hiệu trưởng ở cuối cùng!! Hạ Đông Triều không nhanh không chậm buông một câu, tốt bụng chỉ đường cho Vương Khanh, tay còn chỉ về tòa nhà đối diện, chẳng cần biết ở đó có phòng hiệu trưởng hay không.

Vương Khanh nghe xong cũng chẳng thêm thắc mắc, không nói gì xoay người hướng phía Hạ Đông Triều vừa chỉ mà đi. Nhìn bóng lưng Vương Khanh dần xa, khóe miệng Hạ Đông Triều hơi nhếch, mắt đảo qua một vòng xung quanh tìm người hỏi thăm.

- Xin lỗi, cho tôi hỏi phòng hiệu trưởng ở đâu? Bất gặp một cậu nam sinh, Hạ Đông Triều lập tức hỏi. Nói chuyện với người khác phải như thế này chứ!!

- À, bạn... bạn cứ đi thẳng rồi lên tầng một phòng thứ nhất sẽ thấy. - Cậu nam sinh mặt đỏ lên khi thấy Hạ Đông Triều, tay chỉ về khu nhà phía sau lưng.

- Cảm ơn!! Nói xong quay người bỏ đi.

- Không... không có gì!! Cậu nam sinh đứng đó thần thờ, mặt vẫn còn đỏ, tim đập bịch bịch bịch trông theo bóng Hạ Đông Triều khuất xa.

Vương Khanh nhìn cánh cửa trước mặt, hình như hơi nhỏ so với lúc trước thì phải, phòng hiệu trưởng đổi rồi sao?? Sao xuống cấp dữ vậy?? Hàng loạt câu hỏi đặt ra trong đầu Vương Khanh, mình mới nghĩ có 4 tháng thôi mà!! (Gà: Có 4 tháng chớ nhiều!! Không bị đuổi mới hay!!)

Dù thắc mắc Vương Khanh vẫn đẩy cửa vào, nhìn cảnh tượng trước mặt. Tiếng nhạc xập xình xập xình vang lên khắp phòng, bên trong còn có một nhóm người đang nhảy theo nhịp, lắc hông qua lại. Hiển nhiên, đây là câu lạc bộ Aerobic!! Khóe môi Vương Khanh giật giật lần thứ nhất.

- Cậu là người mới đăng kí tham gia à? Vào đây nhảy để chúng tôi xem thử nào!! - Hội trưởng câu lạc bộ Aerobic tới cửa hướng Vương Khanh nói, cơ thể không ngừng chuyển động, vẫn giữ trạng thái lắc theo nhạc. Vì gần tới cuộc thi Aerobic toàn quốc nên câu lạc bộ Aerobic mới được trường đặt cách cho hoạt động vào buổi sáng mà không cần lên lớp. Hội trưởng lại tưởng Vương Khanh là người tới đăng kí nên mới hỏi thế.

Khóe môi Vương Khanh giật giật lần thứ hai, dần ngó ra mọi chuyện, mặt chuyển sang màu đen. Có mấy nữ sinh trong câu lạc bộ nhận ra Vương Khanh, hét lên

- Vương Khanh kia!! Anh ấy đi học rồi!!! - Nữ sinh A

- Thật không, thật không? - Nữ sinh B

- AAAA, đúng là Vương Khanh rồi!! - Nữ sinh C

- Khanh ơi, em yêu anhhh!! - Nữ sinh D

-Vương Khanh vào câu lạc bộ của tụi mình kìa!! AAA, Hạnh phúc quá!!! -Nữ sinh E

Và còn nhiều nữ sinh khác. Một vài nam sinh trong câu lạc bộ vẫn luyện tập, trong lòng khinh thường, cũng chỉ là một thằng con trai chứ mấy!!!

Câu lạc bộ Aerobic chẳng mấy chốc xôn xao lên, cái tin Vương Khanh đi học lại cũng được lan xa.

Vương Khanh nén giận hỏi hội trưởng vị trí phòng hiệu trưởng, sau đó tay rút túi quần, xoay người đi một mạch, nghiêng răng, mặt hầm hầm cúi xuống. Mẹ nó, con nhỏ đó dám lừa mình!! Đừng để tôi gặp lại cô, con nhỏ chết tiệt!!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Rời khỏi phòng hiệu trưởng, Hạ Đông Triều đứng trước lớp 11S, đẩy cửa vào trước con mắt của cả đám học sinh trong lớp. Hôm nay lại có học sinh mới à?

-Đó chẳng phải là Alexandra Alnadi sao? Tiếng một nữ sinh thốt lên, tay còn cầm cuốn tạp chí vừa lấy ra từ học bàn.

-Ai thế? -Vẫn có người thắc mắc.

-Cậu không đọc báo sao? Đây là người thừa kế của F-World đó.

F-World là đâu chứ? Nếu như nói về bất động sản thì chắc chắn sẽ không bằng nhà Lăng Hạo Thiên, về lĩnh vực công nghệ điện tử cũng sẽ không bằng nhà Dương Thế Tĩnh nhưng những mặt khác không đứng nhất thì cũng đứng nhì hiện nay, sở hữu phần lớn chuỗi nhà hàng khách sạn cao cấp trên thế giới, đứng đầu trong thị trường chứng khoán, hiện tại còn đang vươn lên dẫn đầu trong ngành giải trí... có thể nói không một thương nhân nào lại không biết đến cái tên F-World. Tin tức về người thừa kế F-World cũng mới được công bố mới đây. Cả lớp xôn xao hẳn lên, đám con gái còn tùm lại nói chuyện, chỉ chờ Hạ Đông Triều, khen có, chê có, ngưỡng mộ có, ganh tỵ cũng có.

-Các em trật tự nào -Cô chủ nhiệm gõ thước cộp cộp trên bàn ổn định lớp.

-Hôm nay chúng ta sẽ đón chào thành viên thứ 17 của lớp ta, tôi mong các em sẽ nhiệt tình giúp đỡ bạn trong học kỳ này. -Cô chủ nhiệm mặt hiện vẻ nghiêm túc nói rồi quay sang Hạ Đông Triều -Em tự giới thiệu đi!!

Hạ Đông Triều mặt vẫn bình thản, nhàn nhạt buông một câu

-Xin chào, tôi xin hết!!

=_=". Cái kiểu chào này... hình như... hơi giống với ai đó... Không phải kẻ tiếp là một màn lý giải ý nghĩa tên nữa chứ?

-Em ngồi ở đâu?

Tiếng Hạ Đông Triều kéo bà cô về chủ đề chính.

-Bàn trên bàn cuối lớp còn chỗ, em ngồi ở đó nhé!!

Hạ Đông Triều không nói gì, cất bước xuống chỗ ngồi của mình, vì đồng phục là áo sơ mi ngắn tay nên cả cái hình xăm Henna trên tay phải lộ rõ ra ngoài càng thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh hơn. Đúng là trường này có nội quy cấm nhuộm tóc, cấm xăm hình thật nhưng nhìn xung quanh một lượt đầu đầu cũng thấy mấy cái đầu xanh đỏ tím vàng thì cũng biết, một vài cái nội quy có mức phạt đến nỗi đuổi học may ra còn được thực hiện. Cô chủ nhiệm thở dài một hơi rồi quay về bàn giáo viên lấy sách ra chuẩn bị vào bài. Đúng lúc này, tiếng bước chân ai đó chạy hối hả về phía cửa lớp, thảng không kịp tung vào cửa một cái rầm, sau đó cái mặt hần vết đỏ của nó lộ ra, hiển nhiên là hậu quả của cú va chạm vừa rồi.

-Lớp trưởng, em đi trễ. -Cô chủ nhiệm phàn nàn.

-Haha, chỉ là trễ một chút thôi mà cô, lần sau em... A, Đông Tà, cậu cũng học ở đây nữa hả? Nó chưa nói hết câu, nhìn xuống dưới lớp thấy Hạ Đông Triều, bỏ mặc bà cô đang định lên giọng chất vấn, nó tỉnh bơ đi về phía Hạ Đông Triều.

Hạ Đông Triều chỉ liếc qua nó, ngụ ý là "Không thấy tôi ngồi đây hay sao mà hỏi?"

Bà cô chủ nhiệm bị cho ăn bơ thì tức giận, kiểm chế trong lòng, bên ngoài vẫn giữ thái độ là một giáo viên mẫu mực yêu thương học sinh, lên giọng

-Được rồi, lần này tôi bỏ qua. Tất cả lấy sách vở ra, chúng ta bắt đầu học!!

Nó hớn hờ ngồi xuống, sáng tự dưng đau bụng nên nó mới chạy vào toilet một chút, ai ngờ lại đến trễ. Nhìn qua Lăng Hạo Thiên vẫn giữ tư thế gục đầu xuống bàn, lại nhớ tới tô bún riêu tối hôm qua, nó sôi máu nhưng không làm được gì. Cứ thế trôi qua ba tiết đầu, tiếng chuông báo hiệu giờ nghỉ trưa vang lên.

-Cô không đi ăn trưa à? Câu hỏi thăm hiem hoi của Lăng Hạo Thiên hướng nó nói.

Nó nhìn Lăng Hạo Thiên bằng ánh mắt đề phòng, hôm nay còn hỏi mình có đi ăn cơm trưa không, trong đầu nó xẹt qua ba chữ "có âm mưu", nó lập tức trả lời

-Không.

-Tùy cô thôi. Nói xong tay rút túi quần xoay người đi mất, Dương Thế Tĩnh thấy thế đuổi theo, còn hỏi có đi ăn trưa nữa không đấy, coolboy của chúng ta thay đổi thật rồi, haha!!

Nguyễn Vũ Trúc chạy theo sau Lăng Hạo Thiên, lòng hừng hực lửa giận, trước giờ Lăng Hạo Thiên đối với ai cũng giữ thái độ hờ hững, hôm nay còn hỏi thăm nó, nhớ lại một màn vừa rồi, cô ta cảm tức quay lại nhìn nó, lòng hạ quyết tâm sử dụng hạ sách cuối cùng.

Nó vẫn ngồi buồn chuyện với Hạ Đông Triều, không biết mình đã rơi vào tầm ngắm của người khác, đến khi bụng nó réo mới kéo Hạ Đông Triều xuống căn tin.

Ngồi trong góc khuất ở căn tin, nó cẩn cảm nhận được ánh mắt của mọi người hướng về bàn nó, tai nó giồng lên nghe tiếng bàn tán xung quanh. Cái gì mà Alnadi rồi thừa kế gì gì đó... Nó cuối cùng cũng nhận ra chủ đề mà bọn họ đang nói là về Hạ Đông Triều

-Này, họ đang nói về cậu kia.

Hạ Đông Triều nhún vai từ chối cho ý kiến, tao nhả cắt một miếng thịt bò trên đĩa rồi đưa vào mồm.

Nó không nói nữa, tập trung vào đĩa cơm ở đang ăn dở của mình. Thực ra nó cũng biết là nhà Hạ Đông Triều rất giàu nhưng giàu như thế nào thì nó chưa bao giờ quan tâm đến vấn đề này, chỉ cần thật lòng làm bạn nó thôi không phải đủ rồi sao?

Vương Khanh bước vào căn tin trước bao con mắt hình trái tim của hàng trăm nữ sinh xung quanh, mắt nhìn thấy nó trong góc khuất, nhớ đến sự việc xảy ra mấy ngày trước, mặt hần hiện vẻ hứng thú, tay rút túi quần bước về phía bàn nó sau đó kéo ghế ngồi xuống, động tác nhanh gọn không một giây gián đoạn nào, mắt vẫn nhìn nó chăm chăm, không chú ý tới Hạ Đông Triều bên cạnh.

-Này, nhớ tôi chứ?

Nó ngẩng đầu lên đối diện với khuôn mặt đẹp trai cùng nụ cười sát gái của Vương Khanh, quay qua Hạ Đông Triều

-Người quen của cậu à?

Hạ Đông Triều lắc đầu.

Lúc này Vương Khanh mới chú ý tới người còn lại, nhận ra đó là ai, hần nghiêng răng

-Cô... cô chính là con nhỏ chết tiết chỉ đường cho tôi lúc sáng!!

-À... -Hạ Đông Triều à một tiếng.

-Ai thế? -Nó hỏi.

-Tôi không biết. -Hạ Đông Triều buông một câu làm cho Vương Khanh càng tức hơn, trước giờ hần luôn rất tự hào về khuôn mặt đẹp trai, người gặp người thích, người gặp người ấn tượng này của mình, vậy mà cô ta... cô ta lại bảo là không biết, mới gặp có mấy tiếng trước chứ nhiều. Dù tức giận nhưng Vương Khanh lấy lại bình tĩnh rất nhanh, vẫn giữ phong độ là hotboy của trường, mặc kệ Hạ Đông Triều, mục tiêu của hần là nó chứ không phải cô ta, quay sang cười nói với nó

-Tôi là Vương Khanh, em nhớ tôi chứ?

Nó vừa nhai cơm vừa nhìn mặt Vương Khanh, cuối cùng cũng nhận ra, đây không phải là cái tên được mình "cứu" khỏi bọn côn đồ mấy ngày trước sao?

-Nhớ, có chuyện gì không?

-Không có gì, chỉ là tôi muốn báo đáp thôi mà!! Nói xong lại cười, vẫn là nụ cười tỏa nắng hóp hóp hồn bao nữ sinh.

-Cơ mặt bị liệt à, sao mà cười ngu mãi thế? Hạ Đông Triều chọt vào một câu.

Nghe câu đó, khoe môi Vương Khanh giật giật, kiềm nén tức giận trong lòng, không quan tâm tới lời nói của Hạ Đông Triều, xem đó như là ruồi muỗi vo ve bên tai, vẫn hướng nó nói

-Cho tôi một cái hẹn được chứ? -Lại cười. Thấy mặt nó vẫn không có phản ứng gì với hiệu ứng sát gái của mình, Vương Khanh càng có hứng thú với nó.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại nó vang lên, lần át cả câu vừa nói của Vương Khanh, màn hình hiện lên ba chữ Người Dấu Yêu, nó đau đầu, sao mình lại quên đổi tên trong đây được chứ? Cái này là Lăng Ác Bá chứ Người Dấu Yêu cái quái gì!!!

-Alo, có chuyện gì? Nó bắt máy, giọng khó chịu, đang là giờ ăn cũng không yên sao trời?

-Qua đây. -Giọng Lăng Hạo Thiên trầm trầm vang lên trong điện thoại, nó còn ngửi thấy mùi tức giận trong đó. Hừ, tức cái gì chứ?

Nó ngo qua bàn Lăng Hạo Thiên, lại thấy hắn đang nhìn mình, nó cũng không khách khí trừng lại.

-Sao tôi phải...

-Đừng quên trong một tuần này cô phải nghe lời tôi!! -Không đợi nó nói hết buông một câu rồi cúp máy.

Nó bực mình kéo ghế đứng lên, nói với Hạ Đông Triều một câu rồi hậm hực đi về phía Lăng Hạo Thiên, quên luôn những gì Vương Khanh vừa nói. Hạ Đông Triều nhàn nhạt liếc qua khuôn mặt không thể tin được của Vương Khanh, thấy tâm mất hần đang chuyển về phía mình thì nhếch môi cười nhạt hần, nụ cười nửa miệng thật đáng đánh đòn. Nhìn nó không để ý đến mình mà bỏ đi, trong sự nghiệp tán gái bất bại trước giờ của mình, Vương Khanh cảm thấy lần này thật thảm hại, lại đập vào mắt là nụ cười nhạt của Hạ Đông Triều, hần tức giận, hạ quyết tâm cura đồ nó cho bằng được.

Cách đó không xa, Lăng Hạo Thiên nhìn nó đi về phía mình thì cảm thấy rất hài lòng, nhích qua một chút thấy Vương Khanh đứng dậy rồi đi thì bỗng rất há dạ. Hừ, cái tên đó, cười gì mà cười mãi thế? Đã cười ngu còn ráng cười, lại dám cười trước mặt nó. Lăng Hạo Thiên hừ lạnh, trong lòng khinh bỉ Vương Khanh một phen. Dương Thế Tĩnh ngồi bên cạnh thấy hết biểu cảm này, mặt hiện vẻ không biết nói sao, vẫn tiếp tục ăn com, lác đác cảm thán, chặc chặc, lại còn thế nữa cơ đây.

Nguyễn Vũ Trúc nãy giờ quan sát một màn này, thấy nó đứng trước bàn giảng co với Lăng Hạo Thiên một hồi rồi kéo ghế ngồi xuống, vẻ mặt không phục, tay cô ta xiết chặt đũa, nếu không phải đôi đũa làm bằng kim loại thì bây giờ chắc đã gãy thành hai khúc rồi, trong lòng cô ta cười lạnh, "để xem mày còn như thế này được bao lâu". Dương Hoàng Yến ngồi bên cạnh, mắt thủy chung vẫn dán vào chiếc Smartphone trên tay, một giây kia rồi sang Nguyễn Vũ Trúc, ánh mắt bình thản nhưng bên trong lại chứa một tia phức tạp.

Gà: Thông báo với mn là thời gian này chuẩn bị vào học rồi nên Gà sẽ post chậm hơn một chút, mong mọi người thông cảm. Cảm ơn đã đọc♥♥

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Chàng Trai Bên Cây Đàn Dương Cầm

Đạo này Vương Khanh cảm thấy rất buồn bực. Đã 3 ngày kể từ hôm ở căn tin, trong thời gian này, hần cứ lượn lờ trước mặt nó, hết tặng hoa rồi lại có ý cùng ăn com trưa, lại có mấy hôm muốn đưa nó về nhà, còn vâng vâng và vâng vâng các chiêu khác, nhưng chỉ có một kết quả chung: không hiệu nghiệm!! Nghĩ đến lại tức, chẳng phải cũng do con nhỏ chết tiết kia với cái tên nhà họ Lăng lúc nào cũng xuất hiện đúng phút chót ư? Không, là kẻ kè bên nó mới đúng. Thực ra từ trước đến nay, chỉ có mấy đứa con gái tự nguyện sà vào lòng hần, hần cũng chẳng tốn một chút công sức nào, với gia thế và gương mặt này, cùng một vài câu nói bên tai, thử hỏi có em gái nào thoát khỏi? Vậy mà... lần này lại khác!! Chẳng hiểu sao lúc nào hần có cơ hội là lại thất bại. Ví dụ như cùng ăn com trưa chẳng hạn, nếu không có việc lâu lâu lại vang lên những câu nói móc họng của Hạ Đông Triều hay những cú điện thoại phá hoại của Lăng Hạo Thiên thì hần cũng không cần bực mình cho đến bây giờ. Lại ví dụ như vụ tặng hoa, haizz để Gà kể cho mọi người nghe.

Hôm đó là một ngày đầy nắng, trời trong xanh, nước long lanh, gió lành lạnh, chính xác là 2 ngày trước, Vương Khanh bí mật đặt một bó hoa hồng thật to, lại bí mật để lên bàn học của nó, xung quanh bàn còn rơi vương vãi vài cánh hoa, trông lãng mạn như trong phim vậy, nhìn thôi cũng biết người sắp xếp có bao nhiêu dụng tâm, làm cho bọn nữ sinh trong lớp một phen ghen tỵ với nó (Vương Khanh học 12S nha mn). Nhưng nhân vật chính của chúng ta khi thấy cảnh này thì... lại nổi điên gào lên

-Cmn, đũa nào vậy hả?? Đũa nào dám xả rác trên bàn bà ?!!!! Bà mà bắt được thì...!! -Nó đang nói thì dừng lại, nghiêng rằng, mắt neho lại quét quanh lớp một lượt, hai tay nắm bó hoa được bao bọc thật đẹp xé toạt ra làm hai, động tác cảnh cáo trước bao con mắt kinh hãi của bọn học sinh trong lớp, bó hoa to gần bằng cái ống nước thế kia, vậy mà nó xé ra như xé bánh tráng, cả bọn lập tức lác đác nguyền nguyền ý nói không phải mình. Sáng hôm nay nó bị Lăng Hạo Thiên chơi một vỏ ức chế ở nhà rồi, lên trường còn thấy rác đầy bàn bảo sao không bực??

Thế là kế hoạch tặng hoa của Vương Khanh thất bại thảm hại.

Lại nói đến việc đưa nó về nhà... Thôi thôi, khỏi nói nữa, càng nói càng tệ, dẹp qua một bên đi!!

Cuối cùng sau bao nhiêu chiêu thức đã được đề ra, Vương Khanh kết luận rằng: nó, là trường hợp đặc biệt, phải dùng cách đặc biệt. Hắn quyết định hỏi thăm ý kiến của một vài tên đàn em có kinh nghiệm lâu năm về vấn đề này. Sau bao lần trao đổi, kế hoạch "Chàng trai bên cây đàn dương cầm" được đặt ra. Lần này không giống như những lần khác, đây được sắp xếp là một cuộc gặp mặt tình cờ. Sẽ có người nhờ nó mang đồ tới khu hoạt động các câu lạc bộ gần vườn trường, tất nhiên là việc này giao cho mấy tên đàn em rồi. Tiếp theo nó sẽ nghe thấy tiếng dương cầm du dương vang lên đâu đó rồi tò mò mà lần theo tiếng đàn ấy, và thật bất ngờ khi thấy một chàng trai đang ngồi bên cây dương cầm trắng tinh khôi giữa vườn hoa đầy thơ mộng, khuôn mặt chàng trai mang một nét buồn thẳm thẳm, tiếng đàn chất chứa nỗi niềm vang lên khi những đầu ngón tay lướt trên phím đàn. Thấy cảnh ấy thì trăm phần trăm nó sẽ xiêu lòng, đó là câu mà người đưa ra kế hoạch này chắc chắn phán xuống. Vương Khanh thừa nhận, cái kế hoạch này hơi sến, nhưng nghe thì cũng có lý, vậy nên, hắn thực hiện. (Gà: Cái này là hồi trùng thánh nghiệm phim Hàn rồi nà =_=)

Kế hoạch diễn ra thật suông sẻ, nhưng Vương Khanh không ngờ được rằng người tới lại là khắc tinh trong lòng hắn - Hạ Đông Triều. Đúng là tên đàn em nhờ nó mang đồ tới khu hoạt động các câu lạc bộ thật, nó cũng tốt bụng đồng ý, nhưng giữa chừng lại đau bụng nên mới nhờ Hạ Đông Triều. Và đúng như kế hoạch "Chàng trai bên cây đàn dương cầm", Hạ Đông Triều đã đến vườn trường, thấy toàn cảnh Vương Khanh đánh đàn, gương mặt buồn ra sao. Hạ Đông Triều đứng dựa vào gốc cây bên cạnh, chân bắt chéo, nhếch môi nhìn cảnh trước mặt rồi buông một câu

- Bị tào bôn thì mau đi chữa đi, đừng có nhịn rồi khó chịu trong người mà làm cái mặt thối hoắc đó với lại đánh ra âm thanh khủng khiếp như thế!!!

Câu nói đúng là sát phong cảnh. Tay Vương Khanh đánh trật nhịp, mặt không buồn nổi nữa, khoe mắt giật giật nhìn lên người nói câu này, chỉ thấy Hạ Đông Triều đã quay lưng bỏ đi. Thế là kế hoạch "Chàng trai bên cây đàn dương cầm" lại nằm trong danh sách thất bại thảm hại, cũng từ đó, không thấy Vương Khanh đánh đàn bao giờ nữa!!!

Không nản, chuyển sang kế hoạch "Tình cờ tại rạp chiếu phim"

- Tại sao lại là rạp chiếu phim? - Vương Khanh thắc mắc.

- Khanh ca, anh nhiều kinh nghiệm như thế mà không biết đó là nơi dễ nảy sinh tình cảm nhất sao? - Hội viên Clan "Tán gái là phải đồ" A giải thích.

- Nói nghe thử?

- Này nhé, anh và cô ấy sẽ không biết hai người tình cờ một cách cố ý ngồi cạnh nhau trong rạp, màn hình chiếu những hình ảnh rừng rợn của bộ phim ma, chắc chắn cô ấy rất hoảng sợ, theo bản năng sẽ tìm một chỗ dựa, bỗng nhiên nhận ra anh ở bên cạnh thì sao? Tất nhiên là rất mừng và còn cảm động rồi, không phải sao? (Gà: Bái phục, tại hạ xin bái phục!!)

- Đúng, đúng, lòng cảm động không biết chừng lại biến thành tình yêu cũng nên!! - Hội viên Clan "Tán gái là phải đồ" B tán thành.

- Em thấy kế hoạch này khả quan đó Khanh ca - Hội viên C gật gù.

Vương Khanh xoa xoa cằm ngẫm nghĩ một lát rồi nói

- Cứ làm vậy đi!! - Một giây kia sức nhớ ra cái gì, quay lại dặn dò - Nhớ cẩn thận con nhỏ Hạ Đông Triều chết tiệt kia!! Không được để cô ta biết!! Nghe rõ chưa?

- Yes, sir!!

- Tại sao lại tặng tôi? - Nó nhìn cậu nam sinh đang cầm vé xem phim tặng cho mình trước mặt, đồ miễn phí thì ngu gì không lấy, dù nghĩ thế nhưng ngoài mặt nó vẫn hỏi.

- Thực ra là... - Cậu nam sinh cố tìm lý do.

- Được rồi, cậu không cần nói, tôi biết là tôi hoa gặp hoa nở, người gặp người thích, cậu cũng không ngoại lệ, tôi sẽ nhận!! - Nói xong lấy luôn tấm vé.

Khoe môi cậu nam sinh giật giật, định nói gì đó nhưng lại thôi, dù sao cũng xem như hoàn thành nhiệm vụ rồi, thì ra Vương Khanh thích kiểu con gái như vậy, haizz!!

Nó sau khi đi được một đoạn, cầm tấm vé trên tay, lòng cười thầm, tưởng tôi không biết mấy người muốn gì sao? Không dám đưa thẳng cho Đông Tà nên muốn nhờ tôi làm trung gian chứ gì? Cái tên Vương Khanh gì đó cũng thật là... Haizz, làm từng đó trò như thế sao nó không hiểu được chứ? Chẳng phải là thích Đông Tà mà không dám nói ư? Trước giờ nó cũng không thấy Hạ Đông Triều có bạn trai bao giờ, thái độ cứ hồ hững với vấn đề này sao ấy, với tư cách là một người bạn tốt, nó không thể để như thế mãi được. (Gà: Thật tội nghiệp Khanh ca!! ㄟ [ʹ ∇ ʹ] ㄟ)

[Ầm ầm ầm, pằng pằng pằng pằng, chúu chúu chúu chúu chúu, bùmmmmm..

Àm àm àm, pằng pằng pằng pằng, chiu chiu chiu chiu chiu, bùmmmmm...]

Là Lăng Ác Bá. Nó bắt máy.

-Cô đang ở đâu thế hả? -Lăng Hạo Thiên ở đầu bên kia hỏi. Đạo này cái tên Vương Khanh kia hết tặng hoa rồi cùng ăn cơm trưa với nó, cứ lượn lờ trước mặt nó làm bao nhiêu trò, hần thấy thật ngứa mắt, đang là giờ nghỉ trưa lại không thấy nó đâu hần mới gọi điện hỏi.

-Phòng thể dục, mà anh hỏi chi? -Nó khó hiểu.

-Đến đó làm gì?

-Được người ta hẹn ra đây tặng vé xem phim thôi!! -Nó thật thà tường thuật.

-Xem phim? -Lăng Hạo Thiên híp mắt.

-Có chuyện gì sao?

Cụp, tút tút tút... Nó chỉ còn nghe tiếng tút dài, nhìn vào cái điện thoại thất mãc, thằng cha này sao vậy? Rồi hơi à?

Nó về lớp, đúng ngay Hạ Đông Triều đang bước ra từ cửa, nó hớn hờ

-A,Đông Tà, cậu có xem phim ma không? Tôi có một vé này!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Theo Dõi

Hạ Đông Triều đi chậm chậm từng bước giữa con phố nhỏ, địa điểm đến là rạp chiếu phim ở trung tâm thương mại. Hôm nay cô mặc chiếc đầm suông trắng ngắn tay phối ren bi dài tới gối, mang đôi giày sneaker có gắn đinh tán cùng màu trắng nốt, mái tóc màu hạt dẻ xõa dài sau lưng, tay cầm chiếc túi xách Chanel màu cùng bộ, tất cả kết hợp với gương mặt xinh đẹp hơi lai tây mang nét lạnh lùng của cô làm cho ai đi ngang qua đều phải ngoái nhìn. Trông Hạ Đông Triều bây giờ như một thiên sứ lạc xuống trần gian vậy.

Có người hôm nay trắng như thiên sứ, tất nhiên cũng có người đen toàn thân như ninja. Không ai khác chính là Lam tỷ cao cao tại thượng của chúng ta. Cách Hạ Đông Triều không xa, nó quần đen, áo đen, mũ đen, khẩu trang đen, giày đen, kính đen núp phía sau cây cột điện theo dõi Hạ Đông Triều. Lý do chỉ có một, hôm nay bạn tốt đi "hẹn hò", nó phải đảm bảo mọi việc được diễn ra suông sẻ, dù gì Hạ Đông Triều cũng chưa hẹn hò bao giờ không phải sao? Nó đã cày không biết bao nhiêu bộ phim hàn, bao nhiêu bộ manga rồi, xem như cũng có chút ít kinh nghiệm đi!!

Nó theo dõi Hạ Đông Triều từ lúc bước ra khỏi nhà mà không hay biết rằng có một người khác cũng âm thầm đi theo nó.

Lăng Hạo Thiên nhìn cái vật toàn thân đen như cột nhà cháy đang lượn vào một ngõ nhỏ rồi lộ đầu ra nhìn con người toàn màu trắng kia thì nhíu mày. Nó vừa bước ra khỏi nhà mắt hần đã dán lên người nó, một khắc cũng không rời. Theo thông tin hần biết, hôm nay là ngày tám vé kia được sử dụng. Nhìn nó y như thám tử tư theo dõi Hạ Đông Triều để tìm manh mối vậy. Lăng Hạo Thiên đi theo nó được nửa tiếng rồi, rốt cuộc hần không chịu nổi nữa, bước nhanh tới chỗ nó hỏi cho ra lẽ.

Nó chăm chú nhìn bóng lưng Hạ Đông Triều, một bàn tay bất chợt đập lên vai nó làm nó giật mình, xém tí nữa là hét lên thành tiếng phá hỏng kế hoạch theo dõi. Nó tức giận xoay người lại thì thấy Lăng Hạo Thiên đang đứng trước mặt, nó cúi

-Anh làm gì thế hả? Xém tí nữa là lộ rồi!! Nói xong nó không quên lộ đầu ra nhìn nhìn Hạ Đông Triều xem có bị gì không, thật may hình như Hạ Đông Triều vẫn chưa biết, nó thở phào.

-Cô theo dõi cậu ta làm gì? Lăng Hạo Thiên thắc mắc.

Nó nhìn Lăng Hạo Thiên bằng ánh mắt khinh thường dưới cặp mắt kính đen ngòm, tất nhiên là Lăng Hạo Thiên không thấy được ánh mắt đó rồi, nó trả lời

-Bạn tốt lần đầu đi hẹn hò, tôi là người tạo cơ hội trung gian phải đảm bảo mọi thứ chứ!! Hừ, đúng là kém hiểu!!

-Tạo cơ hội trung gian? Lăng Hạo Thiên ngó ra, cái vé xem phim đó hần đã tra ra được từ hôm nó nhận. Theo nguồn tin cho biết, Vương Khanh cổ tình mua 2 vé có chỗ ngồi cạnh nhau, nhờ tên đàn em nào đó tặng cho nó rồi giả vờ tình cờ gặp nó ở rạp chiếu phim. Hừ, đúng là tên cáo già. Nhưng mà nó nói tạo cơ hội trung gian là như thế nào?

-Thì là cái tên Vương Khanh đấy!!

-Vương Khanh làm sao? Lăng Hạo Thiên càng ngày càng không hiểu.

-Sao anh chậm tiêu thế? Vương Khanh thích Đông Tà đó trời ạ!! Tôi là người tạo cơ hội trung gian!! Nó bức mình giải thích, thằng cha này bắt nạt mình thì thông minh lắm mà sao bây giờ chậm hiểu đột xuất thế?

-Vương... Vương Khanh thích Hạ Đông Triều? Lăng Hạo Thiên ngờ nghệch, không phải Vương Khanh làm bao nhiêu trò theo đuổi nó sao? Ai nhìn cũng biết mà.

Đúng là ai nhìn cũng biết thật, nhưng đương sự của chúng ta lại không biết mới là vấn đề!!!

Nó kiên nhẫn giải thích

-Này nhé, mấy ngày qua Vương Khanh hần cổ tinh tới bàn tôi ăn cơm vì cái gì? Chẳng phải là vì có Đông Tà ngồi đó sao? Lại còn cái hình động lâu lâu liếc mắt đưa tình nữa chứ? Không thích thì là gì?

Lăng Hạo Thiên nhớ lại, có lần hần ngồi bàn cạnh bàn nó, đúng là thấy lâu lâu Vương Khanh nhìn qua Hạ Đông Triều thật, nhưng rõ ràng là ý nhìn cảnh cáo mà!!! (Gà: Là cảnh cáo HĐT không nói móc nha mn, Gà giải thích tí)

Nó tiếp tục nói

-Còn nữa, cái vụ xem phim này này, anh thấy không? Tự nhiên lại tặng tôi vé xem phim làm gì? Lại còn là phim ma, mà ai thích phim ma? Đông Tà chứ ai nữa!!! Nhờ người khác đưa cho tôi thì đừng tưởng tôi không biết sau lưng là ai. Cái tên Vương Khanh đó, đúng là làm trò. May mà tôi có kinh nghiệm xem phim Hàn lâu năm mới nhận... Này, anh sao thế hả?

Nó vừa nói hăng say vừa ló đầu ra nhìn Hạ Đông Triều, quay người lại thấy Lăng Hạo Thiên đứng xoay lưng về phía nó, một tay chống tường, một tay ôm bụng, vai run run lên thì khó hiểu.

Lăng Hạo Thiên nhìn cười đến nỗi bị nội thương, chống tay dựa vào tường, ôm bụng đè nén tiếng cười cho đến mức thấp nhất. Vương Khanh ối là Vương Khanh, anh có ngờ cũng không ngờ được chuyện này. Lăng Hạo Thiên bây giờ thật muốn thấy gương mặt Vương Khanh khi biết được sự thật, thật không biết sẽ thế nào, hahaha. Lăng Hạo Thiên cười đến trào nước mắt, ngược mặt lên trời một cái cho nước mắt hết chảy, xoay người ho khụ khụ rồi nói với nó, giọng nín cười

-Tôi cũng muốn đi xem sao.

Nó thấy Lăng Hạo Thiên đã thông suốt, đề xuất muốn theo thì nhíu mày hỏi

-Anh đi theo làm gì?

-À... đi theo để có kinh nghiệm thêm thôi!!

Nó nhìn Lăng Hạo Thiên hừ một tiếng xem như là đồng ý, lại nhìn Lăng Hạo Thiên lần nữa từ trên xuống dưới, nhìn xem nhìn xem, có ai theo dõi người khác mà lộ liễu như hần không? Nó bức mình gỡ cái mũ ra rồi chụp lên đầu Lăng Hạo Thiên, tháo cặp kính ra đeo trên cho hần, miệng còn không ngừng nói

-Đeo vào cho tôi, tôi mà bị lộ thì do anh hết đấy!! Cẩn thận vào!! Đi thôi.

Nó cuối người nhìn ra ngoài ngõ rồi bước ra, tay ngoắc ngoắc Lăng Hạo Thiên ý bảo đi theo. Hai người bây giờ trông thật giống đang làm việc mờ ám, cứ thậm thò thậm thò sau lưng Hạ Đông Triều. Bỗng Hạ Đông Triều quay người lại. Nó hốt hoảng kéo Lăng Hạo Thiên vào một ngõ nhỏ bên cạnh. Đầu hé ra nhìn, trời ơi, Đông Tà nó đang đi về phía này, nguy rồi nguy rồi!!! Nó mà bắt được mình chỗ này mà không nghi ngờ mới lạ!! Đây lại là ngõ cụt mới chết chứ!!

-Làm sao đây? Làm sao đây?

-Sao thế? -Lăng Hạo Thiên hỏi.

-Đông Tà nó đang đi về phía này, chúng ta bị phát hiện là cái chắc, làm sao đây, làm sao đây? Trời, chỉ còn có vài bước nữa thôi là tới rồi!! -Nó cuống quýt.

Lăng Hạo Thiên nhìn nó đang luống cuống không biết làm thế nào, thân hình đen thui lù từ trên xuống dưới trừ đôi mắt ra cứ đi qua đi lại lảm bảm lảm bảm, hần bỗng nghĩ ra gì đó rồi mở miệng nói với nó

-Tôi có cách rồi!!

-Thật sao? Vậy thì làm mau đi!! Mắt nó sáng lên.

Lăng Hạo Thiên kéo tay nó đi vào trong cùng của con hẻm, để nó đứng áp lưng trên bức tường phía sau rồi mình đứng đối diện nó, bóng lưng cao lớn che lấp hết cả người nó. Nó thắc mắc

-Làm gì vậy?

Lăng Hạo Thiên tháo cái khẩu trang của nó xuống, trả lời

-Cách dễ không bị phát hiện chứ còn gì nữa!!

-Trốn thế quái nào được, hai chúng ta vẫn đứng đây mà?? -Nó đang nói thì liếc qua sau lưng Lăng Hạo Thiên, thấy một chân của Hạ Đông Triều đã xuất hiện, nó cuống lên -Trời ơi chân Đông Tà kia, làm gì thì làm nhanh lên, một bước nữa, một bước nữa là nó phát hiện rồi..

Ngay đúng lúc nó nhìn bước chân thứ hai của Hạ Đông Triều hạ xuống rồi đứng trước con ngõ, cũng là lúc nó thấy một bóng đen phủ xuống mặt nó. Mặt Lăng Hạo Thiên dán sát mặt nó, nó còn thấy rõ được hàng lông mi dài của hắn đang run nhè nhẹ, hơi thở nhẹ nhàng phả vào mặt nó, mỗi nó đang bị cái gì đó áp lên. Ba giây sau nó nhận ra, trợn mắt lên, nó đang bị hôn aaaaaa!!!!!!!

Gà: Mọi người cùng nhau tưởng tượng cảnh tiếp theo nào. Giờ Gà đi học rồi, không viết tiếp nữa, bye bye!!! =))))))

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Hôn Có Vị Gì?

Hạ Đông Triều dừng bước nhìn vào con ngõ nhỏ, chỉ thấy một bóng dáng một người con trai đưa lưng ra ngoài, đầu hơi cúi về phía trước, hai tay giữ vai người còn lại áp sát vào tường, nhìn cũng biết là đang làm chuyện gì. Hạ Đông Triều nhún vai một cái rồi rời đi, dù gì cô đã sống ở nước ngoài một vài năm nên đối với mấy chuyện này cũng không để ý mấy, với lại đứng đây nhìn người ta chăm chăm thế này thì không hay cho lắm. Chỉ là đang đi mà cứ có cảm giác ai đó nhìn chăm chăm mình nên Hạ Đông Triều mới quay lại xem, cô nghĩ thầm "Chắc là mình đã nghi rồi!".

Mắt nó mở to như muốn rớt ra, sốc tới nỗi cả người đơ như cây cọc, đứng cứng ngắc như tượng đá. Bỗng... kị ức ủa về...

[-Đông Tà này, có phải cái gì cậu cũng biết hết không? -Giọng nói còn hơi trẻ con vang lên sau lưng Hạ Đông Triều.

"Nhà thông thái" Hạ Đông Triều 12 tuổi quay lưng lại, dùng nửa con mắt liếc qua con nhóc trước mặt đang dùng ánh mắt chờ mong nhìn mình, mặt hiện vẻ còn phải hỏi sao?

Mai Bảo Lam 12 tuổi vui mừng, nở nụ cười tươi lên trên khuôn mặt tròn bầu bĩnh, ẩn hiện lúm đồng tiền trên má, hỏi

-Hay quá, tôi muốn hỏi cậu cái này!!

-Cái gì? -Giọng điệu hồ hững từ lúc sinh ra vẫn không đổi.

-Cậu có biết hôn có mùi vị gì không? Chưa như chanh hay ngọt như kẹo? -Nó mắt sáng lên hỏi, mặt chờ mong câu trả lời.

Hạ Đông Triều nhìn con nhóc mang vẻ mặt ham học hỏi, tay đang cầm cuốn tiểu thuyết mang tên "Nụ hôn đầu" thì hiểu ra. Thở dài một cái, Hạ Đông Triều mở miệng

-Thực ra cái này cũng không khó!!

-Oa, vậy là cậu biết hả? -Ánh mắt ngưỡng mộ.

-Dễ thôi mà!! Nếu ăn sầu riêng thì hôn có mùi sầu riêng, ăn cam thì có vị cam, ăn bánh canh thì có vị bánh canh thôi, có thể cũng hỏi!!

Nó khuôn mặt khó hiểu, mày nhíu lại, mở miệng thắc mắc

-Sao, sao trong đây lại nói là ngọt như kẹo mà??! -Tay còn phôi hớp giờ cuốn tiểu thuyết lên.

Hạ Đông Triều nhìn cuốn tiểu thuyết về mặt khinh thường rồi chuyển tầm mắt sang nó

-Đó chỉ là chữ viết trên giấy, cậu tin được sao?

-Chẳng lẽ cậu đã hôn rồi hả? -Nó ngạc nhiên.

-Hừ, tôi là ai chứ? Không cần thử tôi cũng biết!!! -Hạ Đông Triều hất mặt lên trời, làm ra vẻ hiểu rộng biết sâu.

Ánh mắt nó tràn đầy sự ngưỡng mộ, miệng thốt lên

-Woa, Đông Tà, cậu giỏi thật!!!!..]

Thế là có cô bé ngây thơ nào đó cứ tin rằng trước khi hôn ăn gì thì hôn sẽ có vị đấy trong suốt bao năm qua. Cho đến tận bây giờ, cái đầu ấy mới được thông suốt.

Nó chắc chắn. Lăng Hạo Thiên không ăn sầu riêng, không ăn cam, cũng không ăn bánh canh mà là ăn kẹo bạc hà!!! Nó có thể ngửi thấy mùi bạc hà thoang thoảng, miệng còn có thể cảm nhận được vị bạc hà mát lạnh ở đầu lưỡi. (Gà: mn thông cảm, em FA nên không biết tả ra sao!! TT_TT)

Nụ hôn kết thúc. Lăng Hạo Thiên thấy nó đứng hình, mắt mở lớn nhìn thẳng, hần đưa tay lên quơ quơ trước mặt nó, miệng còn không ngừng kêu

-Này, này... tỉnh tỉnh!!!

Hồn nó bay về xác, nó nhìn mặt Lăng Hạo Thiên 2 giây rồi bất ngờ túm cổ áo hần, kéo đầu hần xuống cho bằng với mình, giọng giận giữ

-Anh... anh... anh vừa làm gì thế hả??

-Chẳng phải chúng ta đang tìm cách cho Hạ Đông Triều không phát hiện sao? Có hiệu quả rồi đấy!! -Lăng Hạo Thiên mặt không thể nào tỉnh hơn nữa trả lời.

Nó ló đầu ra nhìn, đúng là không thấy Đông Tà nữa, nhưng... nhưng mà...

-Đúng... đúng là có hiệu quả, nhưng, nhưng mà... anh... anh... dám, anh dám... tôi... tôi!! -Nó nói không rõ ràng, cứ lắp ba lắp bắp mãi, mặt nóng lên, luống cuống không biết nói sao. Lúc sau nó mới giật mình nhận ra, đây là nụ hôn đầu của nó aaaaaaaa. Đáng nhẽ phải diễn ra trong khung cảnh lãng mạn có nhạc với hoa chứ!!! Nó đã mơ đến biết bao nhiêu lần, vậy mà... vậy mà... bị hủy trong tay cái tên chết tiệt này mất rồi!!!

-Anh... anh đền cho tôi, đền cho tôi!!! Tay nó chuyển từ cổ áo lên đầu Lăng Hạo Thiên từ bao giờ, nó túm tóc hần, tay dùng sức giật, miệng không ngừng gào thét.

-Ai da, đau quá đau quá!! Này Hoàng Y Nhã, cô làm gì thế hả, bỏ ra, bỏ ra mau!!! -Lăng Hạo Thiên giãy giụa, tay cố nắm lấy tay nó gỡ ra khỏi đầu mình. Đầu hần bây giờ chẳng khác cái ổ quạ là mấy.

Nó nghe ba chữ Hoàng Y Nhã thì nghĩ lại, tay từ từ rời khỏi đầu Lăng Hạo Thiên. Đúng rồi, đây là thân thể của Hoàng Y Nhã, nếu vậy có tính là nụ hôn đầu của mình không?? Trời ơi, sao rắc rối vậy nè??? Mặt nó vện vẹo.

-Có đi nữa thì đi nhanh lên, mất dấu Hạ Đông Triều rồi kìa!! -Lăng Hạo Thiên bực mình vuốt vuốt lại mái tóc, nhặt cái mũ đội lên sau đó buông một câu rồi quay người bỏ đi.

-Đi, đi chứ!! Này, đợi tôi với!! -Nó vội chạy theo sau, không nghĩ chuyện vừa rồi nữa, không biết rằng ai kia đi trước nghe tiếng nó khòe miệng lại hơi nhếch lên, đôi mắt sau cặp kính đen ánh lên nét cười.

Nguyễn Vũ Trúc ngồi ở quán cafe chứng kiến hết tất cả, nhìn hai bóng người đang dần xa, mặt cô ta đỏ lên, môi dưới bị cắn đến chảy máu, chỉ thấy tay cô ta cầm điện thoại lướt nhanh qua gọi cho ai đó.

Sau những tiếng tút dài, đầu dây bên kia vang lên giọng đàn ông

-Ồ ồ, đây không phải là cô em họ yêu quý của tôi sao? Sao hôm nay lại có tâm trạng gọi cho ông anh này thế này?

-Đừng nói nhiều, giúp tôi xử một đứa!! -Giọng Nguyễn Vũ Trúc âm trầm

-Ai mà dám chọc giận Nguyễn gia đại tiểu thư của chúng ta vậy? Nói đi, để anh cho nó hết thở!!

-Không cần, anh chỉ cần giúp tôi bắt nó lại, còn việc xử nó để tôi tự làm!! Tôi sẽ thanh toán như cũ!! -Nói xong cúp máy.

Hắc Long- Bang chủ bang Dragon đứng đầu ở thành phố H nhìn chiếc điện thoại trên tay đã tắt, lắc lắc đầu nhếch miệng cười đều

-Nóng tính quá đấy cô em!!

Tin...tin... Điện thoại vang lên âm báo tin nhắn, hình của Hoàng Y Nhã được gửi qua. Hắc Long thấy Hoàng Y Nhã thì chép miệng

-Nhìn cũng xinh, thật không ngờ xuống tay chút nào.

Hắc Long vừa nói xong với tay lấy điều thuốc trên bàn ngậm vào miệng, tay còn cầm điện thoại, ngay lập tức có một tên đàn em cúi xuống châm lửa cho hắn. Hắn nhìn tên đàn em trước mặt, tùy tiện phân phó, mấy cái vụ này thì chẳng cần tốn sức, cũng chỉ là một đứa con gái.

-Giao cho Hắc Báo, bảo nó làm cho tốt vào!!

-Vâng. -Tên đàn em trả lời.

Hắc Báo nhìn chăm chăm vào hình nó, bên tai còn vang lên tiếng tên đàn em

-Đại ca, đây không phải là con nhỏ Thần Điều hiệp lữ cầm bịch bún riêu hôm trước sao? -Đàn em A người đầy hình xăm thốt lên.

-Đúng là nó rồi!! Đại ca, lần này chúng ta phải trả thù!!! -Đàn em B nói giọng giận dữ.

-Cần tụi mày nhắc sao? -Hắc Báo gầm một tiếng, ánh mắt hung dữ nhìn vào hình Hoàng Y Nhã, bị một đứa con gái đánh cho thê thảm như thế lại còn giờ giọng nhạo báng hắn, lần này hắn nhất định phải rửa sạch nỗi nhục đó mới hả giận.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Rạp Chiếu Phim

Màn hình chiếu phim to bừng hiện lên hai chữ "Báo oán" cùng với tiếng nhạc rừng rợn, trong rạp xôn xao vài tiếng nói chuyện rồi tắt hẳn. Tất cả mọi người đều tập trung vào bộ phim. Vị trí của nó và Lăng Hạo Thiên hiện giờ là sau lưng cách chỗ của Hạ Đông Triều một hàng ghế. Có thể nói đây được xem là vị trí địa lý thuận lợi cho việc quan sát hai người trước mặt.

Vương Khanh vẫn giữ bình tĩnh nhìn vào màn hình, cảm thấy bên cạnh có người ngồi xuống cũng không nói gì. Chẳng phải đây là tình cờ sao? Nhớ lại lúc đàn em A nhắc nhở "Cái gì cũng không cần thiết, quan trọng nhất là đúng thời điểm", hắn không vội, phải chờ "đúng thời điểm" cái đã. Vương Khanh ghé mắt nhìn trộm người bên cạnh, chiếc đầm màu trắng dài tới gối khi ngồi xuống càng lộ ra đôi chân dài thon gọn, đôi gầy cũng trắng nõn càng tôn thêm nước da trắng hồng mịn màng như em bé, hắn cười mỉm, nghĩ thầm, hôm nay nó chẳng khác gì một thiên sứ cả!! Nhưng đến khi ánh mắt Vương Khanh chuyển đến phần trên của người kia, nụ cười mỉm trên môi hắn cứng ngắt. Thiên thần cái đêch gì, đây là ác quỷ thì đúng hơn!!! Hạ Đông Triều, tại sao cô ta lại ở đây???

Vương Khanh ngay lập tức quay người sang Hạ Đông Triều, tức giận hỏi

-Cô... cô làm gì ở đây thế hả??

Hạ Đông Triều cũng hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Vương Khanh, nhưng một giây sau mặt lại trở về cảm xúc thờ ơ quen thuộc. Với đầu óc thiên tài của mình, chỉ dùng vài giây nghĩ lại cô cũng đoán ra được chuyện gì, cũng đoán ra tại sao Vương Khanh lại ở đây.

-Vào rạp chiếu phim thì anh nghĩ tôi làm gì? Ăn cơm chắc? -Hạ Đông Triều đáp, sau đó lại nhìn hắn, mặt hiện lên bốn chữ "Đúng là hỏi ngu"

-Tại sao không phải là Hoàng Y Nhã mà lại là cô hả?? Còn buổi hẹn của tôi...!!!

Mặt Vương Khanh thối hoắc nhìn Hạ Đông Triều gầm nhẹ, lại nghe thấy xung quanh có người phàn nàn

-Này, cãi nhau ra ngoài mà cãi, đừng có làm loạn!!

-Đúng là bất lịch sự.

-Hẹn hò mà cũng cãi nhau à, FA đây ở đây đấy nhá!!

-Ồn ào thật.

Khu vực chỗ Vương Khanh xôn xao một vài giây, Vương Khanh trừng mắt nhìn Hạ Đông Triều đang thông thả vừa ăn bắp rang vừa xem phim thì thật không cam tâm, tại sao lại thế chứ? Cái tên chết tiệt nào đưa vé vậy hả?

Cách đó không xa, nó một bên cầm bắp rang bơ, một bên cầm ly nước ngọt ngồi ngóng chuyện, nghe câu được câu không, nó vừa ăn uống vừa cảm thán

-Đúng là rộn ràng!!! -Lại dùng cùi chỏ đẩy đẩy người bên cạnh -Thấy chưa, hẹn hò là phải vậy đó, phải cho mọi người xung quanh biết là mình đang hẹn hò mới được, cái tên Vương Khanh này tôi thấy được đó nha!!!

Lăng Hạo Thiên im lặng.

Bộ phim chiếu được 45p, đang chuẩn bị đến đoạn cao trào.

Lăng Hạo Thiên nhìn hai người trước mặt vẫn chăm chú xem phim, lại quay đầu nhìn người bên cạnh đầu gục qua gục lại, ngáy nhẹ, tay còn cầm ly nước ngọt thì không biết nói gì. Có ai đòi đi theo dõi mà lại ngủ quên thế này không? Hắn thở ra rồi tiếp tục nhìn vào màn hình bây giờ đây cảnh rừng rợn trước mặt, phim này tệ quá, chất lượng hình ảnh lại quá kém, nhìn mấy con ma cũng biết là người đóng, chỉ thấy máu me là nhiều.

Nó cũng chẳng biết là mình ngủ lúc nào, chỉ là không gian trong rạp yên tĩnh, lại có đệm êm và máy điều hòa mát mẻ, vậy nên mí mắt nó cứ sụp xuống rồi lơ mơ ngủ lúc nào không hay. Lăng Hạo Thiên nhìn đầu nó quay đủ phía rồi cuối cùng gục lên vai mình thì hừ một tiếng nhưng cũng không đẩy ra, mắt chăm chú xem phim, ừm, thực ra phim này cũng không tệ!!

Người bên trên trong lòng vui vẻ, người bên dưới lại cảm thấy không ổn chút nào. Vương Khanh nghĩ thầm, mắt liếc qua Hạ Đông Triều bên cạnh mặt vẫn tỉnh bơ, cô ta có phải là con gái không vậy? Xem mấy cảnh máu me rừng rợn thế này mà còn ăn được, hay là do sợ quá nên mới như thế? Hắn nghĩ ngờ. Hắn nhìn lên màn hình, thấy cảnh mấy cái đầu người đầy máu lơ lửng trên không trung mà ổn lạnh, chợt nghĩ, cô ta sẽ không sợ quá rồi ôm mình đấy chứ? (Gà: Áo tưởng!!)

Rạp phim đúng là địa điểm lý tưởng cho những cặp đôi đang hẹn hò, phim ma lại càng lý tưởng hơn nữa, đây là nơi cánh đàn ông con trai thể hiện bản lĩnh của mình trước mặt bạn gái, là nơi tạo điều kiện để bạn gái tự nguyện sà vào lòng mình. Và bây giờ chính là giây phút ấy. Mặt con ma nữ trong phim bất thành linh dán sát vào màn hình, cộng thêm tiếng nhạc giật gân thành công làm cho một vài cô gái thét lên. Tiếng thét cao vút làm cho ai đó đang ngủ giật mình tỉnh dậy, mắt nó mở to ra, không hiểu chuyện gì nhìn nhìn xung quanh, lại ập vào hình ảnh con ma nữ trước mặt, nó "Á" lên một tiếng rồi ôm cứng cánh tay Lăng Hạo Thiên bên cạnh. Tiếng "Á" của nó lại bắt đầu một chuỗi "Á" hoảng sợ phía sau, cả rạp bây giờ chỉ nghe tiếng thét chói tai của bọn con gái.

Vương Khanh nhìn cặp trai gái trước mặt, lại nhìn sang đôi trẻ bên cạnh mà lòng ngậm ngùi xót xa. Đáng ra hắn cũng được như thế, vậy mà... Càng nghĩ hắn càng tức, lại nghe tiếng Hạ Đông Triều bên cạnh không to không nhỏ vang lên

-Con ma nữ này đúng là xinh hơn mấy con ma trước!!!

Vương Khanh há họng, dùng cái mặt tỉnh bơ đó bình luận lại còn ngồi ăn với uống trà sữa ngon lành thế kia, cô ta có phải là con gái không vậy? Hắn quay đầu nhìn màn hình mà đồ mờ mờ, cái đầu con ma toàn máu me, lại không có mắt, tóc đen rũ xuống che gần hết cả khuôn mặt, vậy thì xinh chỗ nào??? Hắn gào thét trong lòng. Hạ Đông Triều lại lên tiếng

-Tệ quá, phim này có phải là phim ma không thế? Chặt người y như chặt gà thế kia, không làm cho người ta có một chút cảm giác nào cả. Đúng là thất vọng!!

Âm thanh phập, phập... phát ra vang khắp rạp cùng tiếng cười quỷ dị của con ma nữ làm cho sống lưng mọi người lạnh toát, có mấy cô gái sợ hãi rúc đầu vào ngực bạn trai mình không dám xem tiếp. Vậy mà... nhìn đi nhìn đi, cô ta lại có thể nói không có cảm giác mới hay chứ!! Lẽ ra giờ này hắn phải ngồi cùng nó rồi nó hét lên ôm chặt lấy hắn và hai người này sinh tình cảm theo như kế hoạch mới đúng, nhưng mà tại sao... tại sao lại biến thành như bây giờ chứ??? Vương Khanh thật sự rất âm ức, mặt vằn vẹo khó coi từ đầu buổi tới cuối buổi. Hạ Đông Triều liếc mắt nhìn qua, quan tâm nói

-Nếu sợ thì đừng có xem, đúng là yếu mà còn ra gió, ở trong xó đi cho nó bớt xui. Nhất gan còn bày đặt xem phim ma!!

Câu nói cùng với cái liếc mắt xem thường của Hạ Đông Triều thành công chạm đến lòng tự tôn của Vương Khanh. Đây là lần đầu tiên Vương Khanh bị một đứa con gái nói như thế còn liếc mắt xem thường mình, hắn nghiêng rằng, mở miệng định phản bác thì lại bị ánh mắt sắc như lưỡi dao của mọi người xung quanh chiếu vào làm cho ngậm miệng, tức mà không nói được gì. Thật không công bằng, tại sao cô ta được nói mà mình không được nói chứ???

Lăng Hạo Thiên quan sát hết thảy, sau đó chuyển tầm mắt sang nó đang chăm chú vào màn hình bên cạnh, chốc chốc tới cảnh rừng rợn là lại vô thức nắm chặt cánh tay hắn. Khóe miệng hắn cong lên, tâm trạng tốt lên hẳn, cảm thấy lần đi xem phim này cũng không vô vị mấy, thật chả bù cho ai kia tâm trạng như đang rơi xuống vực sâu không đáy.

Sau 1 tiếng 36 phút 58 giây, bộ phim kết thúc, để lại trong lòng mỗi người biết bao cảm xúc khác nhau. Người thì phờ phạc, người thì vui vẻ, lại có người mặt thối hoặc bước ra khỏi rạp. Nó hết quá nhiều nên không cả họ, tập trung xem phim đến phờ phạc cả người. Có một nghịch lý là người sợ ma thường rất thích xem phim ma, tuy không ham gì lắm nhưng một khi nó đã tập trung xem thì sẽ xem cho tới cuối cùng, cái này cũng chính Hạ Đông Triều ảnh hưởng tới nó. Đã biết nó sợ ma rồi mà cứ mỗi lần xem mấy cái phim này lại kéo theo nó, Hạ Đông Triều còn nói đó là rèn luyện gan góc cho nó nên cứ mấy lần như thế nó cũng bị ảnh hưởng luôn, dù thường là mấy phút đầu nó ngủ say như chết, nhưng vấn đề là độ sợ ma không giảm mà lại một tăng mới ghê chứ!!!

Bụng nó réo lên, hai bịch bắp rang với mấy ly nước ngọt đúng là chẳng bỏ bèn được bao nhiêu. Thấy Hạ Đông Triều đã ra khỏi rạp, đi bên cạnh còn có Vương Khanh, nó thở dài, xem như lần "hẹn hò" này của Hạ Đông Triều thành công mỹ mãn. Lăng Hạo Thiên đứng cạnh nhìn theo, hỏi

-Bây giờ đi đâu?

-Về nhà ăn cơm. -Nó liếc nhìn đồng hồ, 5h rồi.

-Không theo dõi nữa à? -Giọng hơi tiếc nuối.

-Không, muốn đi anh đi một mình đi, tôi đói rồi!! -Nó phun một câu rồi bỏ đi, lòng nghĩ thầm, đi rồi đi về nhà anh luôn thì càng tốt.

-Vậy thì về thôi!! -Lăng Hạo Thiên bâng quơ nói rồi bước theo sau nó.

Gà: Có thể 1 tuần Gà sẽ chỉ ra 2 chương, vào học rồi với lại năm nay là năm cuối nên bạn quá mong mn thông cảm, cảm ơn đã đọc

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Hoạt Động Từ Thiện

Lại một tuần trôi qua, cuộc sống của nó vẫn cứ lặp đi lặp lại mấy việc ăn, ngủ, đi học, về nhà một cách bình thường. Mà dạo này lạ lắm nha, tuần suốt cái tên trời đánh Lăng Hạo Thiên xuất hiện cạnh nó ngày càng nhiều. Lần trước cũng vậy, đang nói chuyện thăm dò Vương Khanh mà hắn cũng gọi điện. Còn cả cái lần Vương Khanh muốn đưa nó về nhà hắn(VK) chơi, Lăng Hạo Thiên cũng đu theo, lúc đó nhìn cái mặt là biết hắn khó chịu rồi. Xem kĩ lại thì toàn xuất hiện những lúc nó ở gần Vương Khanh, cái này chắc chắn là cố ý!!! Mà tại sao hắn (LHT) lại làm như vậy? Nó cũng không hiểu!! Chẳng lẽ... Nghĩ tới khả năng này, nó há hốc mồm!!! Chẳng lẽ... Lăng Hạo Thiên thích Vương Khanh!!! OMG!! (Gà: :V)

Cái này... cái này... mặc dù ngẫm lại có rất ít khả năng như mà cũng không thể không xảy ra. Nếu vậy thì Đông Tà phải làm sao đây???

Trong khi có người đang đau đầu vì một chuyện tự biến tự diễn ở trên thì cũng có người tức xì khói mấy ngày qua: Nguyễn Vũ Trúc. Cứ lúc nào Lăng Hạo Thiên xuất hiện cạnh nó hay gọi cho nó, cô ta không ở phía sau nhìn thấy cũng ngồi bên cạnh nghe hắn gọi điện. Lăng Hạo Thiên ở bên nó càng nhiều, độ tức điên của Nguyễn Vũ Trúc lại càng tăng theo tỉ lệ thuận. Cái lũ vô dụng kia tại sao không hành động, chẳng phải đã qua một tuần rồi sao? Nguyễn Vũ Trúc gọi điện cho Hắc Báo

-Vẫn chưa ra tay? -Giọng Nguyễn Vũ Trúc lạnh băng.

-Bên cạnh con nhỏ đó luôn có người, chúng tôi vẫn chưa hành động được!!

-Hừ, lũ vô dụng, có thể cũng làm không xong!!

Đang nói chuyện thì điện thoại bỗng rề rề hai tiếng rồi tắt máy, Nguyễn Vũ Trúc cố nhấn gọi lại nhưng không được, điện thoại vẫn cứ vào rồi tự động thoát ra, chắc là do va vào bàn lúc sáng. Cô ta chửi trong miệng một tiếng rồi cầm điện thoại tìm anh em Dương gia, mấy cái vụ này chỉ cần đưa cho Dương Thế Tĩnh vài giây là xong. Nhưng vào lớp Nguyễn Vũ Trúc lại không thấy Dương Thế Tĩnh đâu, chỉ thấy Dương Hoàng Yến vẫn tư thế chăm chăm vào Smartphone như thường lệ.

Dương Hoàng Yến cầm chiếc điện thoại đắt tiền quẹt mấy cái, chỉ vài giây đưa lại cho Nguyễn Vũ Trúc, không hổ danh là con gái của chủ tịch tập đoàn công nghệ điện tử có chỗ đứng trên thế giới hiện nay, sửa điện thoại cũng nhanh như thế.

Nguyễn Vũ Trúc cầm lấy điện thoại xoay người rồi đi gọi lại cho Hắc Báo, không biết ở phía sau, Dương Hoàng Yến lại dùng ánh mắt không chút gợn sóng nhìn theo. Vũ Trúc, tôi mong cậu không mắc sai lầm một lần nữa!! Chuyện của Du Mẫn một lần là quá đủ rồi!!

-Chủ nhật tới trường ta sẽ có hoạt động làm từ thiện như mọi năm. Hoạt động này không hề ép buộc ai đi hay không đi nhưng cô khuyến các em nên tham gia vì gia đình cũng như vì bản thân sau này. Có thể một vài bạn ở đây tương lai sẽ trở thành một người nổi tiếng hay lãnh đạo một tổ chức, một công ty, vậy nên làm một vài việc tốt cho danh tiếng của mình sau này cũng không thừa, hoặc vì tập đoàn gia đình mà nâng cao thêm hình ảnh tốt đẹp trong mắt mọi người chẳng hạn? Tất nhiên nếu có bạn nào có lòng muốn làm từ thiện thì càng tốt. Các em tự quyết định đi. Vậy... chủ nhật chúng ta gặp!!

Cô chủ nhiệm nói xong mỉm cười bước ra khỏi lớp. Một vài tiếng bàn tán xôn xao

-Năm nào cũng có mấy vụ này, phiền phức thật!! -Anh bạn bàn đầu để hai tay sau gáy rồi ngả lưng dựa vào ghế nói.

-Ừ, không đi cho sướng thân. -Anh bạn bàn sau tiếp lời.

-Nghe cô nói cũng có lý đó chứ, năm nay đi thử xem sao? -Giọng ai đó trong tiếng xôn xao vang lên.

-Hình như Hotboy cũng đi thì phải.

-Thật không?? Mấy năm trước có thấy anh ấy đi đâu!! -Giọng hóm hờ.

-Oa, Vương Khanh mà đi thì tôi nhất định cũng phải đi!!

-Chẳng biết Coolboy có đi không nhỉ?

Cả đám nữ sinh bàn luận rồi cùng hướng ánh mắt chờ mong về phía Lăng Hạo Thiên nhưng không nhận được câu trả lời, hắn vẫn đang gục đầu xuống bàn ngủ.

Nó vẫn ngồi bên cạnh Lăng Hạo Thiên nghe cô chủ nhiệm nói một hồi rồi ngẫm nghĩ, dù gì cũng là nhờ thân xác Hoàng Y Nhã mình mới có cuộc sống như mấy ngày hôm nay, mình cũng nên làm một cái gì đó cho gia đình cô ấy cũng như cho cô ấy mới được. Sau đó tất nhiên là nó quyết định đi rồi. Nhìn qua Lăng Hạo Thiên, không biết hắn có đi không nhỉ? Không đi thì càng tốt, không có hắn sẽ không có ai ngăn cản chuyện Vương Khanh với Đông Tà.

-Này, chủ nhật anh có đi không? -Nó đẩy đẩy cánh tay Lăng Hạo Thiên, hỏi.

-Không. -Lăng Hạo Thiên chỉ đáp có một chữ, không nhúc nhích, vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu. Mấy cái việc này hồi giờ hắn cũng không rảnh mà phí thời gian đi.

Nó thầm thốt lên trong lòng "Vây thì tốt quá!!". Đúng lúc này tiếng điện thoại quen thuộc lại vang lên.

[Àm ăm ăm, pằng pằng pằng pằng, chúu chúu chúu chúu chúu, bùmmmmmmm]

Àm ăm ăm, pằng pằng pằng pằng, chúu chúu chúu chúu chúu, bùmmmmmmm...]

Ai gọi vậy nhỉ? Màn hình hiển thị số lạ, nó bắt máy. Đầu dây bên kia vang lên giọng hóm hờ

-Y Nhã, chủ nhật em có đi không?

Ra là hắn, nó nhận ra giọng Vương Khanh rồi tiếp lời, cũng không thắc mắc tại sao Vương Khanh lại biết số nó.

-Có, có việc gì không?

-Không có gì, chỉ là tôi muốn biết em có đi hay không thôi, vậy chủ nhật gặp!! -Nói xong cúp máy.

Lăng Hạo Thiên nghe hết cuộc đối thoại cuối cùng cũng có động tĩnh, hắn ngẩng đầu lên nhưng đã thấy nó chạy lên bàn Hạ Đông Triều, miệng huyên thuyên bàn về chuyện đi, trong lòng hắn lại âm thầm đối ý.

Chủ nhật, tại trường N.W, 8h am

Tại cổng trường tập trung thật đông người, chỉ có một câu đề hình dung hiện trạng bây giờ: muôn màu muôn vẻ!! Nó hết nhìn sang đám tiểu thư công tử ở bên phải, lại nhìn sang đám cậu ấm cô chiêu bên trái. Hình như nó đi nhầm chỗ rồi thì phải!! Cái này là chuẩn bị đi tiệc tùng chứ từ thiện cái quái gì!! Ai cũng diện đồ đẹp hết sức có thể, nhìn y như đang đi trình diễn thời trang vậy, nó còn có thể ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc với mùi phấn thoang thoang trong không khí nữa. Nhìn qua Hạ Đông Triều đang chăm chú vào cuốn sách bên cạnh, nó thở phào, may mà Đông Tà không như thế.

Vương Khanh đang bị vây quanh bởi đám con gái, từ xa thấy nó thì nhanh chóng bước tới. Hôm nay hắn mặc chiếc áo thun màu trắng đơn giản bên trái in hình cây thập giá màu đỏ, mặc chiếc quần jean rách màu xám trông hơi bụi, mang đôi giày của hãng Giuseppe Zanotti cùng với chiếc mũ Snapback cũng màu đỏ nổi. Tất cả tuy đơn giản nhưng lại khiến cho người đối diện cảm thấy hắn thật đẹp trai bức người, đặc biệt khi hắn nở nụ cười tỏa nắng lộ ra chiếc răng khểnh bên phải càng làm xiêu lòng các cô gái xung quanh. Nhưng với một số người điều này lại miễn nhiễm. Thậm chí có người còn nghĩ hắn có ý định khác.

Nó nhìn Vương Khanh đang cười với mình trước mặt, lại liếc sang Hạ Đông Triều bên cạnh. Chà chà... giày đỏ, mũ đỏ, áo trắng, tất cả phải cùng màu mới chịu!! Thăng cha Vương Khanh này nắm bắt thông tin nhanh nhỉ, biết Đông Tà hôm nay nó mặc gì mới ghê chứ.

Nhìn Hạ Đông Triều với Vương Khanh từ xa thực sự ai cũng nghĩ hai người là một đôi chứ không phải riêng nó, mà đôi này lại hợp nhau đến lạ. Vương Khanh lúc đầu thấy Hạ Đông Triều thì cũng hơi ngạc nhiên, lại nhìn đến cái thái độ "thể sự không màng" của Hạ Đông Triều thì hừ một tiếng không thêm đề ý nữa, quay sang nói chuyện với nó

-Hôm nay em xinh thật!!

Vương Khanh vừa cười vừa khen nó, làm cho bọn con gái xung quanh thật ghen tỵ với nó, nhưng câu nói này vào tai phải của nó, đi ra tai trái lại nghe

thành "Hôm nay Triều xinh thật!!". Nó chỉ cười mỉm mỉm không đáp.

Vương Khanh tiếp tục nói

-Em đi cùng xe với tôi nhé!! Chúng ta...

-Cậu ta sẽ không đi cùng với anh!! Tiếng Lăng Hạo Thiên ở đâu vang lên cắt đứt câu nói của Vương Khanh.

Nó quay đầu nhìn người vừa đến. Lăng Hạo Thiên bước từng bước một tới cạnh nó, hôm nay hắn cũng mặc áo thun, quần jean với áo khoác ngoài, giày thể thao đơn giản nhưng nhiều đó cũng đủ để đám con gái nhìn thấy mắt hiện lên hai trái tim rồi. Sao hắn nói là không đi mà? Chẳng lẽ... Lần trước do mình nói Vương Khanh thích Đông Tà mà lần này đi lại có thêm Đông Tà nên hắn liền đổi ý?

-Cậu nói gì? -Vương Khanh nhíu mày hỏi.

-Anh không nghe rõ sao? Tôi nói cậu ta sẽ không đi cùng với anh!!

Lăng Hạo Thiên nhún nhát đáp, nêu rõ ý của mình nhưng tới tai nó lại thành một ý khác. Không phải tôi không đi cùng với anh ta mà là cậu đi cùng chứ!!!
Thằng cha này đúng là cao tay, không được!! (Gà: từ giờ đổi cách xưng hô luôn nhé mn)

-Không được!!

Nó thốt ra, lại cảm thấy cái gì đó không đúng, chuyển tầm mắt nhìn sang Lăng Hạo Thiên, thấy mặt hắn đang xấu đi, nó càng chắc chắn với suy nghĩ của mình. Nhìn xem nhìn xem, ngăn không cho hắn đi cùng là cái mặt hắn lại khó chịu như thế. Nhưng nếu cho hắn đi với Vương Khanh thì Đông Tà không lẽ ra rìa à? Không được, không được!!

-Cậu nói cái gì? -Mặt Lăng Hạo Thiên nguy hiểm nhìn nó, đôi mắt hồ ly lại nheo lại. Dù đã biết nó hiểu lầm Vương Khanh thích Hạ Đông Triều nhưng nghe nó nói thế hắn thấy thật khó chịu.

Ôi, lâu rồi mới thấy kiểu nheo mắt nguy hiểm này của hắn. Theo bản năng nó nuốt nước miếng cái ực, sau đó nghĩ lại. Mình đâu cần phải nghe lời hắn nữa, mắc mớ gì phải sợ chứ!! Hừ, tôi không cho cậu đi với anh ta thì cậu làm gì được tôi!!!

-Tôi nói không được...

Vương Khanh cười cười.

-Vậy là cậu quyết định đi với anh ta? -Mặt càng nheo lại, mùi nguy hiểm tăng cao.

-Ai nói tôi đi chứ? Đông Tà sẽ đi cùng với anh ta!! -Nó mở miệng, tay còn chỉ Vương Khanh.

Im lặng...

Vương Khanh đờ mặt...

Hạ Đông Triều ngẩng đầu ra khỏi cuốn sách nhìn sang...

Lăng Hạo Thiên... nhìn nó...

Gà... :V

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cô Bé Lọ Lem Bán Diêm Và Hoàng Tử Ếch

Lăng Hạo Thiên nhìn nó bước lên xe, quay người ra sau hướng Vương Khanh nhếch mép cười đắc ý, lần này hắn thắng, tất nhiên rồi, vì sao ư? Bởi vì đi xe tập thể chứ có đi xe riêng đâu mà đi chung với không đi chung!! Đúng là mất thời gian đứng cãi cò!!

Vương Khanh nghiêng răng nhìn theo bóng chiếc xe khối 11 đang khuất xa. Chết tiệt, tại sao khối 11 với khối 12 đi khác xe vậy hả???

Địa điểm của hoạt động từ thiện lần này là một cô nhi viện nằm ở phía tây bắc cách khá xa trung tâm thành phố. Đúng 9h, ba chiếc xe khách khối 11 dừng ở trước cánh cổng bên phải ghi năm chữ "Cô nhi viện Ban Mai", phía sau là ba chiếc xe khối 12 đang tiến tới.

Cửa xe mở ra, học sinh lần lượt đi xuống thành đoàn. Các sơ của viện đã đứng ở cổng từ sớm, mặt cười hiền đón đoàn người, sau đó chào hỏi, nói mấy câu khách sáo với người phụ trách chuyển đi rồi dẫn cả đoàn vào trong. Nó nhìn những ngôi nhà san sát nhau, ngôi tường đã cũ, phía sau còn lấp ló vài cái đầu trẻ con cùng với đôi mắt tò mò lộ ra nhìn. Ánh mắt nó thoáng buồn, nhớ năm đó nó cũng đứng ở một nơi giống thế này, tay còn ôm con gấu bông, mặc bộ váy công chúa màu hồng mẹ nó may, dùng ánh mắt ngây thơ nhìn nơi làm thay đổi cả tính cách nó như hôm nay, khoảnh khắc đó, có lẽ, nó sẽ không bao giờ quên được...

-Này, cậu sao thế?

Tiếng Hạ Đông Triều cắt đứt dòng hoài niệm của nó, nó cười xòa

-Không có gì, chỉ là tôi hơi thấy nhớ nơi đó thôi!!

Nơi đó là cô nhi viện trước kia nó ở, Hạ Đông Triều nhìn nó một lúc rồi mở miệng

-Vào thôi!!

-Ừ.

Lăng Hạo Thiên đi phía sau nó thắc mắc, nơi đó? Là đâu nhỉ? Ngược mắt nhìn nó đang vừa đi vừa cười nói vui vẻ với Hạ Đông Triều, hần định lên tiếng hỏi thì ngay lúc đó bị một giọng nói "ấm như nắng" mang theo chút hờn hờ vang lên cắt đứt

-Y Nhã, tôi với em cùng đi phát com nhé!!

Y Nhã, gọi thân mật ghê nhỉ, lại còn xưng em nữa, cậu ta trở thành em của anh khi nào thế? Mà mới có 9h, com cái quái gì!!!

-Đúng là chỉ có biết ăn.

Lăng Hạo Thiên nhìn Vương Khanh khinh bỉ phun một câu. Vương Khanh cũng không vừa, đáp lại

-Lăng bột công tử, cậu nói thế là không đúng rồi, chúng ta tới đây là để làm từ thiện, tôi cũng chỉ phát com cho bọn trẻ thôi, còn hơn ai kia... -Nói nửa chừng rồi dừng, nâng cằm nhìn Lăng Hạo Thiên, trong mắt viết rõ "cậu thì làm được cái gì chứ?".

-Vậy sao? Vậy thì xin lỗi, tôi trách nhầm Vương Khanh gia rồi!!

Cả hai người nhìn nhau bằng ánh mắt "tóc lửa", nhưng khi vào mắt ai kia, sau một hồi bộ não lấy thông tin rồi phân tích ra lại biến thành "liếc mắt đưa tình". Trong đầu nó xẹt qua hai chữ: "không ổn"!!

-Tôi với cậu ta sẽ sang bên kia, anh với Đông Tà cùng nhau phát com nhé, chúng ta quyết định vậy đi, tạm biệt!! -Nói xong không đợi câu trả lời của Vương Khanh, nắm tay Lăng Hạo Thiên kéo đi.

-Hơ hơ...

Vương Khanh hơ hơ hai tiếng nhìn theo bóng hai người trong mắt hần đang nắm tay nhau "tình tứ" dần khuất sau bức tường màu trắng, tay hần còn giờ ra trong không khí chưa kịp rút về, mặt ngơ ngác. Hạ Đông Triều đứng cạnh dùng nửa con mắt liếc xéo Vương Khanh, sau đó xoay người đi xoẹt qua hần hướng về phía nơi phát com, để lại hai chữ vang trong không gian

-Ấu trĩ!!

Sau một hồi ngẫm nghĩ mới nhận ra Hạ Đông Triều đang nói mình, Vương Khanh tức giận đuổi theo.

-Cô... cô... dám nói tôi ấu trĩ, cô đứng lại đó!!

Phía sau bức tường, đầu nó lộ ra, khi thấy mọi việc đã "ôn hòa", nó quay lại nhìn Lăng Hạo Thiên bằng ánh mắt tội lỗi, lòng chột nghĩ "Thật xin lỗi, vì Đông Tà tôi không thể để cậu làm tiểu tam phá hoại được, sau này tôi tìm cho cậu một đứa con gái tốt h...". Tới đây nó bỗng khựng lại, nghĩ đến cảnh Lăng Hạo Thiên ở bên đứa con gái khác thì mày bắt giác nhũn nhũn, lòng len lỏi lên cảm xúc khó chịu. "Không được, thằng cha này nham hiểm như thế ai mà chịu nổi hần chứ? Thôi thì không tìm con gái thì tìm con trai cũng được, chẳng phải hần thích con trai sao? Ừm... White cũng không tệ"

-Này!!

Tiếng Lăng Hạo Thiên cắt ngang dòng suy nghĩ của nó, tay hần còn quơ quơ trước mặt nó.

-Hả?

Nó hà một tiếng rồi nhìn Lăng Hạo Thiên, mặt nhăn lại, thắc mắc

-Cậu còn đứng đây làm gì? Đi đâu thì đi đi!! Sao cậu theo tôi mãi thế?

Lăng Hạo Thiên không nói gì, nhìn mặt nó một hồi rồi chuyển tầm mắt nhìn xuống dưới, nó thấy thế cũng nhìn theo, ba giây sau, mặt nó đỏ lên. Bởi vì... tay nó còn đang nắm tay người ta mà miệng còn đuổi người ta đi!! Mà cái này không phải nắm bình thường đâu nha, nắm rất chặt là đằng khác!! (Gà: Ôi, cuối cùng Lam tỷ cũng biết đỏ mặt!!)

Lập tức nó bỏ tay Lăng Hạo Thiên ra, tránh xa như tránh dịch bệnh, luống cuống biện mình lên biện mình xuống, sau đó đổi được cái bản mặt cố nín cười của Lăng Hạo Thiên. Trong quá trình trên, nó không chỉ nói miệng không mà còn kết hợp tay chân để diễn tả nữa. Nhìn lại, nó thấy mình thật giống một con khỉ đang diễn xiếc cho hân xem.

Từ xa, bóng một người con gái đứng khuất sau thân cây, tay nắm chặt chiếc điện thoại còn đang sáng, môi mím lại, vẻ mặt không cam lòng nhìn hai người trước mặt. Hình ảnh Lăng Hạo Thiên nắm tay nó kéo đi ngày càng xa dần ập vào mắt Nguyễn Vũ Trúc, chỉ thấy cô từ từ đưa điện thoại lên tai nói vài câu gì đó rồi tắt máy, đôi mắt tràn đầy sự ghen tức trông theo hướng nó vừa đi khỏi, miệng nhếch lên thành đường cong tuyệt đẹp.

3:00 pm

Nhìn đám trẻ với những ánh mắt ngây thơ xen lẫn tò mò trước mặt, lòng yêu trẻ con nổi lên, nó nở nụ cười tươi với chúng, nói bằng giọng dịu dàng

-Chúng ta cùng chơi trò chơi nhé!!

-Nhìn mặt chị nham quá!!

Tiếng thằng nhóc nào đó làm nụ cười nó cứng ngắc, đám trẻ con 3, 4 tuổi vẫn xôn xao

-Sao cậu lại bảo mặt chị ấy nham? Tớ thấy mặt chị ấy hơi ngốc thôi!!

Cả đám trẻ đồng loạt nhìn vào nó sao đó tiếp tục bàn luận

-Cậu ấy nói đúng thật.

-Tớ còn thấy giống Tô Tô nữa cơ...

Tô Tô... là con chó mặt xệ mà viện trưởng nuôi!!! Mặt nó giờ xệ xuống thật, xem kỹ còn thấy có chút méo nữa. "Bình tĩnh bình tĩnh, mình là người yêu trẻ, trẻ em như búp trên cành, ngây thơ trong sáng như thiên thần, chúng không biết gì hết, chúng không biết gì hết!!!" Nó niệm trong đầu.

-Hay chúng ta nghe kể chuyện nhé!! -Nó đề xuất.

Nhìn đám trẻ cuối cùng cũng trật tự, ánh mắt chờ mong nhìn nó, nó tự nhận đây đúng là một ý kiến hay.

-Em muốn nghe Cô bé lọ lem -Cô bé tóc thắt bím, tay ôm con gấu bông trước mặt nó giờ tay.

-Vậy thì chúng ta cùng nghe Cô bé lọ lem nhé!! -Nó cười nói, sau đó chuẩn bị lên giọng kể. -Ngày xưa...

-Em muốn nghe Cô bé bán diêm cơ!!

-Hả, được rồi, vậy thì Cô bé bán diêm!! Ngày xưa...

-Em muốn nghe Hoàng tử ếch!!

-À, được, được.... Ngày xưa...

-Không, Cô bé lọ lem cơ!

-Cô bé bán diêm cơ!!

-Ếch của tớ!! Tớ muốn nghe Hoàng tử ếch cơ!! Hừ...hừ....Oa oa oa

-Em muốn Cô bé bán diêm cơ!! Hừc... hừc...

-Lọ lem của em!! Hu hu hu

Tiếng tranh cãi làm một vài đứa nhỏ hơn òa khóc, sau đó tiếng khóc có dấu hiệu ngày càng lan xa, chẳng mấy chốc cả đám trẻ cùng òa lên. Trước tình huống này, nó thật muốn hét lên "Làm ơn cho tôi nói hết câu ngày xưa đi!!". Tiếng khóc ngày một to cùng với mấy chữ lọ lem, bán diêm và ếch... Hết chịu nổi, nó gào lên

-Được rồi, chúng ta sẽ nghe Cô bé lọ lem bán diêm và hoàng tử ếch!!!

Những tiếng khóc nhỏ dần rồi tắt đi, đám trẻ nín khóc nhìn nó. Nó giữ bình tĩnh, thở ra một hơi rồi cất giọng

-Ngày xưa...

-Em muốn xem diễn kịch cơ...

Kiểm chế, kiểm chế, nhất định phải kiểm chế!!! Diễn kịch thì diễn kịch, chị mày đọc diễn luôn cho mấy đứa xem!!!

-Được rồi, diễn thì diễn!!

Nó tìm một tấm khăn choàng sẫm màu, xách cái ghế ra để trước đám trẻ đã xếp hàng ngồi ngay ngắn, mắt cùng hướng về nó. Xong xuôi, nó ngồi lên ghế, hơi cúi người xuống ra vẻ bí hiểm, đọc lời dẫn chuyện

-Ngày xưa, có một cô bé rất xinh xắn tên là Lọ Lem, cô cùng với cha và mẹ sống ở một ngôi nhà lớn. Nhưng rồi mẹ cô mất sớm, cha cô vì không muốn cô lớn lên vì thiếu tình thương của mẹ nên đã lấy vợ mới. Mẹ kế của cô là một người phụ nữ xấu tính, bà ta có hai đứa con gái cũng xấu tính như bà ta vậy. Rồi cha cô bé Lọ Lem cũng mất. Thế là hằng ngày cô phải làm việc rất vất vả, rất nặng nhọc để phục vụ cho ba người kia, từ quét dọn nhà cửa, lau ống khói, đến rửa bát pha trà, vâng vâng và vâng vâng... -Nó ngừng một chút rồi tiếp tục nói -Trong đó... có cả việc bán diêm..

Bon trẻ vẫn tiếp tục lắng nghe.

-Ngày ngày, cô phải bán ít nhất 100 bao diêm mới được về nhà mà không có sự đánh đập chửi rủa của ba con người độc ác kia. Hôm nay cũng vậy. Lọ Lem lê từng bước chân trên con phố tuyết đã phủ dày...

Nó đứng dậy, cầm chiếc khăn choàng lên người, ngồi thu mình lại, móc bao diêm chẳng biết ở đâu trong túi quần ra, tay run run lên cho giống với đang lạnh thật, mặt biểu đạt sự thảm thương, miệng nói giọng run run

-Ôi mẹ ơi, nếu như mình không bán được bao diêm nào chắc sẽ bị ba con mụ kia "cày nát đội hình" quá!! Dù gì cũng không bán được, thôi thì đốt lên cho ấm!!

Đổi giọng người dẫn chuyện

-Sau đó cô bé đốt từng que diêm lên, lòng hy vọng nếu một que diêm có thể sưởi cho cô bé ấm một chút thì tốt quá. Trong lúc que diêm thứ nhất được đốt lên, một con ếch ở đâu nhảy tới bên cạnh cô bé, con ếch đang mở miệng như định nói gì đó thì...

Đổi giọng cô bé Lọ Lem bán diêm, kết hợp đứng dậy làm động tác hoảng sợ

-Á, em sợ ếch!!

Đổi giọng người dẫn chuyện

-Con ếch không ai khác chính là Hoàng tử ếch, Hoàng tử ếch đáng thương bị cô bé Lọ lem đá một phát văng vào tường, cú va chạm khá mạnh đã làm chấn thương Hoàng tử ếch quá nặng, không thể cứu chữa được nữa. Ba giây sau, Hoàng tử ếch tắt thở, thật đáng buồn... Haizzz...

Nó thờ dài về tiếc rẻ rồi tiếp tục, vẫn giọng người dẫn chuyện

-Hoàng tử của vương quốc đánh rơi giày ở nơi Hoàng tử ếch thăng thiên, cô bé Lọ Lem bán diêm tội nghiệp nhặt được thế là đem đến lâu đài. Hoàng tử vừa nhìn thấy cô đã trúng ngay tiếng sét ái tình. Thế là họ cưới nhau, hạnh phúc bên nhau mãi mãi.... Câu chuyện đến đây là kết thúc.

Cả căn phòng im lặng...

-----Hết chương 42-----

Lưu ý: Câu chuyện trên là tự biên tự diễn, hư cấu thôi nhe bà con, có gì Gà không chịu trách nhiệm à!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vó Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Truyện Cổ Tích Thật Kỳ Diệu!!

Cả căn phòng im lặng...

Bọn trẻ vẫn chăm chú nhìn nó...

3s sau...

-Vậy là sao ạ? -Cô bé váy hồng ngược đôi mắt to tròn, ngây thơ hỏi.

Nó nhún vai, thản nhiên trả lời

-Thì cuối cùng Hoàng tử ếch chết, Lọ Lem cưới hoàng tử của vương quốc và sống hạnh phúc mãi mãi, happy ending!!

Lại im lặng thêm 3s...

-Hư... hư... Oa... Oa... Oa... Em không chịu đâu, tại sao ếch của em lại chết??... Oa...oa...oa...

-Hu...hu...hu, em không chịu Hoàng tử ếch chết đâu... không chịu đâu... hu hu hu...

-Hức... hức...hức...

Bọn trẻ bắt đầu gào lên, khóc âm ỹ, nó thấy thật đau đầu!! Câu chuyện kết thúc viên mãn thế rồi còn muốn gì nữa??? Cố giữ bình tĩnh trấn an chúng, nó háng giọng

-Được rồi, tất cả im lặng, chị sẽ kể lại!! Cho Hoàng tử ếch sống chứ gì? Được thôi!!

Tiếng khóc vẫn chưa dứt hẳn.

-Im lặng, im lặng nào!!! Không nín khóc chị sẽ không kể nữa đâu!!

Trong phòng vang vài tiếng nấc nhỏ rồi tất hẳn, bọn trẻ trật tự ngồi xem nó diễn + kể. Nó thở dài một hơi

-Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ lúc cô bé Lọ Lem đi bán diêm

Lấy tấm khăn choàng lại vào người, nó ngồi co rúm lại, tay chân run bần bật, chẳng phải cô bé Lọ Lem đang ở trong mùa đông lạnh giá sao? Nó lên giọng run run, lại lời thoại cũ

-Ôi mẹ ơi, nếu như mình không bán được bao diêm nào chắc sẽ bị ba con mụ kia "cày nát đội hình" quá!! Dù gì cũng không bán được, thôi thì đốt lên cho ấm!!

Đổi giọng người dẫn chuyện.

-Cô bé Lọ Lem đang bật que diêm thứ nhất lên với hy vọng có thể sưởi ấm được chút ít thì một con ếch ở đâu nhảy đến, Lọ Lem nheo mắt nghi ngờ, lòng suy đoán...

Giọng run run, "Lọ Lem" nhủ thầm

-Tại sao giữa đường phố tuyết phủ đầy thế này lại có ếch? Trên đầu lại còn đội vương miện? -Cuối cùng "Lọ Lem" rút ra kết luận -Đây chắc chắn là yêu tinh biến thành!!

Tiếp tục dẫn chuyện

-Không cần suy nghĩ thêm nữa, cô bé Lọ Lem ngay lập tức dùng Vô Ảnh cước đá "Ếch tinh" văng vào tường, diệt trừ hậu họa cho dân chúng, sau đó tiêu sái quay lưng rồi đi tiếp tục bán diêm, nhưng cô không ngờ được, có một chuyện thần kì đã xảy ra sau đó...

Khán giả vẫn tập trung lắng nghe...

-Con ếch cũng là Hoàng tử ếch, Hoàng tử ếch văng vào tường thật mạnh, xem ra Vô Ảnh cước của Lọ Lem cũng khá lợi hại, nhưng thật may, nội công của Hoàng tử ếch cũng không phải dạng vừa đâu, thế là Hoàng tử ếch thoát một nạn. Và một điều kì diệu đã xảy ra, các em biết là gì không? -Nó thốt lên ra vẻ bất ngờ rồi hỏi bọn trẻ.

Bọn trẻ thật thà lắc đầu.

Nó vỗ vào đùi một cái bốp, miệng huyền thuyên

-Lời nguyên của Hoàng tử ếch cũng nhờ cú va chạm đó mà được hóa giải, thật đáng mừng!!!

Những khán giả nhỏ tuổi "Ồ" lên một tiếng, sau đó nghe tiếp câu chuyện.

-Kì diệu hơn nữa, người mà lâu nay chúng ta cứ tưởng là Hoàng tử ếch ai ngờ khi hóa giải lời nguyền thì ra lại là Công chúa ếch, đúng là vừa mừng vừa bất ngờ!! -Nó càng nói càng hăng say. Bọn trẻ "Ồ" lên lần thứ hai, câu chuyện này có vẻ khác với câu chuyện chúng được nghe kể trước đó thì phải!!

-Thế là Hoàng tử ếch, không, là Công chúa ếch mới đúng. Công chúa ếch nhặt được giày của hoàng tử của vương quốc, cô liền đem đến cung điện, Hoàng tử vừa thấy cô đã yêu, thế là họ lấy nhau, từ đó sống hạnh phúc mãi mãi... Còn cô bé Lọ Lem ở với mẹ dù ghê và hai đứa em kế ác độc đến cuối đời... Câu chuyện đến đây là kết thúc!!!

-.....!!!!!!

Gà cũng xin kết thúc cái cảnh này, đau đầu quá!!! @@!!

Cô nhi viện trải qua một ngày "náo nhiệt" cuối cùng cũng dần trở lại như lúc bình thường, từng người từng người một lên xe riêng về nhà, nó đứng bên cạnh Lăng Hạo Thiên che miệng ngáp đến nỗi chảy cả nước mắt, nhìn từ xa thấy Vương Khanh với Hạ Đồng Triều cũng đang dần tiến tới đây, Vương Khanh còn không ngừng hướng Hạ Đồng Triều nói liên tục cái gì đó. Nhìn mặt Đồng Tà rõ là không quan tâm đến, Vương Khanh đúng là kém cỏi!!

Nó nhìn chăm chăm Vương Khanh, bĩu môi chê Vương Khanh một phen sau đó quay đầu lại mới thấy Lăng Hạo Thiên đang dùng ánh mắt hồ ly mình đi ứng nhìn chăm chăm mình, nó có thể cảm thấy hắn đang khó chịu cái gì đó. Thấy mặt hắn nó nhớ lại việc hồi sáng, mặt nó chẳng hiểu sao lại bắt đầu đỏ lên, lập tức nhìn xuống xem mình có nắm tay hắn không, xác định là không có rồi thở phào một cái, nhấc mắt nhìn Lăng Hạo Thiên hỏi

-Cậu nhìn tôi làm gì?

Lăng Hạo Thiên không nói gì hừ lạnh một cái rồi bước ra xe, ngồi vào rồi đóng cửa cái rầm. Thằng cha này sao thế? Lại dờ chừng à?

-Chị ơi, có người tìm chị!! -Giọng một cậu nhóc vang lên, tay nắm góc áo nó giật giật.

-Ai tìm chị vậy? -Nó ngồi xổm xuống cho bằng cậu nhóc rồi hỏi.

-Em không biết, chị đó nhờ em nhắn dùm chị là đi ra sau vườn thôi!!

-Ừ, cảm ơn em, em ngoan lắm, cho em này!! -Nó xoa xoa đầu cậu nhóc rồi lấy viên kẹo trọng túi ra đưa cho cậu, cậu nhóc cười hớn hở chạy đi.

Ai tìm mình vậy nhỉ?? Nó cố nhớ lại xem mình còn quen ai ở đây không, nhưng nghĩ mãi mà không nhớ được gì, hết cách, nó đi tới chỗ hẹn, chẳng phải đi đến đó là biết ai rồi, không phải sao?

Khu vườn ở sau cùng cô nhi viện, thật vắng người, ở đây có vẻ dùng để trồng rau là chính, bên trái còn có một cánh cổng nhỏ. Nó nhìn xung quanh hết một lượt, không thấy ai cả, thằng bé không thể nói dối được, ai mà chơi khăm mình vậy nhỉ? Nó nhú mồm nghĩ một hồi rồi quay lưng định bỏ về. Bỗng phía sau một cái bóng đen bất ngờ đổ ập lên người nó, đầu nó bị một vật cứng đập vào kêu cái bốp rồ to. Nó ôm đầu, cảm thấy thật choáng váng, lại nghe tiếng đàn ông chửi tục sau lưng

-Cmm, đúng là đầu đá, đánh thế mà nó cũng không xỉu!!!

Bao vậy nó bây giờ là một đám người thô lỗ, mặt mũi dữ dằn, xăm đầy mình, hai tay cầm gậy nhìn nó đầy sát khí. Như không để ý, nó ôm đầu quay lại, trong mắt đã nổi lửa, nghiêng răng ken két, rít từng chữ qua kẽ răng đối với người kia

-Để bà nội mày cho mày biết đánh như thế nào mới xỉu nhé!!

Tay nó nắm thành quyền, đâm vào bụng tên đập nó một cú làm cho hắn đau đến gấp người lại, sau đó chuyển thành thế chủ động mà đánh liên tục. Tên côn đồ thấy không ổn liền giơ gậy lên đánh xuống lại bị nó né được, sau đó ăn một cước bay ra xa gần 3m nằm bất tỉnh. Hắc Báo thấy thế mặt càng khó coi, phun một ngụm nước miếng xuống đất, giọng lỗ mãng

-Con ranh, đừng tưởng chỉ như thế là hôm nay mày thoát được, tui bây, lên cho tao!!!

Nó choáng váng nhìn cả đám người xông lên. Ăn một đập vào đầu thế nói không sao chắc chắn là không thể nào, lắc lắc đầu lấy lại tinh táo, nó lao vào đánh với lũ côn đồ. Đầu nó nhói lên từng cơn, lực tay đánh ra quyền cũng giảm không ít, nhưng dù thế cũng đủ để hạ một vài tên. Đánh được một lúc, nó bắt đầu thờ dờ, cảm thấy ngày càng mệt, nó đâm một quyền vào mặt của tên đối diện, bắt cánh tay hắn vặn ngược ra sau lưng rồi đập một phát vào hông, động tác rất nhanh và gọn, đầu nó lại choáng trong phút chốc, bất cẩn không tránh kịp một gậy của tên phía sau, thế là bị đập thêm một cú. Dùng chút sức lực cuối cùng xoay người phi một cước vào tên vừa đập nó, tay nó sờ lên đầu rồi đưa xuống trước mặt, thấy ngón tay dính chất lỏng màu đỏ, nó chỉ kịp nghĩ "Chết tiệt, chảy máu rồi" sau đó thành công ngất xỉu.

Hắc Báo nhìn nó rồi cuộc cũng ngã xuống, thờ hồng học đứng dậy, xung quanh gần 15 tên nằm la liệt trên mặt đất, chỉ còn một vài tên là cử động được, hắn chửi tục một tiếng rồi ra lệnh cho bọn đàn em thu dọn, khiêng nó ra xe bằng cánh cổng nhỏ phía sau, chiếc xe rồ máy chạy mất hút, để lại một không gian yên tĩnh như lúc đầu.

Chương 44

Trời xầm xẩm tối, bây giờ đã hơn 5 giờ rưỡi, trước cổng cô nhi viện vẫn còn ba chiếc xe thể thao đất tiền đồ ở đó. Bỗng một cô gái và hai chàng trai đứng cạnh từ này giờ vẫn không di chuyển, dường như họ đang chờ một người. Hạ Đông Triều nhú mồm nhìn chiếc điện thoại mà cô đã bấm gọi cho nó không biết bao nhiêu lần, tất cả đều cùng một kết quả: không liên lạc được. Lạ thật!!

Vương Khanh thấy vậy lên tiếng hỏi

- Vẫn không gọi được sao?

- Mất anh bị tạt à? - Hạ Đông Triều không thèm liếc Vương Khanh một cái, mắt vẫn nhìn vào điện thoại, miệng trả lời, giọng nói xem lẫn một tia khó chịu trong đó. Nghĩ về nó trong lòng cô bỗng nổi lên cảm giác bất an.

Vương Khanh trợn mắt nghiêng răng nhìn Hạ Đông Triều. Cái con nhỏ này!! Ừ một cái thì chết sao? Một ngày cô ta không nói mớ mình là ăn cơm không ngon hay sao ấy!! Hấn tức!!

Vương Khanh không thèm nói với Hạ Đông Triều nữa, hừ một cái rồi nhìn sang Lăng Hạo Thiên hai tay bỏ vào túi quần đang đứng dựa vào cửa xe phía trước, hỏi

- Này, Lăng bột, chẳng phải Y Nhã đi với cậu sao? Cậu nói gì đi chứ!!

Lăng Hạo Thiên đứng dựa vào cửa xe, đầu hơi nghiêng về một phía, mắt vẫn nhìn chăm chú vào một khoảng không, bộ dáng bên ngoài nhàn nhả như thế nhưng bên trong cảm xúc lại khác hẳn. Khi thấy nó nhìn Vương Khanh chăm chú, không hiểu sao hấn lại bức mình, cũng không quan tâm gì đến nó nữa mà bỏ vào xe, lúc sau mở cửa, nó đã biến mất từ lúc nào rồi, tìm xung quanh cũng chẳng thấy đâu. Rốt cuộc nó đã đi đâu?

Ào...

Một làn nước trong vắt, mát lạnh mạnh mẽ đổ ập trực tiếp vào mặt nó, không phải thứ gì khác, đó chính là... nước máy!! (Gà: ("□□"))

Bị tạt nguyên xô nước như thế, chỉ thấy nó mắt vẫn nhắm mà miệng thì hét lên

- Khônggggg, dúi gà của tôi!!

Tên côn đồ cầm xô nước bất thành linh bị tiếng hét của nó làm cho giật mình, trượt tay làm rơi cả cái xô xuống sàn, phát ra một tiếng choang thật lớn. Mắt nó từ từ mở ra.

Vốn là nó đang mơ thấy mình đánh Lăng Hạo Thiên toi bởi hoa lá, xõa hết ảm ức bao ngày qua rồi bất hấn mua đồ ăn cho mình để tạ tội, thế mà không ngờ được, đồ ăn đưa tới miệng rồi lại bị con lũ ở đâu ra cuốn đi, đúng là tức mà!!!

Đầu lại bắt đầu nhói lên từng đợt, cơn đau làm nó tỉnh hẳn.

Nheo mắt nhìn quanh hết một lượt, rốt cuộc nó cũng rút ra được đặc điểm về phạm vi lãnh thổ và vị trí địa lí nơi nó đang ở. Ồ... dựa theo tình hình trước mắt thì đây có lẽ là một căn nhà hoang nào đó, nằm trong khu đất nào đó, cạnh một cái cây to to nào đó... tổng kết lại cứ cho đây là nơi vắng vẻ đi!! (= _ =). Thông cảm cho nó, điểm miêu tả chỉ từ trung bình trở xuống!!

Mà khoan đã, có cả một đám người "đông vui" thế này thì vắng vẻ về cái nỗi gì!?

Nó trừng mắt nhìn tên côn đồ đang ngồi trên ghế nhàn nhả phì phèo điều thuốc, có vẻ hấn là tên cầm đầu ở đây, lại nhìn hết một lượt những người khác, nó nhận ra, đây là bọn đã tập kích nó hồi chiều. Người nó bị trời ngồi vào một cái ghế, hai cổ tay bị dây thừng xiết chặt đến nỗi sưng tấy ở sau lưng, nó gằn giọng, hướng Hắc Báo hỏi

- Tụi mày là ai? Tại sao lại bắt tao? - Nó nhú mồm, "Chết tiệt, đau đau quá!!"

- Rốt cuộc cũng tỉnh rồi sao? - Hắc Báo hai ngón tay kẹp điều thuốc, miệng phả ra làn khói trắng, không trả lời mà hỏi ngược lại nó, hấn thông thả đứng dậy, phò ra cả thân hình to lớn thô kệch, hai cánh tay đầy cơ bắp với đầy những hình xăm dữ tợn trên đó, nhưng nổi bật nhất vẫn là hình con rồng đen quấn quanh cây thánh giá màu đỏ kia.

Đó là kí hiệu của Dragon.

Nó nhớ lại. Lúc ấy là khoảng 2 năm trước, khi bang của nó lần lượt hạ hết từng bang một ở N mà leo lên vị trí đứng đầu, cái tên Blue Heart cũng từ đó mà lan đến tai những thủ lĩnh của các bang khác. N không là địa bàn của một bang nào cả, vì ở đây chính là nơi hoạt động của rất nhiều băng nhóm, nếu muốn tranh địa bàn, ít nhất phải dẹp hết hai phần ba đồng băng nhóm đó đã. Nhiều bang khác trước kia cũng đã có ý định khi đến đây nhưng cuối cùng vẫn là không thành công. Thế mà chỉ trong vòng hai năm, N đã là địa bàn của một đám học sinh trung học, điều này thật sự gây bất ngờ trong thế giới mà mọi việc chỉ dùng vũ lực giải quyết này. Chính vì điều đó mà bang của nó nhận không ít lời thách đấu của những bang khác, trong đó có Dragon.

Chuyện đánh nhau lần đó với Dragon nó cũng đã quên lâu rồi, trước nay hai bang cũng "nước sông không phạm nước giếng", tại sao bọn chúng lại bắt nó?

Hắc Báo bước đến trước mặt nó, cúi đầu xuống gần nó, bàn tay to lớn đầy vết chai nâng cằm nó lên, nghiêng mặt nó qua, nghiêng mặt nó lại, xem xét nó như một món hàng. Nó cúi rồi nha!!

-Bỏ cái móng heo của mày ra, không thì đừng trách tao.

Nó nghiêng răng, nói từng chữ với Hắc Báo, không quên nhấn mạnh từ "móng heo". Chết tiệt, nếu tay nó mà không bị trói thì giờ cánh tay kia phải vào viện bó bột rồi.

-Mày dám nói tay tao là móng heo?

Hắc Báo tăng thêm lực làm nó nhủi mày một cái, mặt hấn đỏ lên vì giận làm vết sẹo bên má phải càng dữ tợn hơn. Mắt nó vẫn trừng, nhìn trực tiếp vào mặt Hắc Báo, phun ra một câu

-Cái cmn, không móng heo chẳng lẽ là móng chó à?

Vừa nói xong dùng sức hất mạnh đầu ra, thoát khỏi bàn tay của Hắc Báo, ngửa cổ ra sau lấy trớn rồi dùng đầu đập một phát vào đầu hấn kêu một cái cộp rồ to. Hắc Báo choáng váng lùi về sau một bước, tay ôm đầu, nhìn mặt nó ánh lên vẻ đắc ý thì tức điên lên, lại nhớ đến lần trước bị nó đánh bầm dập phải nằm viện gần hai tuần, bị mấy tên côn đồ khác cười nhạo, hấn gầm lên

-Con nhãi!!

Sau đó, vung tay tát nó một cái bốp, lực tay thật không nhẹ, nó và cả cái ghế đều ngã văng ra trên mặt đất rồi trượt xa khoảng năm mươi centimet. Mặt nó một bên sưng lên, bên kia lại ma sát với nền nhà, khoe miệng rỉ máu, một cánh tay bị cái ghế đè lên, đầu lại bắt đầu đau, nó nằm la liệt trên mặt đất, bộ quần áo sạch sẽ đã bị vấy bẩn hơn một nửa vì bụi và máu. Đúng lúc này, một giọng nói khác vang lên

-Tao đã nói chính tay tao sẽ xử nó, tụi mày cút hết cho tao.

Giọng nói này nghe thật quen. Nó nằm đó, đầu tóc rối tung phủ xuống mặt che hết cả tầm nhìn, nghe từng bước chân cộp cộp đến gần mình.

-Có vết máu ở đây!!

Hạ Đông Triều ngồi xổm xuống, dùng ngón tay hươ hươ vết máu trên mặt đất, nhìn khu vườn trước mặt trầm giọng nói, nhớ đến lúc chiều thấy bóng nó đi ra sau cô nhi viện, dường như cô đã đoán ra được một phần ba sự việc.

-Ý cô nói ở đây xảy ra xảy xát? -Vương Khanh bán tính bán nghi hỏi.

Hạ Đông Triều không nói gì, quan sát xung quanh một lượt, ở đây còn để lại rất nhiều dấu chân mờ mờ trên đất, hơn nữa mấy cây rau còn bị dập như bị ai đó dẫm lên, nếu để ý kỹ có thể thấy loáng thoáng vài vết máu đứt quãng dẫn ra cánh cổng nhỏ bên trái. Cảm giác bất an càng ngày càng rõ rệt, đôi lông mày Hạ Đông Triều càng nhíu lại.

Bọn họ đã tìm nó khắp nơi, cuối cùng mới nhớ ra ở đây còn có một khu vườn trồng rau phía sau, thế là mới thấy được cảnh tượng trước mắt này.

Lăng Hạo Thiên bị thu hút bởi ánh sáng phản chiếu của một cái gì đó trong bụi cây, nhanh chân bước tới, đến gần mới nhận ra đó là vật gì. Chiếc Iphone 6 màu hồng vắng cả vỏ với pin ra ngoài, màn hình bị nứt hơn một nửa, có lẽ đã bị ai đó ném đi không nhẹ, nhưng Lăng Hạo Thiên chắc chắn, đây đúng là điện thoại của Hoàng Y Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Chương 45

Thời điểm 6 giờ...

Nguyễn Vũ Trúc ánh mắt sắc lạnh nhìn nó gục đầu qua một bên, mái tóc đã rối bời từ lâu, hai má sưng đỏ lên vì những cái tát như trời giáng của cô ta, khóe môi cô ta khẽ nhếch, nở nụ cười mỉa mai

-Thế nào? Chẳng phải lúc trước còn mạnh miệng cảnh cáo tao sao? Sao hôm nay mày lại thảm hại thế này?

Nói xong lại vung tay ưu ái dành cho nó thêm một bạt tai. Tiếng "chát", "chát" vang khắp căn phòng, nghe âm thanh cũng đủ biết cô ta mạnh tay thế nào rồi, đến cả bọn côn đồ đứng xung quanh nhìn cũng phải rùng mình, nếu như là bọn hèn bị trời mà lại còn bị tát thế kia mặt sớm không biết đã ra cái dạng gì. Ai ngờ được bàn tay nhỏ bé xinh đẹp như thế khi đập lên mặt người khác lại tàn nhẫn như vậy, hơn nữa, người kia lại là một cô gái...

Đầu nó vẫn nghiêng về một phía, mái tóc rối bù che hết cả biểu cảm trên mặt, thân hình nó như không còn sức ngã gục trên ghế, hay tay vẫn bị dây thừng xiết chặt sau lưng, vết thương ở đầu vì ảnh hưởng của những cái tát mà máu không ngừng rỉ ra từng chút một, chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ một bên vai áo. Nguyễn Vũ Trúc thấy nó như đã ngất xỉu, quát lên

-Lấy nước tạt cho nó tỉnh!!

Một tên trong đám đàn em nhanh chóng cầm tới xô nước đầy, mạnh mẽ đổ ào vào mặt nó. Một lúc sau, vẫn là không có động tĩnh gì. Nguyễn Vũ Trúc điên tiết, cô ta gào lên

-Tạt nước cho tới khi nào nó tỉnh cho tao!!

Gió đêm lạnh lạnh thổi vào trong căn phòng, người nó bây giờ ướt sũng từ trên xuống dưới, bộ quần áo dính đầy vết bẩn và máu, đúng là thảm hại như lời Nguyễn Vũ Trúc nói.

Cảm giác lạnh thấu xương ập vào người nó, tuy nhiên, việc đó với nó thì có là gì đâu? Bao nhiêu năm đánh nhau, bao nhiêu năm công sức đưa được Tim Xanh lên vị trí dẫn đầu, đối với nó, thế này như cơm bữa.

-Phi.

Nó phun ra một ngụm nước bọt, hơi nghiêng đầu đưa ánh mắt không chút độ ấm nào nhìn vào Nguyễn Vũ Trúc, khóe miệng nhếch lên tràn đầy ý mỉa mai

-Không ngờ Nguyễn tiểu thư của chúng ta hôm nay đành phải sử dụng đến chiêu thức hèn mọn này để giành giật người yêu cơ đấy!! Tôi thực ngưỡng mộ quá đi thôi.

Thêm một tiếng "chát" xé gió vang khắp căn phòng, có thể nhận ra, từ đầu đến bây giờ, đây là cái mạnh nhất. Những người xung quanh hít một ngụm khí lạnh. Ghen tuông thật đáng sợ!!

Nó lại bị ngã văng trên đất, trở lại vị trí mà lúc đầu Hắc Báo ban tặng cho nó.

-Tại sao tao phải giành giật cơ chứ? Ngay từ đầu Thiên đã là của tao!! Nếu không có mày, nếu không có mày...

Nói đến đây, như không kìm nén được cơn tức giận, Nguyễn Vũ Trúc cầm cây roi ở trên bàn cách đó không xa, vụt một roi thật mạnh lên người nó. Tiếng roi vùn vụt trong gió làm cho người khác lạnh cả sống lưng. Đúng lúc này, lại nghe thấy giọng ai đó hét lên từ cửa ngoài

-Vũ Trúc, cậu mau dừng tay cho tôi!!!

Nguyễn Vũ Trúc khựng người lại, khuôn mặt vẫn đỏ bừng vì giận, xoay đầu nhìn ra phía cửa.

Người đến là Dương Hoàng Yến.

-Hoàn...Hoàng Yến? Tại sao cậu...

-Vũ Trúc, đủ rồi, dừng lại đi, tôi xin cậu.

Dương Hoàng Yến mắt trừng lớn nhìn nó nằm la liệt trên sàn, xung quanh còn có vài tên côn đồ, như thế cũng đủ đoán ra tất cả sự việc. Dương Hoàng Yến cố gắng ngăn cản Nguyễn Vũ Trúc, nhanh chóng bước lên lại bị mấy tên đàn em chặn đường, không còn cách nào khác mà đứng đó lớn giọng hét lên.

Từ lúc ở căn tin, Dương Hoàng Yến đã thoáng để ý biểu hiện của Nguyễn Vũ Trúc. Chuyện của Trịnh Du Mẫn xảy ra một năm trước trừ Lăng Hạo Thiên ra tất cả bọn họ đều biết, chỉ mong Nguyễn Vũ Trúc sẽ từ từ thay đổi, không lặp lại lần nữa, vậy mà... kết quả lại làm cho cô thật thất vọng.

Buổi chiều, Dương Hoàng Yến lên xe riêng chuẩn bị về nhà lại thấy ba người kia đứng chờ Hoàng Y Nhã, vốn không để ý mấy nhưng mãi một giờ sau, lúc cô quay xe lại vẫn là không thấy Hoàng Y Nhã ở với bọn họ. Lập tức, Dương Hoàng Yến nghĩ ngay đến bọn người lén lút đi ra sau cô nhi viện mình vừa thấy, trên người bọn họ lại là hình xăm con rồng và cây thánh giá. Kí hiệu đó, giống hệt với kí hiệu của đám người một năm trước. Dương Hoàng

Yến nhanh chóng lấy điện thoại, xác định vị trí của Nguyễn Vũ Trúc nhờ vào chế độ định vị mà lúc trước cô đã lên cài vào điện thoại của Nguyễn Vũ Trúc lúc trước nhờ cô sửa giúp. Thật sự lúc bảo người quay đầu xe, Dương Hoàng Yến thực sự mong chuyện cô nghĩ sẽ không xảy ra, nhưng mọi việc lại...

-Tôi xin cậu, cậu đã sai một lần rồi, đừng cố chấp mà phạm phải sai lầm một lần nữa!!

-Lại là chuyện đó, lại là chuyện đó...

Nguyễn Vũ Trúc nở nụ cười tự giễu, miệng lầm nhảm bốn chữ "Lại là chuyện đó", tay bắt lực thả lỏng, những tiếng roi vì thế mà cũng dừng lại. Nó nằm dưới chân Nguyễn Vũ Trúc, cả người đau đớn nhưng đầu óc thì vẫn rất tỉnh táo. Đã có chuyện gì? Tại sao Dương Hoàng Yến lại nói như thế?

Nó chuyển tầm mắt sang Nguyễn Vũ Trúc. Mặt cô ta vẫn đỏ gay, ánh mắt thoáng nét buồn, miệng nhếch lên nụ cười yếu ớt, phớt chốc, nó như thoáng thấy một cái gì đó thật thê lương trên khuôn mặt ấy.

-Tại sao các cậu lại không tin tôi? Tôi đã nói rồi, chuyện đó không phải tôi làm. Tại sao vậy? Trong mắt các cậu chỉ có Trịnh Du Mẫn, tại sao lại không tin tôi, tại sao...

Đối diện với nụ cười nhạt cùng ánh mắt buồn bã của Nguyễn Vũ Trúc, Dương Hoàng Yến lặng im. Không phải là bọn họ không tin Nguyễn Vũ Trúc, nhưng sự việc một năm trước, khi chạy đến hiện trường, họ đã thấy Lăng Hạo Thiên ôm Trịnh Du Mẫn đã ngất xỉu, miệng không ngừng hét "làm ơn gọi xe cấp cứu", người làm ra tình cảnh đó không ai khác chính là Hắc Long, mà người yêu cầu lại là Nguyễn Vũ Trúc. Họ đã cố gắng giấu Lăng Hạo Thiên, đã cố gắng cho Nguyễn Vũ Trúc một cơ hội, nói trắng ra, Nguyễn Vũ Trúc làm tất cả cũng chỉ vì quá yêu Lăng Hạo Thiên, yêu đến mù quáng...

Bỗng sắc mặt Nguyễn Vũ Trúc thay đổi, trở lại vẻ bình tĩnh, ra lệnh cho bọn đàn em mang Dương Hoàng Yến đi. Sau đó cúi người xuống nâng cảm nó lên, nhìn thẳng vào mắt nó, nói

-Một Trịnh Du Mẫn đã một lần suýt chút nữa cướp đi Thiên của tao, bây giờ lại là mày, đừng mơ!!

Đổi lại câu trả lời vẫn là nụ cười mỉa mai của nó.

-Mày là cái thá gì mà dám cười kiểu đó, đừng tưởng có cái hôn ước chết tiệt kia thì Thiên là của mày. Lăng Hạo Thiên là của tao, mày rõ chưa?

Nguyễn Vũ Trúc kiên quyết, găm lên, không biết được lời nói của mình lại gián tiếp gây ra một tình huống mà đến cô ta cũng không ngờ được.

Tiếng nhạc chuông quen thuộc vang lên, Lăng Hạo Thiên bắt máy, là số lạ.

-Alo.

Đầu dây bên kia, giọng một người đàn ông vang lên

-Nhớ tao chứ, Lăng công tử?

Nghe giọng cũng biết không phải là người tốt lành gì.

-Mày là ai?

-Không nhớ ra sao? Cũng đúng, 8 năm rồi mà... khoảng thời gian cũng thật dài... -Người bên kia trả lời, không hiểu sao lại cười ha hả phía sau, tiếp tục nói

-Tao là Hắc Báo!! Bây giờ thì nhớ rồi chứ? À..., đó là chuyện không quan trọng, đúng đúng, đó là chuyện không quan trọng...

Hắc Báo là thằng nào? Lăng Hạo Thiên bức mình, hắn còn bận tìm nó, không rảnh để đùa co với người điên này. Tay chuẩn bị lướt nhẹ điện thoại tắt máy, bỗng giọng Hắc Báo lại vang lên

-Quan trọng là vị hôn thê của mày đang ở trong tay tao, nói thế nào nhỉ, đây đúng là quá trùng hợp phải không? Chà, con bé cũng xinh lắm đấy, xem nào, tên là Hoàng Y Nhã thì phải!!

Lăng Hạo Thiên cứng người, chân động một hồi, đứng chôn chân tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Thời Điểm 7:00 Pm

Thời điểm 6:30 pm

Hắc Báo cúp máy, trên môi nở nụ cười nham hiểm, đôi mắt bỏ câu liếc nhìn sang Dương Hoàng Yến đang bị bọn đàn em giữ chặt hai tay, miệng bị bịt lại bằng một miếng vải trắng. Hắc ra lệnh

-Thả nó ra đi.

Dương Hoàng Yến vùng vẫy, giằng mình thoát khỏi đám đàn em, giật phăng miếng vải đang bịt miệng mình xuống, trừng mắt nhìn bọn người xung quanh, sau đó lúi dúi rồi quay người toan chạy đi. Lúc đầu cô thực sự không hiểu tại sao Hắc Báo lại quen biết Lăng Hạo Thiên, giọng hắn khi nói chuyện với Lăng Hạo Thiên rõ ràng tràn đầy mùi thù hận. Nhưng mãi sau, khi nhìn kĩ lại khuôn mặt Hắc Báo, cô rốt cuộc cũng nhận ra một nét gì đó quen thuộc. Khuôn mặt ấy... đó chẳng phải chính là em trai của tên hung thủ đâm chết mẹ Lăng Hạo Thiên sao? Lúc bắt được hung thủ, Dương Hoàng Yến có thấy em trai của hắn một lần, là Hắc Báo!!

Vụ án đó mất ba năm mới tìm ra hung thủ, lại chỉ kết tội mấy năm tù và bị phạt vài triệu. Nhưng người như Lăng Hạo Thiên làm sao lại có thể chấp nhận được. Đâm chết một mạng người mà chỉ bị mức phạt như thế, hơn nữa, người đó còn là mẹ hắn. Chuyện sau đó... Dương Hoàng Yến cũng chỉ là mơ hồ biết cái được cái không, kết quả là nghe nói tên hung thủ về sau không đi lại được nữa, chân hắn, hình như bị phế rồi.

Nhìn khuôn mặt dữ dằn của Hắc Báo, một suy nghĩ xẹt qua Dương Hoàng Yến. Chẳng lẽ, hắn ta định trả thù? Vậy chẳng phải Lăng Hạo Thiên đang gặp nguy hiểm sao?

Dương Hoàng Yến thất kinh, không ngờ đến chuyện sắp xảy ra, có lẽ, ngay cả Nguyễn Vũ Trúc cũng không lường trước được.

Nhìn chiếc điện thoại của mình đang bị Hắc Báo nắm chặt đến nỗi như sắp nát, Dương Hoàng Yến lo lắng, bây giờ làm cách nào báo cho bọn họ đây?

Nếu như theo lời Hắc Báo lúc nãy, Lăng Hạo Thiên ba mươi phút nữa sẽ đến đây. Ba mươi phút, ba mươi phút...!! Dương Hoàng Yến thật rối rắm. Đúng rồi, phải nhanh chóng báo cho Nguyễn Vũ Trúc biết. Lăng Hạo Thiên đến đây vì có Hoàng Y Nhã, nếu Nguyễn Vũ Trúc thả Hoàng Y Nhã ra chẳng phải mọi chuyện sẽ xong sao?

Nghĩ ra được cách hay như thế, Dương Hoàng Yến liền xoay người, co chân lên cổ chạy thật nhanh về hướng khu nhà bỏ hoang, đúng lúc này lại nghe giọng Hắc Báo ở phía sau

-Khoan đã, tội mày bắt nó lại cho tao!!

Dương Hoàng Yến hốt hoảng chạy càng nhanh, nhưng sức lực làm sao thoát khỏi mấy tên đàn ông to con? Hắc Báo liếc nhìn qua Dương Hoàng Yến đang bị bắt giữ, cười gằn

-Tao sẽ không cho phép bất cứ chuyện gì gây gián đoạn xảy ra. Lăng Hạo Thiên, sắp có trò vui cho mày rồi đây!!

*****

Thời điểm 6:35 pm

Chiếc xe mô tô rồ máy rồi chạy mất hút trong tầm mắt của Hạ Đông Triều. Vương Khanh đứng cạnh mặt nhìn lại tỏ vẻ khó chịu, hơi nghiêng nghiêng răng nói

-Chuyện còn đang gấp thế này mà hắn lại bỏ đi như vậy, cái tên này thật đúng là....!! Hừ, không cùng tìm được nữa vì chuyện nhà, có đánh chết tôi cũng không tin!!

Vương Khanh hừ lạnh một cái, cái tên đó thì nhà hắn có việc gì chứ?! Đúng là kiêu căng, Y Nhã còn chưa tìm thấy, vậy mà khi nghe một cú điện thoại là quay lưng chạy cái vèo. Càng nghĩ càng bực!!!

Vương Khanh không tin, Hạ Đông Triều cũng không tin. Mới sáng nay cô còn nghe tin về việc Lăng Khiêm kí hợp đồng với tập đoàn mình ở bên Anh, tuy việc này còn chưa được công bố nhưng đó là tập đoàn nhà cô sao cô lại không hay? Thiếu gia Lăng gia mất mẹ từ nhỏ, bây giờ chỉ còn cha, chuyện đó ai cũng biết. Cha hắn giờ đang ở bên Anh, vậy thì hắn nói người nhà hắn xảy ra chuyện, chạy như ma rượt thế kia chẳng lẽ người hầu hay quản gia xảy ra chuyện à?

Hạ Đông Triều im lặng một hồi, trong ánh mắt ảm đạm chợt lóe lên, nhớ tới biểu cảm của Lăng Hạo Thiên lúc nghe điện thoại, cô trầm mặt, nói

-Vương Khanh, anh có số Dương Thế Tĩnh chứ?

-Hả? À... có!!

Vương Khanh ngạc nhiên, "hả?" một tiếng rồi trả lời, đây là lần đầu tiên Hạ Đông Triều gọi thẳng tên hắn, trước giờ Hạ Đông Triều chỉ toàn nói móc, phá đám hắn, không làm cho hắn tức lên là không được đồng thời mang theo cái bản mặt thờ ơ kia, hiện tại nghe cô gọi tên mình bằng giọng nghiêm túc thế, tự nhiên sâu trong lòng Vương Khanh cảm thấy có đôi chút kì lạ.

-Gọi cho Dương Thế Tĩnh đi, tôi nghĩ... -Hạ Đông Triều dừng một chút rồi nói tiếp -Chúng ta sắp biết được La... Y Nhà ở đâu rồi!!

Vương Khanh ngẩn người, sau đó nhanh chóng liên lạc với Dương Thế Tĩnh.

*****

Chiếc mô tô xé gió chạy giữa con đường cao tốc mỗi lúc một nhanh, Lăng Hạo Thiên lúc này chỉ muốn chửi một tiếng. Cái xe này đúng là đồ bỏ, tốc độ cũng không bằng ba phần mười xe của hắn. Nhưng biết sao được, bây giờ mà lấy xe hắn thì không kịp, liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay, Lăng Hạo Thiên nhủ mày, trên mặt hiện rõ vẻ lo lắng. Chỉ còn mười lăm phút, mười lăm phút...

[-Mày muốn gì? Tiền?

Lăng Hạo Thiên tối sầm mặt, qua cuộc điện thoại này cho thấy việc nó bị bắt là chắc chắn, không lẽ là bắt cóc tổng tiền? Nhưng sao tên bắt cóc lại gọi cho hắn mà không phải là người khác? Lăng Hạo Thiên ngoài mặt thắc mắc, trong lòng lại như lửa đốt.

Đầu dây bên kia bỗng cất tiếng cười ha hả, cười nghe đến rợn người...

-Tao muốn mạng của mày!! -Hắc Báo ngừng cười, sau đó gằn từng chữ một -Khu đồi phía bắc, căn nhà hoang ngay cạnh công trình đang thi công, tao cho mày ba mươi phút. Nền nhớ, nếu chuyện này mày nói với ai khác, hậu quả chính là trường hợp xấu nhất mày có thể nghĩ đến.

Cụp... tút...tút...tút...]

Lăng Hạo Thiên vận mạnh tay lái, kim chỉ tốc độ đã quay gần nửa vòng tròn. Chiếc mô tô như mất kiểm soát chạy như điên trên con đường cao tốc đầy ánh đèn.

Bầu trời đêm không một ánh sao, bỗng dừng một cái, cả một vùng trời sáng rực rồi tối lại. Trời...bắt đầu...mưa...

"Đợi tôi, Hoàng Y Nhà!"

*****

Thời điểm 7:00 pm..

*****

Gà: Hé lô mọi người, Gà về Trái Đất rồi đây!!! Tiếp tục thôi nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Kết Thúc (1)

Mưa dần nặng hạt, Lăng Hạo Thiên cắn chặt răng, lại một lần nữa vận mạnh tay lái.

Chẳng mấy chốc, trước mặt đã là ngọn đồi phía bắc. Nghe nói nơi đây đã được một tập đoàn mua lại cách đây không lâu, họ muốn xây một nhà máy lớn trên mảnh đất này. Chuyện này đã gây ầm ỹ một thời gian dài, nghe đâu người dân ở đây đã biểu tình rất dữ dội, vì nếu như cái nhà máy đó tồn tại, họ sẽ phải dọn đi khỏi mảnh đất mà họ đã lớn lên này. Nhưng cuối cùng, họ vẫn là không thắng được bên vừa có tiền vừa có quyền kia.

Chả trách nơi đây sao vắng vẻ đến vậy, có lẽ dân ở đây đã dọn đi được một thời gian rồi.

Lăng Hạo Thiên nhanh chóng rẽ ga chạy đi tìm nơi Hắc Báo đã nhắc đến. Khu đồi xem ra cũng khá rộng, chạy được một hồi, chiếc xe lại chết máy giữa đường. Lăng Hạo Thiên chửi trong miệng một tiếng, đúng là đã nghèo còn gặp cái eo.

Kim đồng hồ đã chỉ đến số 11, chỉ còn năm phút!!

Lăng Hạo Thiên quay đầu nhìn cảnh vật xung quanh đang mờ mịt trong màn mưa, trời tối đen như mực, bây giờ không còn cách nào khác, đành phải chạy bộ vậy.

*****

Àm... âm...

Nghe hai tiếng sét đánh mạnh một cách bất thành linh như thế đúng là giật cả mình, nó cắn chặt răng gồng mình ngồi dậy, đối diện là Nguyễn Vũ Trúc đang đứng thờ hồng học một phần vì mệt, một phần vì tức.

Còn nó, ngẩng cao đầu nhìn. Tất nhiên là với một khuôn mặt nhìn vào hết sức là muốn cho ăn đòn.

Dây trời đã lỏng ra không ít!

Bây giờ chỉ còn nó với Nguyễn Vũ Trúc, đám người kia đã được cô ta cho lui từ sớm. Nó xoay người về phía Nguyễn Vũ Trúc, nghiêng người che khuất tầm nhìn của cô ta, đồng thời sau lưng cố hết sức tìm cách mở dây trời.

Cmm, bà mà thoát được thì tội bây biết tay bà!!

Nó bên ngoài chật vật không ít, bên trong vẫn kiên cường nghĩ. Đương nhiên là Nguyễn Vũ Trúc không hề biết điều này. Cô ta vung tay lên, định quát tiếp chiếc roi về phía nó, mặt đã giận đến đỏ bừng. Tuy là người đánh nó nhưng nhìn biểu cảm của nó kia, Nguyễn Vũ Trúc cảm thấy cô ta như đang làm xiếc trước mặt nó vậy.

-Con khốn này!!

Nó nhanh chóng lấy lại tinh táo, lẩn sang một bên tránh chiếc roi đang xé gió vung mạnh xuống kia, sau đó dùng một chân đá ngay đầu gối Nguyễn Vũ Trúc làm cô ta mất thăng bằng ngã xuống đất một cái bịch. Mặc kệ tình hình của mình bây giờ ra sao, nó ha ha cười, mặt đắc ý dào dạt

-Thế nào hả?! Như thế này mới công bằng chứ?

Nó nhin đủ rồi, cũng chịu đủ rồi, hơn nữa đây cũng không phải là cơ thể của nó mà là của Hoàng Y Nhã. Nó có trách nhiệm bảo vệ cơ thể của cô ấy.

Nguyễn Vũ Trúc nghiêng răng, tay nắm lại thành quyền, mắt trừng nó, nếu như ánh mắt có thể giết người thì bây giờ nó đã chết gần cả trăm lần rồi. Nhưng đôi mắt với Lam tỷ của chúng ta, cô ta tiếp tục nhận được ánh mắt khinh thường cùng quạ khuyến mãi là nụ cười nửa miệng trên khuôn mặt bê bết máu của nó.

-Bình tĩnh đi, nếu trước khi cô xử tôi xong mà bị tức đến hộc máu thì tôi không chịu trách nhiệm đâu à nha!!

Nó...

...bình tĩnh đến lạ!

Nguyễn Vũ Trúc...

...máu lên não rồi!

Chẳng thà không nói còn đỡ, nói câu nào là câu đó tức chết người đối diện! = _ ="

Nguyễn Vũ Trúc điên tiết gầm lên một tiếng, ra lệnh cho bọn Hắc Báo tiến vào.

Chiếc đồng hồ quả quýt trên tay vẫn tích tắc tích tắc chạy từng giây, Hắc Báo mỉm cười nhìn nó. Anh à, em sẽ bắt nó phải trả giá...

Mưa mỗi lúc một to...

Chỉ còn 30 giây...

*****

Thời điểm 7:00 pm

Rầm!!

Cánh cửa bị đá văng ra trước con mắt của cả đám người. Thân hình của Lăng Hạo Thiên hiện ra ở trước cửa, hấn chống tay dựa vào một bên thành cửa thờ hồng học, người hấn ướt như chuột lột, mặt đỏ bừng, nhìn cũng biết hấn đã chạy đến đây như thế nào. Mặc kệ mọi thứ, ánh mắt Lăng Hạo Thiên không ngừng quét quanh tìm kiếm nó, cuối cùng dừng lại ở thân ảnh nhỏ nhắn giữa giữa không ngừng đang bị một đồng ô hợp kia bao vây sò mó, chiếc áo sơ mi đã bị xé nát gần một nửa, lộ cả cảnh xuân ra ngoài, hơn nữa, đầu nó vẫn còn đang chảy máu. Không khó để tưởng tượng ra chuyện gì đã diễn ra.

Lăng Hạo Thiên giận đến trán nổi gân xanh, hận không thể xé xác đám người kia ngay lập tức.

Nguyễn Vũ Trúc cứng người, mặt trắng bệch nhìn người vừa đến, giọng run run hỏi

-Thiên...Thiên, sao... sao cậu lại đến đây?

-Vũ Trúc, tôi thật không ngờ... lại là cậu...

-Là tao gọi nó đến đây! -Giọng Hắc Báo cắt ngang lời Lăng Hạo Thiên, đồng thời cũng trả lời cho thắc mắc của Nguyễn Vũ Trúc. Hắn ra lệnh cho bọn đàn em dừng tay, sau đó đi đến chỗ nó nằm, dùng hai ngón tay thô ráp bóp chặt cằm nó, nâng khuôn mặt nó lên, tiếp đến hướng về phía Lăng Hạo Thiên nói tiếp

-Nhớ tao chứ... Lăng-Hạo-Thiên? -Hắc Báo gần từng chữ, ánh mắt đầy hận thù, tay lại dùng thêm sức làm nó đau đến tỉnh hẳn.

Tại sao Lăng Hạo Thiên lại ở đây? Chẳng phải hắn đã về rồi sao?

-Mày là...?!!! -Lăng Hạo Thiên tròn to mắt, trong đầu bỗng xuất hiện gương mặt một người thanh niên ôm chặt lấy anh trai đã tàn phế mà gào khóc.

-Phải, xem ra giờ thì mày nhớ rồi đó.

-Đó chỉ là một tai nạn... -Lăng Hạo Thiên lo lắng nhìn nó trong tay Hắc Báo, dần đoán ra mục đích Hắc Báo muốn mình đến đây.

-Haha, tai nạn sao? Mày nghĩ chỉ một từ tai nạn là đã xong sao? -Hắc Báo gầm lên -Mày có biết anh ấy đã khổ sở thế nào không??

Sau đó hắn lấy tay túm tóc nó, dùng sức đập mạnh đầu nó vào tường một cái bốp, máu từ mũi và miệng nó vấy bẩn cả một mảng tường trắng, đồng thời cũng làm tâm Lăng Hạo Thiên giờ phút này đau đến mức như bị ai lấy dao đâm vào vậy. Nhưng hắn không thể kích động được, nó còn nằm trong tay Hắc Báo.

-Mày muốn gì? -Lăng Hạo Thiên khó khăn mở miệng hỏi.

-Tao chỉ muốn mày cảm nhận cái cảm giác nằm đó như tao thôi, chính là cái cảm giác nhìn người mình yêu quý nhất bị đau đớn hành hạ sống không bằng chết này. -Nói đoạn, hắn lại cúi người hôn lên má nó một cái, sau đó dùng sức tiếp tục nắm lấy đầu nó mà đập vào tường, miệng cười ha ha không ngừng.

-Thằng khốn, dừng tay lại ngay!!

Lăng Hạo Thiên xông lên, tay hắn nắm lại thành quyền, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay đến nổi chảy máu, nếu có thể, hắn chỉ ước giết Hắc Báo lúc này.

Bọn đàn em xung quanh cũng không đứng chơi, nhanh chóng bao vây Lăng Hạo Thiên đánh tới tấp.

Nguyễn Vũ Trúc kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt, tại sao lại thành ra như thế này? Có ai nói cho cô biết tại sao lại như thế này không? Nhìn Lăng Hạo Thiên hứng chịu những cú đấm như vũ bão vào người, đã bị đánh đến khuỵu người xuống, thế mà hắn vẫn không ngừng tiến về phía nó, tâm Nguyễn Vũ Trúc đau đớn. Tại sao vậy? Tại sao cho đến bây giờ ánh mắt hắn chưa từng lướt qua cô dù chỉ một lần? Vì ánh mắt đầy lo lắng ấy, đã biết bao nhiêu lần cô dầm mưa, cố tình làm mọi cách để mình bị thương, chỉ mong được một lần hắn nhìn lại, chỉ mong hắn sẽ chú ý cô một chút, dù chỉ là một chút thôi cũng được. Vậy mà... Kể cả khi không có Trịnh Du Mẫn kia nữa, Lăng Hạo Thiên cũng chưa từng một lần nhìn về phía cô.

Thế mà giờ đây, ánh mắt ấy lại hướng về một người con gái khác, còn vì người con gái đó mà không màng đến thân thể mình.

Tất cả là do nó, Hoàng Y Nhã.

*****

Lăng Hạo Thiên bị đánh đến bầm dập, nằm sõng soài trên mặt đất, tay bị Hắc Báo dẫm lên như muốn nát ra, hắn đau đớn hét lên một tiếng.

Tiếng mưa xối xả rơi xuống mái tôn nghe ầm ầm, ngoài trời sét đánh từng đợt, đây có lẽ là cơn mưa lớn nhất và lâu nhất trong mùa.

*****

Gà: Trời ơi, rắc rối quá, dài dòng quá điiiiiiii! Chương sau nhất định phải xong cảnh này mới được aaaaaaa!!!! ㄣ(ㄒ ㄣ)

Tui về sao Hòa nghĩ tiếp đây, mọi người ở lại mạnh khỏe!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Kết Thúc (2)

Ai cũng biết Lăng Hạo Thiên từ lúc sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, với gia thế như vậy quả thật là muốn gì được nấy, hơn nữa là chưa bao giờ rơi vào tình cảnh như thế này.

Nguyễn Vũ Trúc nhìn cảnh Lăng Hạo Thiên bị đánh cho sống dở chết dở trước mặt, lòng đau thắt lại, lại càng hận Hoàng Y Nhã hơn nữa. Nhưng việc cần làm trước mắt là phải cứu Lăng Hạo Thiên.

- Bọn mày đang làm gì thế hả? Bọn mày dám trái lệnh tao sao? Hắc Bảo, mau bỏ chân ra!

Hắc Bảo lạnh mặt liếc nhìn Nguyễn Vũ Trúc. Trái lệnh sao? Hắc Bảo cười lạnh một cái. Một đứa con gái mà cũng dám ra lệnh cho hắn? Vì ngày hôm nay mà hắn đã nhìn suốt mấy năm qua, sao có thể nói bỏ là bỏ được. Nhưng cũng phải cảm ơn cô ta, nhờ cô ta mà Lăng Hạo Thiên mới nằm dưới chân hắn như bây giờ. Hắn hướng bọn đàn em ra lệnh:

- Lôi nó ra ngoài!

- Nhưng... nhưng mà đại ca...

Một tên đàn em ngập ngừng lên tiếng, đây là em họ của thủ lĩnh, bọn hắn nào dám đụng, nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì...

- Tụi mày dám cãi lệnh tao? -Hắc Bảo trừng mắt giận dữ nhìn tên đàn em làm hắn co rúm, bọn đàn em đành vội vàng vâng vâng dạ dạ hành động, đây là đại ca ra lệnh, ai bảo bọn hắn chỉ là lũ tôm tép làm gì.

Nguyễn Vũ Trúc nhanh chóng bị lôi ra ngoài, cả người không ngừng vùng vẫy muốn thoát ra, miệng còn không ngừng gào thét chửi bới, đe dọa Hắc Bảo, bây giờ cô hối hận rồi, đáng lẽ cô nên nghe lời Dương Hoàng Yến ngay từ đầu mới phải, nhưng hối hận thì được gì chứ?

Nhìn Lăng Hạo Thiên thảm hại nằm dưới đất, nước mắt Nguyễn Vũ Trúc trực trào.

Rắc!

- AAAA!

Lăng Hạo Thiên hét lên một tiếng rồi bất lực gục đầu xuống, bàn tay không ngừng truyền đến cảm giác đau đớn, Nhưng nhìn nó đang nằm ở kia, hắn lại thấy còn đau hơn gấp trăm lần.

Hắc Bảo "nhẹ nhàng" xoay mũi chân đang dẫm lên tay Lăng Hạo Thiên một lần nữa, nhìn Lăng Hạo Thiên người bê bết máu nằm dưới chân mình hét lên vì đau đớn hắn lại há hê cười:

- Sao? Anh hùng cứu mỹ nhân à?

Hắc Bảo nói bằng giọng đầy khinh bỉ rồi cười khẩy một cái, chân rời khỏi tay Lăng Hạo Thiên, di chuyển lên đầu hắn, đẩy mặt Lăng Hạo Thiên quay về phía mình. Lăng Hạo Thiên thở hồng hộc, người ướt đầm trong chiếc áo trộn lẫn nước mưa và máu. Trong tình cảnh này, hắn đành phải xuống giọng cầu xin Hắc Bảo:

- Thả cô ấy ra, tao xin mày, nếu mày muốn trả thù, chỉ cần một mình tao là đủ!

- Sao thế? Trò chơi vẫn chưa kết thúc mà, đâu có đơn giản như vậy!

Nói đoạn Hắc Bảo cúi xuống, nắm lấy tóc Lăng Hạo Thiên giật ngược làm cho hắn đau đến nhũn mày, mặt Hắc Bảo kề sát mặt Lăng Hạo Thiên, nói ra từng từ lạnh lẽo:

- Muốn xem diễn biến của trò chơi này không?

Hộc... hộc...

Lăng Hạo Thiên cảm thấy cả cơ thể nặng trĩu, mí mắt một mí muốn khép lại, nhưng lại bị cảm giác đau nhói từ bàn tay truyền đến làm cho tỉnh táo phần nào, hơi thở hắn nặng nhọc, khó khăn nói từng chữ:

- Mày định... làm... gì?

Hắc Bảo bỗng nở nụ cười, mắt nhìn Lăng Hạo Thiên nhưng lại ra lệnh cho bọn đàn em phía sau:

- Còn đứng đó làm gì nữa, lên cho tao, con nhỏ đó bây giờ là của tụi mày!

- !!

Bọn đàn em nở nụ cười xấu xa, đi từng bước một đến chỗ nó, mặt hiện rõ ham muốn chạm vào người nó.

*****

Đau, đau quá, cả người nó đau quá! Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nó bỗng thấy trước mắt là mẹ nó, bà đang cười với nó, nụ cười của bà vẫn luôn dịu dàng như thế. Cố mở to mắt nhưng sao lại không được, bây giờ nó thật muốn ngủ, mệt mỏi quá, bên tai nó vẫn du dương khúc nhạc mẹ nó hay thổi... khúc nhạc nghe thật yên bình...

Àm..

Tiếng sét đánh mạnh bất ngờ làm nó giật mình, đôi mắt sắp nhắm vì tiếng động mạnh mà một lần nữa lại hơi hé ra.

Trước mắt không còn là mẹ nó nữa, cũng không còn thứ âm thanh yên bình kia nữa, mà hiện ra lại là hiện thực tàn khốc.

Nước mắt nó chảy dài. Cái đồ trời đánh nhà cậu, ai bảo cậu tới đây vậy hả?

Nó như nhìn thấy cảnh ba mẹ nó năm đó, vì che chở cho nó mà bỏ mạng, đặt hết cả hi vọng sống lên người nó. Lần này, lại là Lăng Hạo Thiên...

Nước mắt vẫn vô thức rơi...

Đám người thô kệch vẫn tiến gần về phía nó...

*****

Gà: Bữa giờ máy nhà Gà hư nên giờ mới up được, sr mn!! :*

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Kết Thúc (3)

Chương 49:

Nếu bây giờ mà có máy chiếu điện của Đông Tà thì hay nhỉ, nó vẫn còn nhớ như in cái máy đó lợi hại thế nào. Chỉ lướt nhẹ qua một cái thôi là đủ để đối phương bất tỉnh, trong khi người vẫn còn hơi co giật.

Nếu có cái đó ở đây, với bọn người này chắc là chưa tới 10 giây.

Nếu có Đông tà nữa thì tốt quá. Còn cả White nữa, mấy thằng nhãi anh em của nó nữa... .Chúng nó sẽ cùng nhau đánh cho đám khốn nạn này sống dở chết dở, rồi sau đó sẽ san bằng luôn cả Dragon, cho bọn chúng biết đụng tới nó sẽ phải chịu hậu quả gì.

Mặt nó đầy nước mắt, lấm lem hết cả một bên, về một môi không hề che đi ánh mắt có chút lo lắng, có chút xót xa, có chút trách cứ. lại có chút đau lòng nhìn về phía Lăng Hạo Thiên.

Nếu... cái tên trời đánh kia không tới đây... thì... tốt quá!!

Nếu... tất cả không phải là nếu.

Tầm nhìn của nó dần bị che đi bởi đám người trước mặt, nó nghiêng răng, trừng mắt nhìn bọn chúng ánh mắt thèm thuồng đang nở nụ cười tiến tới gần, sau lưng tay nó vẫn chiến đấu với dây trời. Chết tiệt thật, tại sao vẫn còn chặt thế này?

Chiếc áo sơ mi đã rơi mất hai nút, để hở cả một mảng da thịt, nó bỗng thấy lạnh người. Hai chân nó đã ở sẵn tư thế chuẩn bị ra đòn, tay nó bị trời chứ chân thì không. Chân nó đá một cước vào đầu gối một tên, lại dùng đầu đập vào đầu tên khác một phát khiến cho đầu nó đã đau mà còn ong ong lên hai tiếng, miệng không rảnh rồi cắn vào cánh tay của một tên nào đó.

"Chiến đấu" chưa tới 30 giây, cả đám người đã xúm vào. Có thể thấy, nó giờ như con cá nằm trên thớt mà gãy dập dập.

Chỉ nghe bốp một cái, rồi nối tiếp là tiếng người nào đó ngã phịch trên đất.

- Khốn kiếp! Bọn rác rưởi!

Lăng Hạo Thiên gầm lên một tiếng, ánh mắt long sông sọc, mặt đỏ gay, chẳng biết lấy sức ở đâu mà đứng lên đấm Hắc Báo một đấm làm hắn bất tỉnh nhân sự, miệng còn gầy mẩy cái răng làm máu loang ra. Mặt Hắc Báo bầm tím một bên, miệng và mũi đầy máu, nằm ngay đơ một chỗ.

Cả bọn còn đồ kinh ngạc quay lại nhìn, thấy Hắc Báo như thế thì xanh mặt. Phải biết Hắc Báo sinh ra đã to con, lại còn tập thể hình, đứng gần bọn hắn thì y như một con voi bên cạnh đàn kiến vậy. Thế mà... chỉ một đấm...

Đám còn đồ thật không dám tin người con trai đang đặng đặng sát khí xông tới chỗ bọn chúng, đây là người chỉ mới một phút trước còn thảm hại nằm dưới chân Hắc Báo mà cầu xin?

Chưa hết ngạc nhiên thì đã thấy bóng dáng Lăng Hạo Thiên biến mất, chớp mắt một cái lại nhận một đấm ngay bụng đau thấu trời xanh, trước khi ngã xuống, tên lãnh đôn rốt cuộc cũng hiểu tại sao Hắc Báo trông thảm thương như thế. Bọn còn đồ thấy Lăng hạo Thiên như điên lên mà lao vào đánh nhau thì nhanh chóng chuyển mục tiêu, cả bọn cầm gậy xông lên, nhanh chóng nhập cuộc. Tuy không chứng kiến cảnh Lăng Hạo Thiên hạ Hắc Báo như thế nhưng bọn chúng vẫn không sợ, dù có là người đánh bại Hắc Báo đi nữa thì không chắc sẽ thắng được bọn hắn với số lượng người này, hạ Hắc Báo có lẽ chỉ là gặp may, một tên công tử da trắng, mặt búng ra sữa như thằng nhãi này thì làm gì được chứ.

Lăng Hạo Thiên như điên lên, không còn lí trí hạ từng cú đấm xuống từng tên một, đến khi mệt là người, không đứng vững nữa mà cơ thể vẫn không ngừng ra đòn. Xuyên qua đám người đang bao vây hắn, hắn thấy nó đang chạy tới đây, trên tay dây trói đã được cởi, nhưng vết bầm tím thì vẫn còn, gương mặt trước nay luôn bừng sáng đầy sức sống mà giờ thì đầy vẻ mệt mỏi, bụi đất lấm lem, nhìn mà đau lòng.

Một giây mất cảnh giác, Lăng Hạo Thiên lại nhận thêm một gậy. Cơ thể đứng không vững cuối cùng cũng ngã xuống.

Bọn còn đồ mệt nhọc thở hồng hộc quắc mắt nhìn Lăng Hạo Thiên, tiếp đó lại nghe tiếng người ngã xuống. Một tên chưa kịp quay đầu đã lãnh trọn một cước từ nó, đầu ổng lên một tiếng rồi bất tỉnh.

Mọi chuyện sau đó không nói cũng biết.

Chưa tới 10 phút, cả đám người đã nằm sõng soài trên mặt đất.

- Cái tên trời đánh này, tỉnh lại cho tôi, này này!!

Nó không ngừng lay người Lăng Hạo Thiên, nhìn máu từ những vết thương không ngừng chảy ra mà giọng càng run sợ, nước mắt cũng sắp rơi rồi.

- Lăng Hạo Thiên, Lăng Hạo Thiên, cậu tỉnh lại cho tôi, cậu tỉnh lại cho tôi..!!

- Phải... phải gọi cấp cứu, đúng, phải gọi cấp cứu, điện thoại... điện thoại đâu rồi???!

Thấy mặt Lăng Hạo Thiên dần trắng bệch, máu rỉ ra không ngừng, nó cuống quýt, tìm khắp người mà không thấy điện thoại đâu. Phải gọi cấp cứu gấp, phải gọi cấp cứu gấp. Năm đó vì xe cứu thương không đến kịp mà ba mẹ đã bỏ nó mà đi, nếu bây giờ... nếu bây giờ mà... nó thật không dám nghĩ đến. Nỗi ám ảnh năm đó đã khắc sâu vào trong tâm trí nó, càng nghĩ nước mắt nó lại càng rơi nhiều hơn.

Lăng Hạo Thiên yếu ớt mở mắt, lại đập vào chính là khuôn mặt nhor nhuốc của nó đang cúi xuống, tay còn không ngừng quệt đi từng giọt nước mắt. Hắn phủ tay lên đầu nó, nói giọng trầm trầm

- Cậu khóc gì chứ?

-Lăng.. Lăng Hạo Thiên?

Nó vui mừng nhìn thấy Lăng Hạo Thiên đã tỉnh, miệng còn chưa kịp nói câu tiếp theo đã thấy hắn đột ngột xoay người, ôm trọn nó vào lòng, đưa lưng về phía sau.

Bóp.

-Hự...!

Tên đàn em dùng chút sức cuối cùng giáng một gậy xong cũng ngã xuống.

Lăng Hạo Thiên đã đỡ đòn thay nó.

Nó chỉ cảm thấy người đang ôm mình gục xuống, thân hình như không còn sức phủ lên người nó.

Mặc cho tiếng nó la hét như thế nào, mặc nó khóc như thế nào, lay người hắn mạnh như thế nào, hắn vẫn là không tỉnh lại.

Rầm!

Cánh cửa bị ai đó đập vỡng ra.

- Mai Bảo Lam!!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thăm Bệnh

2 ngày sau...

Dương Thế Tĩnh tay phải xách một túi trái cây lớn, tay trái lại xách thêm một bọc bún riêu, chộp vội đi giữa bệnh viện. Thật là mất hình tượng của hần! Cái tên Lăng Hạo Thiên chết tiệt, người ta đã có lòng tốt đi thăm hần mà hần còn đòi hỏi thế này, mấy việc này không phải gọi người làm làm là xong sao? Đúng là hành người là giỏi!

- Xin lỗi, cho tôi hỏi, bệnh nhân Lăng Hạo Thiên nằm ở phòng số mấy?

- A, xin anh đợi một chút.

Lách tách lách tách... tiếng bàn phím vang lên vài giây.

- Khu 1, tầng 6, phòng 1079 thưa anh.

- Cảm ơn!

Dương Thế Tĩnh nhanh chóng xoay người bước về phía thang máy, hai tay xách hai cái túi nhìn từ phía sau có chút buồn cười.

Ting...

Cửa thang máy mở ra, hành lang khu vip hiện ra trước mặt, đúng là khác hẳn những tầng bên dưới. Dương Thế Tĩnh không mấy quan tâm điều đó, chậm rãi đi tìm phòng Lăng Hạo Thiên, miệng không ngừng lầm nhảm số 1079.

A, đây rồi!

Dương Thế Tĩnh nhanh chóng mở cửa, khung cảnh bên trong phút chốc hiện ra trước mặt.

Lăng Hạo Thiên mặc bộ đồ bệnh nhân màu xanh dương trông có vẻ thoải mái, sau lưng kê một cái gối mềm, nửa ngồi nửa nằm, một bên chân còn bỏ qua chân còn lại, vẻ mặt hưởng thụ, mắt nhìn chăm chăm tivi, một tay cầm điều khiển bấm liên tục, miệng há ra rồi ngậm lại tiếp nhận từng muỗng cháo từ tay nó. Đầu nó quấn băng trắng thật dày, nhìn từ xa như đội một cái mũ màu trắng, dù thế vẫn đủ để nhận diện được khuôn mặt của Hoàng Y Nhã. Bề ngoài nó trông có vẻ còn bị thương nặng hơn cả Lăng Hạo Thiên. Vậy mà... lại đang ngồi ngoan ngoãn dút từng muỗng cháo cho hần ăn?

Khung cảnh yên bình đến lạ.

Dương Thế Tĩnh mặt ngờ ra vài giây, miệng mở ra còn chưa kịp khép lại, sau đó rất bình tĩnh xoay người ra khỏi cửa, lại bình tĩnh lịch sự đóng cửa lại.

Cạnh.

Ha ha, mình vừa thấy cái quái gì vậy chứ, chẳng lẽ mắt bị quáng gà sao?

Chuyện này không thể nào, hần vừa mới khám sức khỏe tuần trước xong, mắt hần còn có thể thấy tận sao Thiên Vương cơ mà.

Vậy thì chắc chắn là nhầm phòng rồi, đúng, nhầm phòng rồi, có lẽ phòng Lăng Hạo Thiên là phòng 1069 hay 1059 gì đó cũng nên, chứ thế quái nào lại có chuyện Hoàng Y Nhã dút cháo cho Lăng Hạo Thiên chứ? Dương Thế Tĩnh chắc mẩm, tự cười nhạo mình một phen, sau đó bước đi tìm phòng khác, nhưng chưa đi được hai bước đã thấy Hạ Đông Triều đang tiến về phía hần, chính xác là về cái phòng 1079 khủng bố kia.

Không, có lẽ là cùng hướng thôi, phía sau phòng 1079 còn có mấy phòng nữa mà.

- May quá, gặp cậu ở đây, cậu có biết Lăng Hạo Thiên nằm ở phòng nào không hả? - Dương Thế Tĩnh lên tiếng hỏi Hạ Đông Triều.

Hạ Đông Triều ngược nhìn số phòng trên cánh cửa trước mặt, nói:

- 1079, chẳng phải là ở đây sao?

Hơ, vậy...

Chẳng lẽ mắt mình có vấn đề thật?

Dương Thế Tĩnh sững người...

Hạ Đông Triều nhìn hẩn khó hiểu nhưng cũng không quan tâm rồi nhanh chóng đẩy cửa bước vào. Lúc nấy nó gọi nói là đang ở phòng Lãng hạo Thiên thì phải!

*****

- Cái gì thế này?

Hạ Đông Triều nhướn mày nhìn cảnh trước mặt.

Nghe tiếng người vừa đến, nó lập tức đặt tô cháo xuống, mắt hớn hở nhìn Hạ Đông Triều.

- A, Đông Tà, tới rồi hả?

Lãng Hạo Thiên nhàn nhạt liếc Hạ Đông Triều, về mặt "không thấy hay sao mà hỏi", lại thấy Dương Thế Tĩnh ở phía sau, mắt không chớp lấy một cái, rất bình tĩnh nói:

- Dương Thế Tĩnh tới rồi kìa.

Nghe thấy bị điểm tên, Dương Thế Tĩnh há một tiếng, rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh cầm bịch bún riêu với đồng trái cây để lên bàn, trên mặt đã khôi phục lại vẻ mặt thường ngày, nhìn Lãng Hạo Thiên cười cười đầy ẩn ý.

Tôi thấy hết rồi!

Lãng Hạo Thiên chẳng thèm liếc hẩn lấy một cái, với tay lấy bịch bún đưa cho nó:

- Cho cậu đây!

Bụng nó đã đói từ lâu, giờ thấy đồ ăn thì sáng mắt lên. Phải biết là từ sáng tới giờ nó chỉ ăn có mỗi chén cháo loãng, lại phải hầu hạ Lãng Hạo Thiên ăn, cứ hể nó không muốn làm là hẩn cứ ôm bàn tay bị thương với cái đầu mà rên lên đau quá làm cho nó cảm thấy áy náy, quên mất chính nó cũng là bệnh nhân, thế là yên lặng hầu hạ hẩn ăn sáng giờ. Cầm đồ ăn trên tay, nó vui vẻ, chẳng biết là cái gì đây.

Nhìn nhìn bịch bún, cảm xúc trong lòng thật chẳng biết diễn tả thế nào.

Này...

Cái này...

Cái này này...

Tại sao lại là bún riêu hả? Chơi nhau à? Nó vẫn chưa quên tô bún ác mộng lúc trước đâu.

Mắt nó có tia khó hiểu nhìn về phía Lãng Hạo Thiên, lại đổi được câu trả lời của hẩn.

- Lúc trước thấy cậu thích ăn nên mới bảo Dương Thế Tĩnh mua, không cần cảm ơn tôi đâu!

Phải, thích ăn đến nỗi trào cả nước mắt cơ mà!

Nó ngậm ngùi, nuốt lời vừa định nói xuống cổ họng.

*****

Quá trình thăm bệnh hoàn tất, Dương Thế Tĩnh nhanh chóng bị Lãng Hạo Thiên dùng ánh mắt đuổi về. Cái tên này thật đúng là..., nếu hôm trước không có mình thì hẩn có được thoải mái như hôm nay không? Lại còn đích thân mua đồ ăn đến tận nơi thăm bệnh hẩn... Nghĩ tới đây, Dương Thế Tĩnh cảm thấy mình đúng là một người bạn tốt khó kiếm trên đời, Lãng Hạo Thiên đúng là không biết quý trọng. Haizz...

Sự việc hai hôm trước Dương Thế Tĩnh vẫn còn nhớ rõ. Hôm đó chẳng biết tại sao Vương Khanh bất ngờ gọi tới rồi nói một tràng gì gì đó, hẩn nghe được chữ có chữ không, cuối cùng sau khi rời khỏi giường rửa mặt chải đầu xong hẩn mới hiểu cái gì đang xảy ra, tóm gọn là thế này: Hoàng Y Nhã bị bắt cóc, Lãng hạo Thiên đi cứu.

Lãng Hạo Thiên có một tật xấu là mỗi lần hẹn Dương Thế Tĩnh đi đâu đó nhưng lại luôn quên nói cho hẩn biết địa điểm, hai hẩn phải gọi đi gọi lại không biết bao nhiêu lần để xác định nơi cần đến, lại có mấy lần Lãng Hạo Thiên không mang điện thoại, hẩn phải chạy lòng vòng đi kiếm, hẩn đâu phải là thánh đầu trời! Vì chuyện này mà Dương Thế Tĩnh luôn phàn nàn, Lãng Hạo Thiên lần nào cũng gật đầu cam đoan nhưng vẫn không sửa được, thế là cài thiết bị định vị luôn cho nhanh.

Bây giờ nghĩ lại, may mà có hần có cài. Không thì hậu quả thật không dám nghĩ đến. Nhớ lại cảnh lúc nhìn thấy Lăng Hạo Thiên, thật sự Dương Thế Tĩnh cũng bị hoảng hồn một phen.

Mọi chuyện đã qua rồi.

*****

Hạ Đông Triều ra khỏi cửa, không quên quay lại dặn dò nó lần cuối:

- Một thì về phòng ngủ một chút đi, đừng phí sức đi lung tung thế này.

Nói rồi mắt như có như không liếc qua Lăng Hạo Thiên rồi xoay người đi mất, cô còn có việc phải làm.

*****

Thành phố N, biệt thự Tàn gia.

Bây giờ là 8h pm

- Hai mươi lăm.

Loạt xoạt, loạt xoạt...

- Năm mươi tám.

Loạt xoạt, loạt xoạt...

- Tám mươi chín.

- KINH!!!! - White vỗ vào đùi một cái bốp, thốt lên một tiếng, sau đó cười ha ha với đám đàn em xung quanh.

- Anh mày thắng tiếp rồi, chung tiền đi mấy đứa! Ha ha ha!

Đám đàn em không cam tâm rút tiền ra, chết tiệt, hần thắng gần 5 ván rồi, hôm nay sao xui thế nhỉ.

White cười ha hả đếm cả đồng tiền trên tay, mặt đắc ý, đúng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên.

Màn hình hiện hai chữ Đông Tà.

Hừm, cậu ta gọi làm gì nhỉ?

White quay người, hét lên với Minh Nam - cái tên đang cầm micro đang ra sức gào thét câu "Nếu con không về chắc mẹ buồn lắm..." một cách điên cuồng với cái màn hình kia:

- Này, vắn nhỏ lại coi! -Nói xong bắt điện thoại.

- Alo, Đông Tà hả, có chuyện gì không?

- Ngày mai cử vài người tới đây cho tôi được chứ?

- Có chuyện gì sao?

- Không có gì, chỉ là xử một vài bọn ruồi muỗi thôi.

Hả, lần này Đông Tà tự ra tay? Bọn nào "trúng số độc đắc" dzậy? Có mù cũng phải thấy mờ mờ mà né ra chứ! White thật thắc mắc, bọn nào dũng cảm thế nhỉ?

- Ai thế, tôi có biết không?

- Dragon.

Hừm? Dragon? Chưa hết khó hiểu lại nghe Hạ Đông Triều nói tiếp, giọng lạnh băng còn mang theo một chút giận dữ:

- Tôi nhất định sẽ san bằng cái bang đó!

*****

Gà: 50 chương rồi đó mọi người! Gà xúc động quá đi mất!! (^ w ^)!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Ồ!

Mọi việc dường như đã lắng xuống, tất cả dần đi vào quỹ đạo như lúc ban đầu. Vì không muốn sự việc phức tạp lên nên bọn nó quyết định sẽ giải quyết tất cả trong im lặng. Tất nhiên im lặng ở đây chính là không gây động tĩnh gì cho quý vị phụ huynh các phía rồi. Cũng thật may là còn một tuần nữa ba của Hoàng Y Nhã mới về.

Nó và Lăng Hạo Thiên vẫn còn ở bệnh viện. Dương Thế Tĩnh lại tiếp tục làm chân sai vặt cho Lăng Hạo Thiên.

Lần này đi thăm bệnh hẳn đem thêm một con gà luộc tới, đi cùng còn có Hoàng Quốc Phong.

Lúc nghe tin Hoàng Quốc Phong thực sự rất tức giận. Nguyễn Vũ Trúc cô ta là cái thá gì mà dám đụng tới nó. Đừng tưởng chuyện lúc trước cô ta cãi bầy Hoàng Y Nhã uống thuốc ngủ cậu không biết, chuyện đó cậu cũng đã từng cùng Hoàng Ngự đến Nguyễn gia nói chuyện nhưng cũng không giải quyết được gì vì không có chứng cứ. Cũng tại Hoàng Y Nhã lúc đó quá ngu ngốc mới trúng kế Nguyễn Vũ Trúc. May mà cha của Nguyễn Vũ Trúc coi như cũng là một người có lý lẽ, nên cuối cùng tất cả mới được giải quyết êm đẹp.

Nhưng mà lần này lại khác, đừng nói tới chứng cứ, ngay cả nhân chứng đều có, lại còn dính dáng đến cả Lăng Hạo Thiên và Dương Hoàng Yến. Phụ nhân Nguyễn gia có muốn che chở cho con gái cũng không được. Nhớ tới ánh mắt khinh thường của bà ta rồi đến cái bản mặt xám ngắt khi nhìn những bức ảnh Dương Thế Tĩnh chụp lại hiện trường, Hoàng Quốc Phong cảm thấy thật hả dạ.

Cuối cùng cha Nguyễn Vũ Trúc phải xuống nước nói chuyện với Hoàng Quốc Phong một hồi, hứa sẽ giải quyết việc này cho thỏa đáng, chỉ mong Hoàng Quốc Phong sẽ không đề chuyện này đến tai Hoàng Ngự, nếu không tính cả vụ việc lần trước với cả việc này, chẳng biết Hoàng Ngự sẽ nổi giận như thế nào nữa, không chừng còn có thể là kiện ra tòa. Con gái bảo bối của ông ta đâu phải hình nhân cho mấy người muốn đánh là đánh, muốn hại là hại. Nguyễn gia chỉ có Nguyễn Vũ Trúc là con một, lại là đứa con gái mình đứt ruột đẻ ra, cả vợ cũng đã khóc hết nước mắt cầu xin, cha cô ta mặc dù rất giận nhưng cũng không thể làm gì khác hơn.

Trước khi đi, Hoàng Ngự giao hết mọi việc trong nhà cho Hoàng Quốc Phong xử lý, kể cả những việc liên quan đến Hoàng Y Nhã. Ông rất tin tưởng đứa con trai này, cậu đủ chín chắn để nhìn nhận mọi thứ, chỉ là ông còn không yên lòng về Hoàng Y Nhã.

Hoàng Quốc Phong im lặng một hồi, cha Nguyễn Vũ Trúc dù xét về phương diện nào cũng đều là trưởng bối của mình, nay lại xuống nước nói chuyện với mình như thế, cậu cũng thấy thật khó xử. Vậy nên quyết định cuối cùng cậu sẽ nhường lại cho nó.

Khi gọi điện hỏi ý kiến nó, chỉ nghe nó im lặng một lúc. Những tưởng với tính cách của Hoàng Y Nhã chắc chắn sẽ không bỏ qua vậy mà lúc sau lại nghe nó nói ba chữ "Bỏ qua đi" rồi cúp máy, Hoàng Quốc Phong có chút ngạc nhiên.

Nguyễn gia sau đó rùm beng một trận. Nghe đầu cuối cùng Nguyễn Vũ Trúc bị cha cô ta tống ra nước ngoài. Xem ra con tức này của ông Nguyễn cũng không dễ người ngoại, mẹ Nguyễn Vũ Trúc chỉ còn cách tiễn con gái ra sân bay.

.....

.....

Tiếng chuông điện thoại reo lên một hồi, Hạ Đông Triều biết chắc ai đang gọi tới, cô bắt máy, hỏi:

-Đã tới?

Đầu bên kia lập tức có tiếng cười hi hi đáp trả, giọng nghe hơi chột dạ:

-Tà tỷ, bọn em còn... mười... mười phút nữa tới!

-...

Minh Nam không nghe tiếng Hạ Đông Triều ở đầu dây bên kia, trên lưng bỗng đổ mồ hôi, vội sửa lời:

-Không, không, năm phút nữa sẽ tới, năm phút nữa!!

-Được.

Cúp...

Tút... tut... tut...

Nghe tiếng cúp máy, Minh nam thở ra một hơi. Đáng ra mười phút trước bọn hắn đã có mặt trước mặt Hạ Đông Triều. Biết rõ Hạ Đông Triều ghét nhất là trễ giờ, nhưng hắn cũng đâu phải cố ý, cũng tại...

Minh Nam cất điện thoại, mắt mang theo tia lửa điện liếc qua cái đám đang ăn uống say sưa kia, một tên còn quay lại cười hi hi với hắn, cất giọng khen ngợi:

-Minh Nam cậu giỏi thật đấy, lần đầu tới đây mà biết ở đâu bán đồ ăn ngon rồi, bỏ né ở quán này ăn cũng không tệ.

Đám người đang ăn ngồi xung quanh cũng gật gật đầu đồng ý.

Minh Nam nghiêng răng, đưa tay cốc mạnh đầu tên đó một cái làm hắn choáng một hồi, quát:

-Ăn cái đầu cậu, tôi cho các cậu một phút để xử lý xong cái đồng nghiệp, nếu không thì... TẤT CẢ CÙNG CHẾTTTTTTTTT!

.....

.....

Cùng thời điểm.

Bệnh viện trung ương thành phố N.

Chiếc xe hơi màu đen dừng trước cổng bệnh viện, nhìn bên ngoài cũng biết người bên trong không phải cũng quý. Chỉ thấy cửa xe mở ra, một người mặc bộ đồ vest đen nhanh chóng chạy sang phía còn lại mở cửa xe, cung kính cúi người xuống, đưa tay đỡ người bên trong bước ra.

Đó ông cụ tầm 70 tuổi, gương mặt hiền từ nhưng ánh mắt lại ánh lên sự tinh anh ít người có được, có lẽ vì sức khỏe nên vẻ mặt có hơi nhợt nhạt.

-Khụ, khụ. -Mặt ông cụ bỗng khó chịu, mày nhăn lại, không nhịn được đưa tay che miệng ho vài cái.

-Chủ tịch, người không sao chứ ạ?

Anh nhân viên đứng cạnh lo lắng hỏi, chỉ thấy ông cụ gật gật đầu, đáp:

-Không sao, chỉ là gió ở đây hơi mạnh. Chúng ta đi thôi.

-Vâng.

.....

.....

White vừa đi vừa đọc phiếu chẩn đoán của bệnh viện, vẫn là không có dấu hiệu tinh lại. Mày nhăn lại. Chẳng lẽ thật sự hồn của Hoàng Y Nhã không có ở trong thân thể nó sao?

Vừa đi vừa nghĩ chẳng mấy chốc đã gần tới trước cửa phòng bệnh của Mai Bảo Lam, lại thấy trước đó đang có hai người muốn đẩy cửa vào, White nghi hoặc, ai vậy nhỉ?

-Xin hỏi, hai người tìm ai?

White chạy đến trước cửa, chặn cánh tay đang mở cửa của người mặc áo vest đen, nhìn nhìn hai người trước mặt. Mai Bảo Lam, không phải lần này cậu lại chọc tới nhân vật nào lớn đấy chứ? Mà khoan đã, gần hai tháng nay cậu ta vẫn nằm ở đây, không thể gây chuyện được.

White vừa nghĩ vừa nhìn ông cụ trước mắt, người này hắn có chút quen mặt. Chẳng lẽ đã từng thấy ở đâu rồi sao?

-Chúng tôi đến tìm Mai Bảo Lam, xin hỏi có phải là phòng này không? -Người áo đen trả lời.

-Đúng rồi, tôi là bạn cậu ấy. Cho hỏi ông đây là...

Nói chưa hết câu, White bỗng nhớ ra điều gì đó. Mắt hắn trợn lên một cái, nhìn ông cụ mặt hiền từ có nét cười trước mặt mà dò dẫm. Đây, đây chẳng phải là chủ tịch DCG sao? Vị này đến cha hắn cũng phải cúi người cung kính bảy phần. Sao tự nhiên lại đến tìm Mai Bảo Lam? Trời ơi, Mai Bảo lam, cậu thực sự không chọc gì đến người ta đó chứ?

Mà khoan đã, có lẽ là người giống người thôi, sao chủ tịch DCG sao có thể đích thân đến đây tìm Mai Bảo Lam được.

Nghĩ thế White thấy nhẹ nhõm hẳn, thậm chí thở ra một hơi.

Ông cụ cười hiền từ, trả lời White bằng giọng trầm thấp:

-Ta là... khụ...khụ...khụ...

Giương mặt ông cụ bỗng nhăn lại vì khó chịu, lại ho vài cái, không khó để có thể thấy sức khỏe ông đang rất tệ. Người áo đen bên cạnh nhanh chóng chạy đến đỡ ông.

-Ta là Đoàn Nhất Quân...

White thở phào, xem ra không phải là chủ tịch DCG rồi. Nhưng chưa đầy một phút sau, White lại cứng người khi nghe câu tiếp theo của ông cụ.

-...Evans Alex, Yuki Đoàn là con gái của ta.

Evans Alex!! Trời ạ, đó mới là tên của chủ tịch DCG, ai biết được tên thật của ông là Đoàn Nhất Quân cơ chứ? Trong lòng White loạn tung phèo một hồi, hết kinh ngạc rồi lại tới lo lắng, chẳng biết vị này đến tìm Mai bảo Lam làm gì. Mà khoan đã, lúc này ông ấy nói gì ấy nhỉ? "Yuki Đoàn là con gái của ta". Yuki Đoàn? Cái tên này hình như hắn đã từng nghe ở đâu đó rồi. Ừm...

A, nhớ rồi, đó là tên của mẹ Mai Bảo Lam!

Miệng White há hốc, ngón tay không nhìn được chỉ ngược vào trong phòng, lắp bắp hỏi:

-Vậy, vậy, cậu... cậu... ấy là....

-Đúng vậy, nó là cháu ngoại của ta.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Hắc Long nhú mày nhìn tấm card trên tay, ánh mắt trầm xuống. Sau một hồi im lặng mới hỏi tên đàn em vừa đưa cho hắn, giọng không nghe rõ là vui hay buồn:

-Từ lúc nào?

Tên đàn em bị hỏi bất ngờ lập tức hiểu ý, trả lời:

-Vừa tối hôm qua thưa anh.

-Bọn chúng còn nói gì không?

-Dạ không, bọn em chỉ thấy tấm card, không thấy ai cả.

Xung quanh bỗng chốc im lặng, mãi không nghe Hắc Long lên tiếng, tên đàn em bạo gan hỏi:

-Đại ca, anh nghĩ lần này Tim Xanh làm như thế là có ý gì?

Trên tấm card chính là hình trái tim màu đen với chữ X màu đỏ gạch chéo ở giữa, lúc thấy nó được dán vào cửa ở BD-cũng là trụ sở chính của bang Dragon, vốn còn đang say xin lập tức bọn hắn tỉnh rượu hẳn, há hốc mồm nhìn nhau mãi chẳng biết nói gì. Tim Xanh định làm gì? Trái tim màu đen? Cái hình hơi bị... này chẳng phải là kí hiệu muốn khiêu chiến sao? Cả hai bang từ trước tới nay ngoài lần đụng độ lúc trước ra thì xem như cũng là quan hệ nước sông không phạm nước giếng, địa bàn của ai người nấy quản, anh không đụng tới tôi cũng sẽ không đá động đến anh. Vậy mà dùng một cái lại gửi "thư" khiêu chiến?

Chuyện này thật khó hiểu.

Hắc Long không trả lời, vẻ mặt bình thản nhưng ánh mắt lại tố cáo tâm trạng đang dậy sóng của hắn bây giờ. Xoay xoay tấm card trên tay rồi bóp nát nó một cách bất ngờ, Hắc Long bỗng nở nụ cười khó hiểu, ném tấm card theo một đường cong parabol hoàn mỹ vào thùng rác một cách chính xác.

Trong thùng rác, tấm card bị nhàu nát nhưng vẫn thấy rõ được một dòng chữ đậm nét trên đó, nhìn cũng biết do một lực đạo rất mạnh viết nên, nét chữ

như "rồng bay phượng múa" ghi rõ:

BD, 8:00 pm

2 ngày.

*****

*****

-Này, mày có chắc là cái tên Hắc Long đấy đọc ra nội dung với cái thứ bùa chú đó không?

Minh Nam cắn một miếng táo trên tay, vẻ mặt thắc mắc hỏi tác giả thiết kế nên tấm card khiêu chiến kia, trong lòng hiềm khi dâng lên một tia lo lắng cho Hắc Long, sợ hắn đi nhầm địa điểm. Cái thứ bùa chú mà Minh Nam nói chính dòng chữ ghi rõ nơi hẹn kia, đến hắn còn phải mất tới gần mười lăm phút căng con mắt ra để hiểu hết ý trong đó, chẳng biết Hắc Long hắn... haizzz...

-Ừm, tao cũng không chắc...

Hải Lâm ngồi đối diện theo đà trả lời, rồi đột nhiên thấy điểm bất thường bỗng tức giận gào lên:

-Hả, mày nói ai viết bùa chú hả thằng kia?

-O, không phải hả? Lẽ nào đó lại là chữ viết của một nền văn minh nào khác chẳng?

Đình Long ngồi cạnh cửa sổ vẫn chú tâm vào quyển sách trên tay bỗng ngẩng đầu nhìn qua, trước mắt là cảnh Hải Lâm miệng nguyền rủa, tay túm áo Minh Nam, Đình Long lấy tay đẩy đẩy lại gọng kính, bất ngờ buông một câu, vẻ mặt bình thản:

-Cậu ta tới từ tinh cầu APXR 5026. Ở Trái Đất cũng được vài năm rồi.

-Cái... cái gì?

-A ha ha ha... Nói mau, mày tới Trái Đất với mục đích gì?-Minh Nam ôm bụng cười sằng sặc, tiếp tục trêu.

Hải Lâm lửa giận ngùn ngụt nhìn hai kẻ lừa nhau trêu chọc mình kia. Được lắm, bảo thiết kế không ai thiết kế, cuối cùng đẩy hết cho hắn làm, bây giờ lại..

Tiếng cười lại nổi lên xung quanh, Hải Lâm trán nổi gân xanh, mặt đỏ lên, ngón tay giơ lên chỉ về phía ba người xung quanh, vì tức giận nên có hơi run run, mãi lâu mới nặn ra được mấy chữ:

-Tụi mày... tụi mày... được lắm!

Trời ơi tức mà không nói được!

-Thôi được rồi, đừng trêu cậu ta nữa, các cậu chuẩn bị đi, sắp tới giờ rồi.

Tiếng Hạ Đông Triều vang lên nhắc nhở cả bọn. Bây giờ là 7:30 pm

*****

*****

Ba ngày sau.

Cuối cùng cũng đến ngày ra viện, bước ra khỏi cổng bệnh viện, mặt nó tươi tỉnh hẳn ra, tâm trạng vui vẻ nên nó quyết định đi ăn một bữa. À mà không phải vì việc xuất viện không đau nha, mà còn là vì Lăng Hạo Thiên rốt cuộc cũng dọn về nhà hắn rồi, cái ngày nó chờ đợi cuối cùng cũng đến, hahahaha!

-Trông cậu vui nhỉ?

-Điều đó là dĩ nhiên, cuối cùng thì cái tên trời đánh kia cũng cuốn gói về nhà hắn rồi, hahaha!

Ý, ai hỏi vậy?

Nó đang cười bỗng cứng người, quay lưng lại chính là khuôn mặt điển trai của Lăng Hạo Thiên. Nó ngậm miệng, trong lòng thầm chửi một câu, chết tiệt, sao mình có thể quên cái tên này đang đứng ở đây chứ! Đúng là không nên vui mừng quá sớm mà.

-Tên trời đánh? Cuốn gói về nhà? Có vẻ cậu rất ghét ân nhân đã cứu mình ấy nhỉ?- Lăng Hạo Thiên cúi xuống sát mặt nó, đôi mắt híp lại nhìn nó, nó bỗng thấy gian gian thế nào ấy (mặc dù đây không phải là lần đầu).

Điều đó còn phải hỏi sao? Trong lòng nó đã có sẵn đáp án. Nhưng dù gì người ta cũng đã vì mình mà bầm dập, lại còn nhập viện lâu thế, nghĩ lại cũng thấy mình quá đáng thật. Nó mở miệng cười nói:

-Nào có, tôi đâu có nói cậu, thiếu vắng một người đẹp trai, dễ mền lại tốt bụng như cậu trong nhà tôi còn cảm thấy tổn thất lớn ấy chứ! Haha...ha...

Càng ngày nó càng phục khả năng nói dối không ngượng miệng của nó.

-Hừ, đẹp cái nụ cười miễn cưỡng đó đi, khó coi quá.

Lăng Hạo Thiên hừ lạnh một cái, bước nhanh ra cổng bệnh viện, người làm đã xếp hành lý xong, chỉ chờ hắn bước lên xe. Nhưng mà mãi một lúc vẫn thấy hắn đứng bên cạnh, nó khó hiểu, buột miệng hỏi:

-Sao cậu không về đi! Còn chờ gì nữa.

-Đột nhiên tôi lại không muốn đi xe. -Lăng Hạo Thiên hai tay đút vào túi quần, mặt hơi ngẩng lên, băng quơ nói một câu.

Sắc... không phải là hắn đổi ý đấy chứ? Oh no!

-Sao cậu lại không muốn, lên xe nhanh đi, tôi thấy sắc mặt cậu chưa khỏe đâu, mau mau về nhà cậu tĩnh dưỡng đi, nhanh, nhanh! Chắc cha mẹ, anh, chị, em, cô, dì, chú, bác, ông, bà, quần gia, người hầu nhà cậu, hàng xóm láng giềng đang lo lắng đó!

-Sao cậu không liệt kê luôn con Kiki nhà tôi luôn đi!

-Thì sao cũng được mà, lên xe nhanh đi...

Miệng nó nói không ngừng, hai tay còn chống sau lưng Lăng Hạo Thiên, dùng lực đẩy hắn về phía trước nhưng hắn vẫn không dịch chuyển một chút nào. Sao cái tên này mới ra viện mà khỏe thế nhỉ, không lẽ mình yếu đi rồi sao? Không thể nào!

Đang hi hục "đẩy" Lăng Hạo Thiên lên xe, một bóng người quen thuộc đi ngang qua làm nó đột ngột dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn. Hề, kia chẳng phải là Minh Nam sao? Ô, có cả Hải Lâm với Đình Long kia!

Nó hớn hờ chạy tới chỗ ba người kia đang đứng, tay còn giơ lên huơ huơ về phía họ, miệng không ngừng kêu, quên mất mình đang là Hoàng Y Nhã:

-Minh Nam, Minh Nam!

Lăng Hạo Thiên cảm thấy lực đẩy phía sau bỗng dừng lại, quay đầu nhìn thì người đã biến mất từ lúc nào. Hắn cau mày, quan sát xung quanh một lượt, cái bóng người nhỏ nhỏ đang chạy thật nhanh về phía tiệm bánh đối diện, không, đúng hơn là về phía ba tên con trai đang đứng gần đó kia, tới nơi còn tay bắt mặt mừng, làm về lâu rồi không gặp nữa chứ, chỉ còn thiếu ôm hôn, khóc lóc nữa là đủ bộ.

Ba cái tên đó là ai vậy? Nhìn mặt ba tên con trai hơi đơ ra một chút khi thấy nó, Lăng Hạo Thiên thắc mắc, Hoàng Y Nhã có quen bọn họ à?

Mặt Lăng thiếu gia hơi xịu xuống rồi nha.

Lăng Hạo Thiên sải từng bước dài nhanh chóng đi đến chỗ nó, đúng lúc lại nghe Minh Nam nói một câu:

-Chị ấy là bạn gái của anh White đấy, thế nào hả, đẹp lắm đúng không?

Bạn gái? Nhanh như vậy mà thành bạn gái rồi?

-Bạn gái gì ch... Này này, cậu kéo tay tôi làm gì vậy? Này!

Lăng Hạo Thiên không biết tại sao mình tự nhiên lại giận như thế, chưa đợi nó nói hết câu đã nắm tay kéo nó đi một mạch, bỏ lại ba tên con trai đứng đó ngơ ngác chẳng hiểu gì.

-Này, bỏ tay ra coi, đau quá!

Lăng Hạo Thiên vẫn đi phía trước như không đếm xỉa gì đến nó nhưng lực tay đã giảm đi rất nhiều.

-Ba tên đó là ai thế?

-Hừ, có nói cậu cũng không biết. Bỏ tay ra coi!

[Ầm ầm ầm, pằng pằng pằng pằng, chúu chúu chúu chúu chúu, bùmmmmm]

Ầm ầm ầm, pằng pằng pằng pằng, chúu chúu chúu chúu chúu, bùmmmmm....]

-Này, này, có điện thoại, tôi phải bắt điện thoại, dừng lại, dừng lại!

Lăng Hạo Thiên dùng bước, bỏ tay nó ra, thấy nó không ngừng lục cái giỏ đeo trên người rồi loay hoay lấy chiếc điện thoại mới tinh ra, mắt còn không quên trừng hấn một cái. Cậu nắm tay tôi đau như thế làm gì chứ? Ủa, ba Hoàng Y Nhã gọi làm gì nhỉ?

-Alo, con đây.

-.....

-À vâng... tiệc? Tiệc gì ạ?

-....

-Con không... A, alo, alo!!

Nó alo không ngừng, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng tút tút hồi lâu. Nó tắt máy, mặt nhăn lại thành một đoàn. Cái gì vậy trời, tiệc tùng gì mà mới đi công tác về đã bắt mình đi, lại còn nhất định phải đi nữa chứ, mình cũng đâu phải Hoàng Y Nhã, tiệc nhà giàu chắc là toàn người quyền quý không, lỡ như có gì sai sót thì sao đây? Nó cau mày, miệng cứ lẩm bầm:

-Làm sao đây, làm sao đây, làm sao đây?

-Ông ấy định sẽ tuyên bố về việc ấy đấy. -Lăng Hạo Thiên bỗng nhiên lên tiếng

-Hả? Việc gì?

-Đính hôn.

-Ai cơ? -Nó vẫn ngu ngơ không hiểu, vậy thì có liên quan gì không?

-Đừng nói với tôi là cậu không biết.

Thì không biết thật mà trời, chuyện của mấy người bảo sao tôi biết được TT_TT. Mà khoan đã, đính hôn, đính hôn..., hừm... đính hôn, hôn ước, nhất định phải đi??? A! Không lẽ...

-Này, không phải là tôi với... với cậu chứ?

Lăng hạo Thiên không nói gì, quay người bước đi, bỏ lại nó đang như sét đánh đơ người tại chỗ.

-Không thể nào, này, này, cậu phải ngăn lại đi chứ, này này!

Nó vội đuổi theo Lăng Hạo Thiên, miệng nói không ngừng.

-Tại sao?

-Thì còn tại vì sao nữa, chúng ta mới có trung học, đính hôn làm cái gì chứ, với lại quan trọng là tôi không..

Tôi không phải là Hoàng Y Nhã!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Nó bị Hà Phương xoay vòng vòng trong cửa hàng quần áo đến choáng cả người. Từng bộ váy giá trị lên tới bảy con số 0 cứ lần lượt khoác lên người nó rồi sau đó bị cởi bỏ một cách nhanh chóng.

-Bộ này nhìn lớn quá!

-Đây thì lại quá hở hang!

-Còn cái này thì quá trẻ con, không thích hợp!

-Đây lại...

-Cái này lại...

Đây, đây đây...

Quá trình chọn đồ cho bữa tiệc bắt đầu cách đây một tiếng rưỡi đồng hồ, hơn ba mươi bộ đồ cũng đã được nó mặc thử. Người nó đồ cả mồ hôi, vừa mệt vừa choáng, còn mệt hơn cả chạy bộ nữa. Những người nhà giàu mỗi lần tham dự tiệc tùng đều phải trải qua khâu "chuẩn bị chế biến" thế này à? Làm chi cho cực vậy trời! Cứ mặc đại một bộ đồ đi không được sao?

-Cái này thì lại...

-Dì, dì, khoan đã,... Con thấy bộ này trông cũng được đấy dì ạ, chúng ta cứ lấy bộ này đi nhé!

Thay bộ đồ thứ ba mươi lăm đứng trước mặt Hà Phương, nhìn lại còn thấy cả đồng hồ còn xếp ở phía sau chõ mình thử, nó nuốt nước miếng cái ực, chặn ngay câu Hà Phương định nói.

Đùa à, thay cả đồng hồ biết khi nào mới xong!

Tay trái cầm một bên váy giơ lên, nó nhìn Hà Phương nở nụ cười bất đắc dĩ, tay còn lại chỉ vào bộ váy mình đang mặc, nó đề xuất, cũng chẳng thèm nhìn chiếc váy một cái:

-Con thấy bộ này cũng được rồi dì, con thích bộ này này... ha... ha...

Làm ơn đừng có thử đồ nữa!

-Nhưng mà...

-Không có nhưng mà gì nữa hết dì à, lấy bộ này luôn đi nhé!

-Nhưng mà... Y Nhã, con chắc chứ?

Hà Phương ngập ngừng nói, vẻ mặt hơi cứng ngắt, tay chỉ chỉ vào bộ váy nó đang mặc.

Nó khó hiểu quay lưng nhìn vào tấm gương phía sau. Không nhìn còn đỡ, nhìn rồi chỉ muốn hét lên.

What the...? Cái quái gì thế này!

Nhìn thân dưới của nó bây giờ như một cái bình hoa. Chính là phần giữa eo thì thắt chặt, dưới lại phồng ra rồi tới phần cổ chân lại thắt chặt lần nữa, ghe gớm hơn là còn có cả phần tai áo dài lura thừa ở phía sau, lại còn màu xanh lá chuối!

Bộ đồ gớm ghiếc thế này mà cũng đem ra cho mình thử, ghe chết đi được!

Nó có thể tưởng tượng ra cái cảnh mình trở thành tâm điểm bữa tiệc và cả hình ảnh Lăng Hạo Thiên cười nhạo nó như thế nào khi nhìn thấy nó mặc cái này.

Không khí bỗng im lặng trong phút chốc, nó xoay người lại, méo mặt cười nụ cười cứng ngắt với Hà Phương, nói:

-Dì,..., con đổi ý rồi!

Hà Phương đồng tình gật gù đầu.

Thế là quá trình đi chọn đồ cũng kết thúc, cuối cùng nó khoác lên người chiếc váy hai dây màu vàng nhạt dài trên gối một chút, gắn vài viên đá nhỏ lấp lánh trước ngực, phần bên dưới gồm hai lớp hơi xòe ra với một số họa tiết bắt mắt màu vàng ánh kim nổi bật trên làn váy.

Nó đứng trên đôi guốc màu trắng đi loạng choạng đến trước mặt Hà Phương, mày hơi nhăn lại khó chịu với lớp phấn mỏng thoa ở mặt, tóc được búi lên gọn gàng lộ ra phần cổ thon trắng nõn cùng với chiếc dây chuyền đính viên đá quý màu vàng lấp lánh. Hà Phương nhìn nó cực kì hài lòng, mỉm cười gật gù đầu rồi nói:

-Chúng ta đi thôi! Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi!

*****

*****

*****

Nhà hàng Luxury hôm nay được bao trọn bởi chủ tịch tập đoàn Hoàng Ngụy, không khí tiệc tùng lan tỏa khắp nơi. Những người có máu mặt trong giới kinh doanh- bạn bè thân thích của hai nhà Hoàng Ngụy và Lăng Khiêm- chủ tịch, giám đốc của những tập đoàn lớn cùng các quý phu nhân đều được

mời tới. Dĩ nhiên, có cả Hạ Đông Triều, Vương Khanh, anh em Dương gia và một nhân vật chính nữa của bữa tiệc - Lăng Hạo Thiên.

Nó bị Hà Phương kéo đi hết từ chỗ này tới chỗ khác, tụ họp cùng các vị phu nhân nói chuyện phiếm. Hà Phương trông có vẻ rất vui, lòng nghĩ thầm cuối cùng Y Nhã cũng đã chịu mở lòng chấp nhận mình. Trước đây Y Nhã chưa bao giờ tham dự bất kì bữa tiệc nào có mặt bà, điều này luôn làm cho bà rất buồn. Nay cuối cùng cũng đã khác, khóe môi Hà Phương treo một nụ cười mỉm, cả khuôn mặt như sáng lên lạ thường.

Đám người Dương Thế Tĩnh đứng ở một bên, nhìn thấy nó về mặt gắng gượng ngồi bên mấy vị phu nhân đang đưa ánh mắt cầu cứu nhìn bọn họ trông đến tội.

Cuối cùng Lăng Hạo Thiên cũng bước đến giải thoát cho nó. Nó hiểu ý, kéo kéo cánh tay Hà Phương ra hiệu mình muốn đứng dậy, lại không biết động tác nhỏ của nó vô tình lọt vào mắt mấy vị phu nhân xung quanh. Bọn họ ánh mắt cười cười nhìn nó rồi lại nhìn Lăng Hạo Thiên, cuối cùng vẫn là một người lên tiếng nói:

-Chúng ta cũng nên để bon trẻ đi với nhau rồi, không nên cứ bắt Y Nhã ngồi đây nghe mấy bà già này nói chuyện mãi được.

Xung quanh cũng rất kết hợp rộ lên tràng cười khúc khích của mấy vị phu nhân khác. Nó hơi hơi cúi mặt, một bộ dạng xấu hổ của tiểu thư đài cát hiện ra càng làm cho bọn họ dường như cười vui vẻ hơn. Có trời mới biết bây giờ tâm trạng nó như thế nào.

Có cái gì đáng cười đâu cơ chứ?

Nó đứng dậy, hơi cúi người chào mấy vị phu nhân, lập tức khoác tay Lăng Hạo Thiên rồi xoay người nhanh chóng li khai. Miệng còn không quên nói nhỏ thúc giục:

-Đi nhanh lên, đi nhanh lên, tôi đói đến muốn xỉu rồi đây này! Các cậu cũng thật quá đáng, không thấy tôi đang gặp rắc rối hay sao mà không tới giúp hả?

-Thế cậu tưởng tôi tới chỗ cậu làm gì? Tham gia góp vui chắc?

Lăng Hạo Thiên liếc xéo nửa con mắt về phía nó, mở miệng trả lời. Nó không nói gì, chỉ bữu môi đáp trả, cũng quên luôn tay mình đang khoác tay Lăng Hạo Thiên.

Vương Khanh nhìn theo bóng dáng hai người đang rất "thân mật" cùng nhau đi kia bằng ánh mắt ghét bỏ, lại dùng giọng điệu không biết là hỏi ai nói:

-Bọn họ đi đâu thế?

-Đi đến nơi họ cần đến. -Ai đó lên tiếng đáp trả.

-Để làm gì? -Vương Khanh tiếp tục thắc mắc.

-Để làm những gì họ cần làm.

-Cần làm gì?

-Làm những gì họ sẽ làm!

-Họ sẽ làm gì?

-Làm những gì họ cần làm!

-Họ cần làm gì?

-Làm những gì họ sẽ làm!

(=_=)!

Này! Giờ mặt hả! Đưa nào vậy?

Vương Khanh rớt cuống cũng nổi câu sau một loạt câu đối thoại không đầu vào đâu. Hấn tức giận quay sang nhìn Hạ Đông Triều. Không cần nói cũng biết chắc chắn lại là con nhóc này chọc hấn.

-Này, một ngày cô không chọc tức tôi là ăn cơm không ngon đúng không?

Hạ Đông Triều đối với tầm mắt Vương Khanh chính là không thêm để ý. Cô nhún vai một cái, cảm thấy bây giờ mình cũng thật rảnh rồi để mà đáp lại từng câu hỏi của Vương Khanh.

Hôm nay Hạ Đông Triều mặc chiếc váy cúp ngực màu xanh dương được trang trí đơn giản mà bắt mắt, phần váy bên dưới hơi ngắn xòe ra để lộ đôi chân trắng nõn thon dài, khuôn mặt hôm nay lại được trang điểm nhẹ nhàng càng làm tăng thêm nét xinh đẹp vốn có, mái tóc uốn xoắn phần đuôi được xoắn dài sau lưng. Hạ Đông Triều đứng ở đó thật sự trông như một con búp bê bằng sứ xinh đẹp khiến ai cũng phải liếc nhìn một vài lần. Nhiều người vì sắc đẹp của cô mà chú ý cũng có nhiều người lại vì thân phận là người thừa kế F-World của cô mà muốn tiến lại gần đều bị Hạ Đông Triều cười nhẹ một

cái từ chối.

Vương Khanh nhìn cảnh đó tự đứng bỗng thấy hơi bức mình, chính hắn cũng không rõ tại sao. Chắc chắn là do lúc này cô ta lại chọc tức mình nên hắn mới cảm thấy vậy.

Hừ một cái, Vương Khanh không thèm để ý đến Hạ Đông Triều nữa, quay người nở nụ cười với đám tiểu thư đang tiến lại gần.

*****

*****

*****

Nó bận rộn với đĩa bánh thứ ba trên tay. Miệng nhai đến miếng bánh cuối cùng mà mặt đầy thỏa mãn. Rốt cuộc cũng được cứu rồi!

-Miệng cậu dính đầy kem rồi kia, ghê chết đi được!

Giọng Lăng Hạo Thiên vang lên đầy ghét bỏ nhưng tay rất nhanh lấy khăn lau miệng cho nó. Thấy ánh mắt nó tròn to như không tin vào mắt mình, Lăng Hạo Thiên cũng biết bản thân đang hành động thật kì quặc, hắn lập tức dừng lại, để nguyên vị trí chiếc khăn trên miệng nó, rút tay về, nói:

-Cậu tự lau đi.

Thấy ánh mắt nó đầy nghi ngờ nhìn về phía mình, tay lại tiếp tục lấy khăn chùi miệng, Lăng Hạo Thiên bỗng nảy lên ý xấu, ác ý nói ra:

-Khăn lau bàn đấy!

Quả nhiên sau đó nó đứng hình, chiếc khăn trên tay nó không ngần ngại mà rơi tự do xuống đất, mặt nó biến sắc, trông cũng biết là nó sắp nổi bão.

-Cậu... cậu... Cái tên chết...

Đúng lúc này, giọng ai đó vang lên cắt đứt lời nó định nói.

-Jim!

Một người đàn ông trung niên đi tới, vẻ mặt vui mừng bắt tay Lăng Hạo Thiên. Lăng Hạo Thiên mỉm cười đáp trả rồi nói một tràng tiếng Nhật mà nó không hiểu với người đàn ông.

Người đàn ông một lúc sau mới chú ý tới nó, thấy mặt nó ngơ ra, liền nói một câu gì đó với Lăng Hạo Thiên. Nó nhìn nhìn hai người, chẳng hiểu Lăng Hạo Thiên nói cái gì mà mặt người đàn ông như bưng bình, sau đó hướng nó giờ tay ra như muốn bắt tay, cười cười nói với nó cái gì đó.

Nó nín áo Lăng Hạo Thiên, nhìn hắn bằng ánh mắt cầu cứu.

-Ông ấy nói chào cậu, muốn bắt tay với cậu.

Lăng Hạo Thiên tốt bụng giải thích.

Nó "À!" một tiếng, giờ hai tay ra bắt, miệng còn cố nói vài chữ tiếng Nhật mà mình biết:

-A...Arigato... Arigato...Ha...ha...

Lăng Hạo Thiên đứng bên cạnh đó không nói gì, nhìn cảnh nó đang nói chuyện chữ được chữ không với ông giám đốc người Nhật mà khuôn mặt ngốc lảng, khóe môi hắn hơi nhếch lên, ánh mắt lộ rõ ý cười.

Cuối cùng cũng tới phần chính của bữa tiệc, hôn ước giữa hai nhà Lăng - Hoàng cũng được công bố. Điều này gây chấn động không nhỏ đối với nhiều người xung quanh. Ngay lập tức, sáng hôm sau trang đầu của các tờ báo đăng tải hàng loạt tin tức về hôn sự này. Hình ảnh Hoàng Y Nhã cũng được biết đến từ đó.

*****

*****

*****

-Đây chẳng phải là thằng nhóc lúc trước mày đi với nó à?

Một người phụ nữ trung niên tay cầm tờ báo, ánh mắt ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào hình Lăng Hạo Thiên trên đó.

-Mẹ, mẹ nói ai thế?

Cô gái trẻ đứng gần đó đang chuẩn bị bữa sáng, khuôn mặt hiện lên sự hiếu kì nhìn sang.

-Đây, đây này! Thằng nhóc lúc trước tao thấy đi với mày đấy, chẳng phải mày nói nó thích mày sao? Sao giờ lại đính hôn rồi? Cái gì đây? Lăng Hạo Thiên-con trai nhà tài phiệt Lăng Khiêm đính hôn với thiên kim tập đoàn Hoàng Ngụy! Trời ơi con ạ, thằng nhóc đó là con nhà tài phiệt đó, sao lúc đó mày không nắm cho chắc!

Người phụ nữ trung niên đọc bài báo, nhìn thấy hai chữ tài phiệt thì mắt sáng lên rồi sau đó tiếc rề, mở miệng mắng chửi con gái mình:

-Trời ơi con ngu!

Đứa con gái cũng không vừa, cãi lại:

-Chẳng phải lúc đó vì món nợ của mẹ mà chúng ta phải dọn đi sao? Bây giờ lại đổ thừa cho con à?

Nói đoạn cô gái giật tờ báo, lướt qua trên mặt báo thấy hình Hoàng Y Nhã, khóe môi cô khẽ nhếch. Thì ra lúc trước loại một Nguyễn Vũ Trúc còn không đủ, bây giờ lại xuất hiện thêm một Hoàng Y Nhã.

Ánh mắt cô gái bỗng âm trầm, cô nở nụ cười nửa miệng, nói:

-Mẹ, mẹ yên tâm, Trịnh Du Mẫn con sẽ không để mất thứ gì đã từng là của con!

*****

*****

*****

Trích đoạn phần sau.

Trịnh Du Mẫn nhìn Lăng Hạo Thiên bằng ánh mắt tràn đầy thương nhớ, cô ngã nhào vào lòng hắn, nước mắt dần dần ứa ra, nghẹn ngào nói từng tiếng:

-Thiên, em rất nhớ anh, em đã về rồi đây!

Lăng Hạo Thiên cứng người, nghe tiếng người con gái đã lâu không gặp...

*****

-White này, lúc mà cậu thích cái con bé tên Quyên ấy, cậu có cảm giác gì không?

White bỗng giật mình, sắc nước ho khụ khụ, mãi lúc sau hắn mới dừng lại được, dùng hai con mắt tròn to nhìn nó.

-Này, này, cậu nhìn thế là có ý gì hả?-Nó hậm hực liếc xéo qua.

-Chẳng... chẳng lẽ cậu cậu... thích tên nào rồi sao? Ôi má ơi!! Không thể tin được!

Nó thật muốn bóp chết cái tên này.

*****

-Này Hạ Đông Triều, cô làm bạn gái tôi nhé!

*****

Dưới màn mưa nhẹ hạt, cô gái nhón chân, in một nụ hôn nhẹ vào môi chàng trai. Bóng bọn họ khuất sau chiếc dù đang bung ra che chở cho cả hai. Hai chiếc bóng như hòa quyện vào nhau thành một.

Nụ hôn kết thúc cũng là lúc bọn họ nhìn thấy White và nó.

Đôi mắt nó nặng trĩu, gục đầu vào vai White, khó khăn mở miệng nói:

-Về thôi White, tôi mệt rồi!

White cống nó, không nói một lời nào, đi ngang qua Lăng Hạo Thiên và Trịnh Du Mẫn.

Bỗng tay nó bị kéo lại ngay sau đó...

Chương 54: Lễ Kỷ Niệm Trường (1)

Tin tức đính hôn giữa Hoàng Y Nhã và Lăng Hạo Thiên đối với một vài nơi mà nói chính là một chuyện hết sức bình thường. Thiếu gia của tập đoàn lớn này đính hôn với tiểu thư tập đoàn lớn kia xưa nay cũng là thấy không ít. Nhưng đối với trường N.W mà nói, đây lại là một tin gây chấn động cực lớn, có sức công phá mạnh mẽ như sóng thần, rung chuyển dữ dội như tác động của động đất, sự ảnh hưởng mạnh mẽ đó đã được bạn Gà đây bắt buộc nổi lên thành hình khối và gào thét trong muôn vạn âm thanh. (Gà: Hoi quá rồi bà con!)

Bằng chứng là ngay ngày hôm sau, web trường đăng tải hàng loạt statut bày tỏ muôn vàn cảm xúc của các bạn học sinh thân mến trường N.W, đặc biệt là các bạn nữ. Lời văn dào dạt cảm xúc, chứa chan tình cảm cùng nỗi đau bi ai thấm đượm lòng người. Trang thông tin của Lăng Hạo Thiên lập tức nhận ngay lượt comment khủng nhất từ trước tới giờ.

[Tiểu Vân]: Anh Thiên ơi sao anh nỡ bỏ rơi tui em mà đi, quay về đi anh, đừng làm đường lạc lối.

[Ánh Nguyên]: Đính hôn với con Hoàng Y Nhã đó thì có gì mà hay chứ, còn bọn em thì sao đây? Em không chịu đâu... Ứ hu hu hu...

[Happy Love]: LHT fan không đồng ý về việc này, không đồng ý, không đồng ý, không đồng ý! Mọi người, hỡi thần dân LHT fan, hãy cho tôi thấy cánh tay của các bạn! Ô...Ô...Ô...!

Ngay lập tức comment trên nhận được hàng loạt hình ảnh chụp chân chó mèo của một số nhân tố thuộc tổ chức quấy rối ngầm.

Và giữa tâm bão đang diễn ra, chúng ta cũng bắt gặp được một vài comment đầy quan tâm sâu sắc của các thành viên có tâm khác:

[Lăng tử vô danh]: Các bạn ạ, tôi biết tin tức về hôn sự giữa hai nhà Lăng-Hoàng đã gây cho các bạn một tổn thương sâu sắc không thể xóa mờ, nó như một lưỡi dao đâm vào tâm hồn non nớt của các bạn, khiến cuộc sống của các bạn như chìm ngập trong bóng tối, vì thế góp một phần nào vào việc chữa lành vết thương tâm hồn cho các bạn, hôm nay tôi xin bật mí công thức bánh tráng trộn gia truyền nhà tôi:

Bước 1: Khẩu chuẩn bị nguyên vật liệu gồm có: bánh tráng, dầu, bò khô, tôm khô, rau răm, trứng cút,... các bạn có thể bỏ thêm một vài nguyên liệu khác nếu các bạn thích.

Bước 2: Sau khi chuẩn bị đủ nguyên liệu, chúng ta sẽ bắt tay vào làm. Đầu tiên lấy một cái thau sạch bỏ bánh tráng theo một lượng các bạn muốn vào, thêm lần lượt các thứ: bò khô, tôm khô, hành phi, rau răm..., sau đó tưới thêm chút dầu, chan một muỗng màu nhìn cho màu sắc trông ngon hơn, nếu các bạn thích cay thì...

Bước 3:...

Bước 4:...

Bước 5:...

Trả lời [Lam tử]: Cho hỏi bánh tráng tôi nên mua nhãn hiệu gì để bảo đảm an toàn vệ sinh thực phẩm vì dạo gần đây có tin đồn rằng bánh tráng ở một vài nơi là dùng túi nilon chế thành, tôi thực sự rất lo lắng!

Trả lời [Lăng tử vô danh]: Bạn có thể chọn lựa giữa thương hiệu bánh tráng Bà Ba và bánh tráng Bà Bảy, đảm bảo chất lượng 100%.

Trả lời [Duong Lê]: Tui bây... sao tui bây dám.. @#%#\$%^&#@%...

Trả lời [Hà Phạm]: !#@%#\$ ('□')

[Đậu que]: Bình tĩnh uống tách trà đã nào mọi người (^^) _且~, trà xanh cho cuộc sống vàng như chanh ~(▽~▽)

[Vàng đại ca]: ㄟㄎ (↖_↗) ㄟㄎ

Vân vân và vân vân...

Nghe đâu việc này náo loạn một trận kéo dài đến mấy ngày sau. Nó đi học cũng gặp rắc rối không nhỏ, lúc nào cũng chịu đủ mọi ánh mắt hắc ám nhìn nó chằm chằm, nhiều đứa con gái còn gọi nó ra "nói chuyện" tập thể. Kết quả sau đó không nói cũng biết, chưa tới 10 phút nó đã xử xong đám con gái chân yếu tay mềm. Và đúng như câu nói: thời gian làm phai nhạt tất cả, rốt cuộc mọi chuyện cũng dần dần dịu lại mặc dù các thành viên của LHT fan vẫn còn ám ức vụ này sau nhiều lần gây khó dễ cho nó đều thất bại.

Một tháng trôi qua nhanh chóng, mùa xuân qua đi và mùa hè lại tới. Nhưng có lẽ chẳng mấy ai nhớ hơi mà để ý sự thay đổi đó, mọi người bây giờ đều gấp rút chuẩn bị cho một sự kiện lớn của trường. Lễ kỷ niệm 120 năm thành lập trường sắp đến rồi!

Có thể nói đây là một trong những sự kiện hàng đầu và quan trọng nhất của N.W, được nhiều sự quan tâm từ ban giám hiệu nhà trường cho tới học sinh, phụ huynh. Không chỉ là dịp để kỷ niệm thời gian thành lập mà đây còn là nơi các lớp thi đua với nhau, nói cách khác là cơ hội để các lớp thấp hơn đánh bại những lớp dẫn đầu, chứng tỏ thực lực của mình về các phương diện khác. Những nội dung hoạt động gồm có: lễ khai mạc, tưởng niệm; thi đấu thể thao; phát triển tài năng và bế mạc kết thúc, tất cả được diễn ra trong 3 ngày.

Nhà trường đã triển khai nội dung cho các lớp thông qua buổi họp với tất cả các lớp trưởng lớp phó về thời gian và hình thức để chuẩn bị tốt cho phần thể hiện của lớp mình.

Nó cảm bản kế hoạch bước vào phòng, đọc sơ qua một lượt cho những người còn lại nghe, lại còn phân công cho từng người từng người, haizz, làm lớp trưởng khổ thế đấy! Bỗng dưng nó thấy trách nhiệm của mình to lớn hẳn ra. Đứng trên bàn giáo viên đang thảo luận bắt buộc nói một lượt về các quy định trong thi đấu cũng như biểu diễn, nó bỗng bị câu nói của cậu học sinh nào đó vang lên cắt đứt:

-Này lớp trưởng, cậu rảnh quá rồi đó, mấy cái vụ này năm nào chả như năm nào, cho cậu ta...-vừa nói vừa đưa ngón cái chỉ ngược ra sau về phía cô bạn kính cận ở góc lớp- lên hát một bài như mọi năm là được rồi.

-Ừ, phiên toái như thế làm gì!

-Năm nào cũng chả thi cho có lệ chứ!

Lần lượt những câu nói đồng tình vang lên, khuôn mặt một vài đứa hiện vẻ hết hứng thú, sau đó gục đầu xuống bàn ngủ, nhiều đứa còn lấy điện thoại ra chơi game, bỏ ngoài tai những gì nó vừa đọc.

Nó như ngơ mây nhìn về phía anh bạn mở đầu mọi chuyện kia, hỏi:

-Thế lớp ta được giải mấy?

Cậu ta rất hồn nhiên trả lời:

-Giải tán!

-Thể thao hay phần tài năng?

-Cả hai.

Xi... mấy cái vụ này bọn họ chỉ tham gia để không bị trừ điểm, năm nào chẳng phải cũng bị mấy lớp dưới toàn ngôi sao thể thao ẵm hết giải sao? Bù qua sót lại, đã ở lớp dẫn đầu về thành tích học tập thì bọn họ cũng chẳng thích thú hay giỏi giang gì đối với mấy việc hoạt động chân tay này cho cam. Còn về phần tài năng gì đấy, miễn là có tiết mục tham gia là được.

Giải... giải tán?

-Các cậu tốt thật đấy! - Nó cười dịu dàng nhìn khắp lớp.

Nhưng chỉ một giây sau, cả lớp chấn động vì tiếng đập bàn cái rầm của nó. Mặt nó nhanh chóng đỏ sẫm, vẻ mặt trầm xuống, neho mắt nguy hiểm quét quanh làm cho cả bọn không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, nói:

-Mọi người ngồi dậy hết cho tôi, thành tích "tốt" như vậy mà cũng đáng tự hào. Tôi không cần biết lúc trước các cậu thế nào, nhưng mà lễ kỷ niệm năm nay...

Nói đến đây mắt nó bỗng sáng lên, lại nhìn hết lớp một lượt, nói:

-Lớp chúng ta nhất định phải có giải, ai không cố gắng hết sức vì lớp sẽ được tôi..

Rắc...

Âm thanh của cây thước gỗ bị gãy làm đôi vang lên ngay sau lời nó định nói. Cả bọn học sinh trong lớp đổ mồ hôi nhìn cây thước dày hơn 2cm trong tay nó giờ đã thành hai thanh gỗ nhỏ, lại nhìn sang nó đang cười rất tươi, nói giọng bình tĩnh:

-Ahihi, thật ngại quá, tôi lỡ tay!

Uy hiếp, đây là uy hiếp trắng trợn!

Tinh thần của cả bọn dần bị lung lay, tuy vậy, vẫn có người can đảm đứng ra nói lí:

-Hừ, dựa vào đâu mà bắt bọn tôi phải nghe lời cậu chứ? Cứ cố gắng hết sức đi rồi lại ẵm "giải tán", đúng là không biết tự lượng sức!

Nó nhìn cô bạn với mái tóc vàng cam kia trả lời hết sức bình tĩnh:

-Dựa vào...

Nó mỉm cười:

-Tôi là lớp trưởng!

Rắc...

Đoạn gỗ nhỏ của cây thước lại bị nó bẻ nhỏ thêm một lần nữa. Tiếng rắc vang lên thật giòn tan.

-Cậu còn có ý kiến gì không?

*****

*****

*****

Gà: Chương này hơi ngắn mn ợ, chương sau Gà sẽ cố dành thời gian viết dài ra. Thông cảm cho Gà! Cảm ơn đã đọc! (¬_¬)

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Lễ Kỷ Niệm Trường (2)

Sau bao nhiêu "hỗ lực" làm cho cả lớp "đoàn kết" lại với nhau cùng hướng về lễ kỉ niệm sắp tới của nó, tất cả mọi người đã bắt đầu lên kế hoạch tập luyện. Quá trình tập luyện diễn ra thật "suông sẻ" bằng sự hợp tác rất thục thời của các thành viên trong lớp. Và dĩ nhiên, người lên kế hoạch tập luyện "tuyệt vời" này chính là nó! (Công dân lớp S: -Mọi người chú ý chữ tuyệt vời là ở trong dấu ngoặc kép nhé! Hoàng Y Nhã, cậu chờ đó! ㄣ(*Д*ㄣ))

- Đây chính là kế hoạch cho lớp ta luyện tập sắp tới, các cậu còn chỗ nào chưa rõ có thể hỏi tôi.

Nó dùng khuôn mặt tươi cười phát từng bản kế hoạch cho mỗi người. Đám học sinh trong lớp nhận lấy, xem qua một lượt thì suýt học máu.

Cái quái gì thế này?

- Này, cậu có điên không thế? Chạy 10 vòng sân thể dục? Cậu tưởng bọn tôi là ngựa chắc? -Bản kế hoạch lập tức gây ra nhiều bất bình trong đám học sinh, cuối cùng cũng là ai đó nhận không được đứng dậy chỉ trích.

Sân thể dục nhìn thoáng qua cũng gần bằng cái sân vận động thành phố. Bình thường 1 vòng bọn họ cũng không thèm chạy. Chạy 10 vòng? Có điên bọn họ mới chạy.

Hai hôm sau, cả lũ liền điên tập thể!

Hoàng Y Nhã chết tiệt! Lúc đầu bọn họ còn không thèm chạy, thậm chí ngày đầu tiên cũng chẳng có ai thèm đến. Vậy mà không ngờ được, cậu ta lại đến thẳng nhà từng người một, lôi cho bằng được cả lớp đến sân thể dục. Chẳng biết cậu ta đã nói gì với quý vị phụ huynh mà ai cũng tán thành, còn vui vẻ chào tạm biệt khi cậu ta đi nữa chứ! Bọn họ không cảm thấy con của bọn họ đang đối mặt với nguy cơ khủng khiếp như thế nào sao?

Nguy hiểm hơn cả là bạn lớp phó Lăng Hạo Thiên! Chính là không cần dùng hành động mà chỉ dùng lời nói cùng đôi mắt mỗi lần nhìn đều khiến cho bọn họ run lên kìa, ghê gớm hơn là chẳng biết tại sao mọi bí mật đáng xấu hổ của bọn họ hần đều nằm trong tay. Lăng Hạo Thiên chẳng phải trước giờ luôn không quan tâm đến mấy việc này sao? Sao năm nay lại thế chứ!

Vậy là với sức ép của bạn lớp trưởng theo chủ nghĩa bạo lực và bạn lớp phó còn nguy hiểm hơn bội phần, cả lũ không muốn đến cũng phải đến.

Thật hối hận khi lúc trước bầu cả hai làm cán bộ lớp! Cả lớp 11S đồng thanh khóc ròng. TT_TT. (À... trừ anh em Dương gia cùng Hạ Đông Triều ra nhá!)

Thật may cho Nguyễn Vũ Trúc, cậu ta đi đúng lúc thật mặc dù chẳng biết tại sao!

Thế là hành trình tập luyện bắt đầu. Các thành viên lớp 11S chán nản nhìn sân thể dục trong mắt họ giờ đây dường như rộng bao la, chưa chạy mà đã

thấy mệt. Cả bọn liếc mắt bàn bạc với nhau, cuối cùng cử một người đại diện ra thương lượng với nó.

-Này lớp trưởng, hôm nay chúng ta chạy 3 vòng thôi nhé!

-Thôi được rồi, dù sao cũng là mới bắt đầu, 5 vòng vậy, tôi sẽ chạy cùng với các cậu.

-Nhưng bọn tôi đã thống nhất với nhau là 3 v...

Anh bạn cựu lớp trưởng được bổ nhiệm làm đại diện đang nói giữa chừng thì nghẹn lại. Hình ảnh nó tươi cười, cầm cây gậy bóng chày đập đập vào tay chẳng biết sao vào trong mắt cả bọn lại mọc thêm hai cái sừng trên đầu, đuôi ác quỷ ngoe nguẩy phía sau, gậy bóng chày lại biến thành cây gậy gai đáng sợ.

Cựu lớp trưởng rất thức thời quay người ra phía sau, hướng tất cả mọi người ra khẩu hiệu.

-Bắt đầu, chạy!

Cả lớp: $\Sigma(TT \triangle TT|||)$

Đồ bạo lực!

Chạy được 2 vòng, cả bọn đã mệt bỏ hơi tai, thở hì hà hì hục, lại nhìn trước mặt thân ảnh Hoàng Y Nhã đang chạy rất nhiệt tình kia, lâu lâu lại quay về phía sau hướng bọn họ thúc giục. Thật không thể hiểu được, trước giờ bọn họ cứ tưởng rằng Hoàng Y Nhã giống như lời đồn, chính là điểm thi cực thấp, nhờ vào gia thế mới được học lớp cao, yếu đuối, vô dụng. Ấy thế mà... nhìn đi nhìn đi yếu đuối cái khi gì! Cứ như thế cậu ta biến thành một người hoàn toàn khác ấy!

Thực ra Hoàng Y Nhã cũng không tính là quá yếu đuối, trước giờ vẫn luôn khỏe mạnh là đằng khác. Nhưng từ khi nó nhập vào, cái tính hiếu động không đổi, lại thêm việc không quen với cơ thể yếu hơn cơ thể mình này, nhờ vào mấy lần đánh nhau rồi tập thể thao nên mới được như hôm nay đó chứ!

Nó chạy ngang hàng với Hạ Đông Triều, mắt chú ý vào vết thương đang lên da non ở cánh tay của cô. Có vẻ như vẫn chưa khỏi hẳn!

-Này Đông Tà, có thật là cậu chỉ bắt cần bị thương không? Sao tôi thấy nó kì kì sao ấy nhỉ?

Hạ Đông Triều buông mí mắt, tay sờ nhẹ lên chỗ vết thương, không nhanh không chậm nói:

-Không có gì, sắp khỏi hẳn rồi.

Không kì sao được, đây chính là vết thương do cố ý dùng dao gây ra, nói chỉ vì gọt trái cây mà trượt tay làm con dao xẹt qua thì quả là bất khả thi. Ấy thế mà vẫn có người tin, đơn giản vì trước giờ Mai Bảo Lam nó rất tin tưởng bạn bè.

Hạ Đông Triều tiếp tục chạy, nhớ lại cuộc đánh nhau ngày hôm đó.

[Hắc Long tựa lưng vào ghế, tay cầm điều thuốc đã sắp tàn mà rít một hơi, phả ra làn khói trắng vào không trung, bộ dáng hần bây giờ trông thực nhàn nhã, tựa hồ chẳng thèm để nhóm người Hạ Đông Triều vào mắt.

Người mà thủ lĩnh của bang ba tỉnh phía bắc cũng phải nể ba phần - Black? Thì ra cũng chỉ là một con nhóc cấp 3!

15 đứa? Chỉ có từng này người mà dám xông thẳng vào địa bàn của hắn? Nên nói bọn nhãi này ngu ngốc hay gan dạ đây?

Đôi mày dưới chiếc mặt nạ của Hạ Đông Triều khẽ nhíu lại, ánh mắt lạnh đi vài phần nhìn Hắc Long, chờ hắn mở miệng. Không khí bây giờ thật âm trầm.

-Chẳng lẽ trận đánh hai năm trước tại mây vẫn xem như chưa kết thúc sao? Blue vẫn muốn tiếp tục?

Blue chính là Mai Bảo Lam. Hắc Long vẫn còn nhớ rõ nó. Làm sao mà quên được, chính con nhãi đó đã hại hắn suốt ba ngày không lộ mặt ra đường. Mặc dù lúc trước cả hai bang dường như không ai nói câu nào, tự thân mà hiểu chính là địa bàn ai người nấy quản, nhưng mỗi khi nhớ tới quả đầu mà khi ấy nó "lỡ tay" cắt cho hắn, hắn càng tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hạ Đông Triều không nói nhiều, vào thẳng vấn đề:

-Đụng tới người của bang bọn tôi chính là các người đã vi phạm qui tắc trước. Không cần nói nhiều, giao Hắc Báo ra đây...

Nói đoạn, Hạ Đông Triều ném con dao bạc về hướng Hắc Long, buông câu tiếp theo:

-Một ngón tay, chúng tôi sẽ bỏ qua tất cả.

Thái độ ngạo mạn của Hạ Đông Triều làm cho bọn đàn em phía sau Hắc Long ngứa ngáy, tay cầm gậy mà như muốn bẻ gãy. Một ngón tay của đại ca? Con nhãi này chán sống rồi!

-Đại ca, đừng nói nhiều với bọn chó này làm gì, anh em đã chờ sẵn hết rồi, đại ca...

Nói gì thì nói Hắc Long cũng là thủ lĩnh một bang của một thành phố lớn, nay lại bị một con nhóc vắt mũi chưa sạch yêu cầu giao người của mình ra, lại còn chặt một ngón tay để tạ tội. Dù là lí do gì cũng không thể chấp nhận nổi, trong lòng Hắc Long đã nổi sóng từ lâu, nay lại thêm câu nói của Hạ Đông Triều. Tốt lắm, mỗi nhục lần trước thua hôm nay hẳn sẽ đòi lại, đây lại là địa bàn của hắn, bọn nhãi này hôm nay đừng hòng chạy thoát.

-Lên đập nát bọn chúng cho tao!

...]

-Đông Tà, Đông Tà...!

Tiếng nó gọi làm Hạ Đông Triều thoát khỏi suy tưởng, quay sao hỏi:

-Chuyện gì?

-Không... không có gì, chỉ định rủ cậu chút nữa đi ăn thôi.

Khuôn mặt Đông Tà hồi nãy đáng sợ thật, đang nghĩ đến cái gì vậy nhỉ?

Trời buổi chiều quang đãng, mát mẻ, lớp 11S lại cắm đầu chạy, thở như trâu. Ráng lên, chỉ còn một vòng nữa! Thật là lâu rồi không chạy nên bây giờ mới một thế này!

Rốt cuộc cũng chạy xong, cả lớp vui mừng, không nghĩ tới hôm nay lại chạy được những 5 vòng. Đang hồ hởi vì tưởng được về nhà lại nghe nó nói:

-Được rồi, các cậu nghỉ 30 phút đi, chút nữa chúng ta sẽ tập nhảy sào! Ồ sao lại mưa rồi?

Cả lớp nhìn ra ngoài trời mà tức đến run người, này giờ bọn họ chạy thì không mưa, tại sao vừa mới chạy xong lại mưa. Mà nhọ một cái là nhảy sào lại ở trong phòng chứ không phải ở ngoài trời. Chẳng lẽ ông trời cũng đứng về phía cậu ta sao? TT_TT

-Lớp, lớp trưởng, tôi bỗng nhiên đau bụng quá, hôm nay tới đây thôi nhé, tôi về trước đây!

Ai đó bỗng nảy ra ý tưởng tuyệt vời này trong đầu, lập tức hướng nó nói. Những người khác thấy thế bỗng ngộ ra, sao lúc trước mình không giả bệnh rồi ở nhà luôn cho rồi! Trong đầu từng người một đang bắt đầu lên kế hoạch trốn tập thì bỗng nghe nó nói:

-Thôi được rồi, cậu về đi, nhớ uống thuốc vào không là hôm sau không tập bù được đâu!

-Hả? Tập... tập bù?

Vậy thì hôm nay nghỉ thì còn có ý nghĩa gì chứ?

Cô bạn vừa đau bụng ban nãy nghe vậy lập tức đổi ý, cười cười miễn cưỡng nói:

-Ha ha tôi hết đau bụng rồi, chúng ta tập tiếp thôi lớp trưởng!

Đùa à, bây giờ cũng sắp về rồi, còn có mấy phút nữa, lỡ đâu mai một tập bù cậu ta nổi hứng lại bắt tập nguyên một buổi thì tiêu tùng!

Thực ra mà nói, khả năng chơi thể thao của lớp S không phải là quá tệ mà còn khá tốt nữa là đằng khác. Vậy mà trước giờ thứ hạng của lớp trong phần thể thao này luôn luôn gần cuối bảng. Cuối cùng nó cũng hiểu, vấn đề ở đây cũng chỉ vì một chữ "lười"!

Thế là sau bao cuộc tập luyện gian khổ, bao nhiêu thời gian ở sân thể dục, cuối cùng nó cũng hài lòng gấp lại bản kế hoạch tập luyện. Tốt rồi, bây giờ là đến phần thi tài năng.

Không thể không thừa nhận cuộc tập luyện này thực ra cũng có ích, mọi người trong lớp 11S thấy người khỏe hẳn ra, cũng nhờ dịp này mà bọn họ càng hiểu nhiều hơn về mấy đứa bạn cùng lớp nhờ quá trình đoàn kết chống lại bạn lớp trưởng "ác quỷ".

-Tôi thấy phần thể thao chúng ta đã chuẩn bị như thế là kĩ lắm rồi, thôi thi phần tài năng cứ như mọi năm là được, cho Lan Hạ lên hát là xong ngay!

Lan Hạ chính là cô bạn kính cận ngồi ở góc lớp- lớp phó văn thể mĩ.

-Không được, các cậu làm thế mà xem được à? Đổ hết lên cho một mình cậu ấy sao? Năm nay lớp chúng ta sẽ không lặp lại tiết mục nhàm chán đó nữa.

Cả lớp ồ lên một tiếng, anh bạn bàn đầu mở miệng:

-Bộ cậu có chuẩn bị rồi hả?

Nó cười vui vẻ:

- Dĩ nhiên. Năm nay chúng ta sẽ làm ảo thuật.

Há? Ảo thuật? Hoàng Y Nhã biết làm ảo thuật?

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lễ Kỷ Niệm Trường (3)

Cả lớp ngay lập tức bắn ánh mắt nghi ngờ về phía Mai Bảo Lam, ngay cả nhóm Lăng Hạo Thiên cũng hơi ngạc nhiên trước câu trả lời của nó. Không khí lớp học ngưng đọng trong hai giây. Nó nhú mồm, nói:

- Các cậu nhìn tôi như thế là có ý gì hả?

Đám học sinh trong lớp không hện mà cùng có chung ý tưởng, cả bọn đều quay sang hướng Lan Hạ ở góc lớp, bỏ mặc nó đang ngo ra ở trên bàn giáo viên kia, đồng thanh cùng nói:

- Lan Hạ, năm nay nhờ cậu nữa nhé!

Lan Hạ với vẻ mặt hiền lành, im lặng gật gật đầu đồng ý. Nó thấy thế lật đật nói với theo:

- Này, tôi đã nói là năm nay chúng ta sẽ đổi tiết mục khác, các cậu có hiểu không vậy? Ảo thuật, là ảo thuật đó! Này, các cậu có nghe tôi nói không thế? Này!

- Lớp trưởng, không phải ảo thuật của cậu là cái trò cuộn tờ giấy báo rồi lấy ly nước đổ vào mà hôm kia cậu vừa xem đấy chứ? - Anh bạn bàn đầu tên Ngọc Khải lúc nãy một lần nữa lên tiếng, mắt híp lại lộ vẻ nghi ngờ.

Không chờ nó nói, Ngọc Khải còn bồi thêm câu nữa, đồng thời cũng giải thích vì sao câu hỏi của cậu ta lại sặc mùi không tin tưởng:

- Có phải vũng nước với đồng giấy báo ướt nhẹp hôm qua trong phòng học là của cậu phải không?

Đáng hận hơn nữa, lúc cậu ta quay trở về phòng lấy cặp sau khi nộp bài ở phòng giáo viên xong lại thấy có tờ báo trên bàn. Đang cầm tờ báo trên tay đầy thắc mắc, thầy hiệu trưởng sớm không đến muộn không đến ngay lúc đó đi ngang qua trông thấy đồng giấy ướt cùng vũng nước lênh láng trên mặt sàn, khỏi nói cũng biết, với bằng chứng là tờ giấy báo trên tay, cậu ta tất nhiên ở lại lãnh đủ - dọn cho xong mới được về.

Nhớ lại hôm kia vừa lế mắt thấy cậu ta (MBL) vẻ mặt thích thú với cái trò ảo thuật này trên điện thoại, hôm nay lại đề xuất. Vậy thì vụ đó, không phải cậu ta thì ai nữa!

Nó chột dạ, hai con mắt lập tức đảo lên nhìn trần nhà, nói giọng ấp úng:

- À... ờ... thì là...

Quả thật trò đó khó thật, nó luyện mãi mà không được!

Cả lớp sau khi nghe xong câu trả lời ấp úng của nó, lập tức hai con mắt cùng với vẻ mặt y hệt Ngọc Khải cũng hướng về con người trên bàn giáo viên kia. Lần này thì chắc chắn cậu ta thất bại rồi! Cho cậu ta lên không khéo lại bẽ mặt rồi nhục mặt chứ chả chơi!

- Nhưng mà tôi cũng đâu có nói chúng ta sẽ làm cái trò đó! - Nó lập tức đính chính, nói một cách kiên định với cả lớp bên dưới - Được rồi, tan học các cậu ở lại, tôi sẽ cho các cậu thấy!

.....

.....

.....

15 thành viên lớp 11S nhìn nó chậm rãi khiêng một cái thùng rỗng đến. Cái thùng to hơn cả người nó, cao cũng gần mét tám. Mọi người thắc mắc: không phải là cái trò làm biến mất đồ chứ? Chính là cái trò ảo thuật trên TV bọn họ đã xem cả nghìn lần ấy, bỏ một món đồ vào hộp rỗng rồi làm biến mất trong chốc lát trước mắt mọi người? Cái thùng to thế này chắc là cậu ta định đưa người thật vào. Cả lớp 11S không hện mà cùng có chung suy nghĩ. Nhớ tới vẻ mặt kiên định của nó lúc sáng, cả bọn gật gù, xem ra cũng rất đáng mong đợi.

Không phụ sự mong mỏi của mọi người, quả nhiên nó cất giọng, mặt hớn hơ:

-Tốt, chúng ta bắt đầu! Ai cùng lên làm với tôi nào?

Suy cho cùng thì độ tin tưởng của mọi người đối với mấy trò ảo thuật này của nó cũng chưa phải là 100%. Chỉ với một cái thùng rỗng bị khoét một ô hình vuông trên mặt trước, cũng chẳng còn chuẩn bị gì thêm, cậu ta sẽ làm thế nào? Và lại từ trước đến nay cũng chả nghe ai nói gì về việc Hoàng Y Nhã biết làm ảo thuật, dĩ nhiên cũng không một ai thấy tận mắt. Suy nghĩ một hồi, cả lớp im lặng trong chốc lát.

Nó vẫn tiếp tục nói, mắt lia qua mặt anh bạn Ngọc Khải đang đứng khoanh tay trước ngực ở phía góc phải lớp chờ xem:

-Sao im hết vậy? Thôi được rồi, lúc sáng tôi đã cảm nhận được tâm ý của bạn Ngọc Khải đối với phần thi này của lớp ta, xem ra cậu ấy thực sự là quan tâm tới chuyện này mới đưa ra nhiều ý kiến như vậy. Vậy nên vị trí này chúng ta sẽ nhường cho bạn Ngọc Khải!

Ồ ồ!

Quả là chuyên gia xuyên tạc! Hai câu đó mà cậu ta lại nói là ý kiến quan tâm ư?

Cả lớp lập tức vỗ tay tán thành ngay, có người lên thay rồi thì tội gì mà không vui vẻ đứng xem chứ!

Ngọc Khải ngờ ngác bị đẩy lên phía trước, chưa kịp ú ớ gì trong miệng đã thấy nó dùng sợi dây thùng trói chặt mình, tiếp đến lại có một lực đẩy đẩy mình vào trong cái thùng. Cậu ta bỗng có một dự cảm xấu!

-Này này, cậu làm gì thế hả? Sao lại trói tôi thế này?

Qua cái ô cửa vuông được khoét rỗng chỉ lộ khuôn mặt của Ngọc Khải ra, cậu ta nhìn thấy nó đang đóng thùng chặt lại, miệng giải thích:

-Chỉ là hình thức thôi mà!

Vậy cũng không cần phải trói mình chứ! Dù gì cũng làm biến mất mà thôi, có cần phải như thế này không? Mặt Ngọc Khải hiện lên vẻ khó chịu khi bị trói, nhưng một phần bên cạnh đó lại thắc mắc không biết nó sẽ làm mình biến mất như thế nào. Ua mà mọi người thấy hết mặt mình qua cái lỗ vuông vuông này rồi thì làm sao mà biến mất được? Một lát sau cậu ta như vỡ lẽ, chắc là còn có cái khăn trùm lên.

Nhưng không như cậu ta nghĩ, khăn trùm không thấy lại thấy nó không biết từ đâu xách ra một cái cửa!

Cái cửa...

Cái cửaA...

Cái cửaA...

Cái cửaA!!!!

-Chào mừng các bạn đã đến với màn ảo thuật cửa người đầy đặc sắc ngày hôm nay!

Trước những con mắt tròn tròn đầy kinh ngạc của cả lớp cộng thêm bản mặt xám ngoắc cùng với hai con mắt như sắp rớt ra của Ngọc Khải, nó tươi cười nói một cách bình tĩnh:

-Sau đây tôi sẽ bắt đầu và các cậu có thể quan sát thông qua cái lỗ vuông này!

Tiếng cửa thùng rột rột vang lên, linh tính mách bảo tính mạng đang lâm nguy, Ngọc Khải gào thét một cách điên cuồng, vẻ mặt hoảng loạn đến cực độ:

-Á á á á á!! Giết người! Cứu tôi với!!!

Thân hình của cậu ta rung lắc dữ dội trong thùng. Giờ thì cậu ta bị thương nhận ra mục đích của nó khi trói mình lại là gì rồi! Ảo thuật cái rắm! Ngọc Khải âm thầm thề, từ nay mà tin lời Hoàng Y Nhã nữa thì cậu ta sẽ cạo trọc!

Cái thùng theo sự rung lắc của cậu ta cuối cùng vẫn không giữ được thăng bằng ngã nhào về phía trước, tư thế này còn khổ hơn lúc này. Ngọc Khải ngã trong tư thế nằm sấp xuống sàn, hiển nhiên không thấy nó đang làm gì, không hiểu vì sao cậu ta lại nổi một tảng da gà, đang định tiếp tục gào thét thì lại nghe nó nói:

-Ồ thực ra thì nằm thế này không khéo lại dễ cửa hơn ấy chứ!

-Hoàng... Hoàng Y Nhã, cậu đứng lại đó, không được bước tới đây!!! Á á á, các cậu cứu mạng!!!

Trong cơn hoảng loạn, cuối cùng cậu ta cũng nói ra được một câu hoàn chỉnh.

-Khoan đã!

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn màn ảo thuật không thể tưởng tượng nổi đang diễn ra. Đến khi Ngọc Khải gào lên mới hoàn hồn, ai đó nói hai chữ "Khoan đã!" đã thành công thu hút sự chú ý của cả lớp. Người mở miệng là Hạ Đông Triều! Hạ Đông Triều nhìn thẳng nó nói:

-Cậu dừng lại đi!

Trong mắt Ngọc Khải giờ phút này Hạ Đông Triều thật như Chúa cứu thế của cậu ta vậy!

Đứng đứng, mau ngăn cậu ta (MBL) lại, dẹp luôn cái trò chết tiệt này đi!

Ngọc Khải gạt đầu điên cuồng tán thành, lại nghe Hạ Đông Triều phang thêm một câu:

-Một môi lửa thôi, chẳng phải là cái trò biến mất rồi đột nhiên xuất hiện thú vị hơn sao?

Á á á á á á á á á!

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Lời Xin Lỗi Từ Gà!

Xin chào mọi người, lại là Gà sau bao nhiêu năm mất tích đây!

Sau bao nhiêu thời gian drop, đọc lại những chương truyện mình viết cũng như cmt, Gà thấy mình vô cùng vô cùng vô trách nhiệm và có lỗi với những ai đã và đang quan tâm, ủng hộ bộ truyện này. Thực ra trong thời gian qua, Gà đã đọc nhiều sách cũng như nhiều truyện khác hơn cộng thêm áp lực do việc học và thi cử đã làm Gà phải ngưng viết một thời gian và khi bắt đầu viết lại, Gà nhận thấy rằng lối viết của mình ngày càng không giống như lúc đầu nữa, chính vì thế mà Gà drop đến tận bây giờ, dù đã lên ý tưởng về diễn biến cũng như cái kết của truyện từ trước.

Vậy nên Gà sẽ cho mọi người về một câu trả lời thỏa đáng. Gà sẽ không viết tiếp bộ này nữa, nếu mọi người muốn, Gà sẽ viết tóm tắt cái kết. Thật sự rất buồn khi nói ra điều này vì có bạn đã đồng hành cùng Gà từ lúc mới bắt đầu, nhưng Gà sợ rằng nếu như mình viết tiếp sẽ càng gây thất vọng với mọi người về cách viết, cách diễn đạt ngày càng lệch lạc, ngày càng nhạt cũng như làm mất đi cái hay của bộ truyện tâm huyết một thời của mình.

Lúc mới bắt đầu cũng chỉ nghĩ viết để giải trí, để viết ra ý tưởng của mình, vẽ ra một thế giới theo mong muốn của bản thân, cũng không ngờ rằng lại được mọi người yêu mến đến vậy vì khi đó cách viết vẫn chưa hay và còn rất non nớt.

Có lẽ sau này Gà sẽ viết lại một câu chuyện khác, không còn là Hoàng Y Nhã hay Lăng Hạo Thiên, cũng không còn trượt vô chuối hoán đổi nào nữa, nhưng chắc chắn rằng đó sẽ là một câu chuyện được viết hoàn chỉnh từ lúc mở đầu cho đến khi kết thúc để mọi người không còn phải hụt hẫng và thất vọng như thế này nữa.

Gửi lời xin lỗi sâu sắc và lời cảm ơn chân thành đến những ai đã và đang quan tâm theo dõi, ủng hộ bộ truyện này cũng như tác giả trong suốt thời gian qua.

Tạm biệt!

Cảm ơn đã đọc.

Bạn đang đọc truyện *Trượt Vô Chuối, Xuyên Qua Rồi!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.